

TOTUUS PORNOSTA FANTASIAN KÄTKÖSSÄ

MAAILMAN SUURIN ILLUUSIO

SHELLEY LUBBEN OLI PORNOTÄHTI. NYT HÄN KERTOO RANKAN TOTUUDEN.

Kirjassa Totuus Pornosta Fantasian Kätkössä entinen pornotähti Shelley Lubben repii pornografian viettelevän naamion pois ja paljastaa rankan totuuden ”maailman suurimman illuusion”.

Shelley kertoo raajan rehellisesti hänen vaikuttavasta matkastaan lapsuuden seksuaalisesta hyväksikäytöstä prostituutioon ja kuolettavan hohdottomaan pornokuvausten todellisuuteen. Mutta siinä ei ole kaikki. Paettuaan pornoteollisuudesta 26-vuotiaana Shelley on alkanut kertoa voimallista tarinaansa pelastuksesta tarjoten toivon sanomaa koko maailmalle.

Tämä on ensimmäinen kirja, joka paljastaa ”salaisen” puolen pornosta. Shelley haluaa sinun tietävän rankan totuuden. Pornografia on nykypäivän orjuutta tuhansille naisille ja miljoonille pornoriippuvaisille, jotka ovat kiinni tietokoneen näytössä.

Mutta sinun tulee tietää totuus ja totuus tekee sinut vapaaksi!

Sisällysluettelo

≈ NÄYTÖS 1 ≈

TOTUUS PORNOSTA

I	Sirkuksessa	1
II	Lähetäkää pellet	7

≈ NÄYTÖS II ≈

TAPAA ÄÄNI: SHELLEY #1

III	Syntynyt pahaksi	15
IV	Helvetti irti	19
V	Ilotytön helvetti	25
VI	Pako Helvetistä	36
VII	Tasatilanne	43
VIII	Psyko strippaaja	48
IX	Kuoleman uhmaaminen	53

≈ NÄYTÖS III ≈

TAPAA PORNOTÄHTI ROXY

X	Roxyn kosto	58
XI	Käytetty ja hyväksikäytetty	62
XII	Helvetti maan päällä	67
XIII	Viimeinen mahdollisuus: viimeinen näytös	70

≈ NÄYTÖS IV ≈

MAAILMAT TÖRMÄÄVÄT

XIV	Puff, Hän on täällä!	77
XV	Rakkauden häiritsemä	83
XVI	Avioon Magdalan Marian kanssa	87
XVII	Sinä ja mikä armeija	92

≈ NÄYTÖS V ≈

TAPAA SHELLEY #2

XVIII	Tämä on vain testi	110
XIX	Erikoinen synnytys sairaalassa	117
XX	Äidin traumaattinen sydän	121
XXI	Parempi katu	129
XXII	Älä anna huonojen arvosanojen pysäyttää sinua	135
XXIII	Herätyssoitto	145

≈ NÄYTÖS VI ≈

TAPAA SHELLEY #3

XXIV	Voittajan mielenlaatua rakentamassa	151
XXV	Voittavaa elämää	157
XXVI	Matka paratiisiin	170
XXVII	Paratiisin kanssa helvettiin	178
XXVIII	Tiffanyn tuska pornon tähden	185
XXIX	Matka helvettiin	192
XXX	Sirkus Maksimus profetia	207

Erityiskiitokset

Haluaisin ilmaista vilpittömät kiitokseni muutamille niistä ihmisistä, jotka auttoivat minua toipumisprosessissani, joka alkoi vuonna 1995.

Pastori Kevin Geraldille, joka opetti minulle viisautta ja sitä miten elää voitokasta elämää.

Pat ja Argis Hulseylle, jotka valmensivat minua evankeliointityössä ja opettivat, että *suurempi on Hän, joka on sinussa kuin hän joka on maailmassa.*

Pink Cross säätiön tiimiläisille, jotka auttoivat minua luomaan puitteet, joilla voidaan tuoda rakkautta ja myötätuntoa kärsiville ihmisille.

Läheiselle työtoverilleni Rogerille, joka on kuin nykyajan William Wilberforce taistellen hellittämättä ihmisoikeuksien puolesta.

Judith Reismanille, joka suuresti inspiroi minua rohkeudellaan ja periksiantamattomalla päättäväisyydellään valottaessaan kansakuntaamme kohdistunutta seksuaalista tuhoa.

Tiffanyille, Teresalle ja Abigailille, jotka ovat voittopalkintoja Jumalan armosta ja ylhäältä lähetettyjä suloisia enkeleitä tuomaan eheytymistä ja kauneutta elämäni.

Parhaalle ystävälleni ja henkilökohtaiselle palvelijalleni Melanielle, joka ei petä julistaessaan suuresta rakkaudesta ja nöyryydestä.

Aviomiehelleni Garrettille. Rakkaalle sekä todelliselle ystävälleni, joka pelasti minut epätoivon suosta ja johdatti minua suurelle paikalleni. Rakastan sinua Garrett hurjalla ja intohimoisella rakkaudella.

Omistuskirjoitus

Omistan tämän kirjan niille sadoille pornoalalla työskennelleille naisille ja miehille, jotka ovat kuolleet AIDSin, itsemurhan, murhan tai huumeaineiden käytön seurauksena.

Äänenne tulee kuuluviin nyt.

Sana Shelleyltä

Jokainen, joka pyrkii kirjoittamaan kirjan kauheista kokemuksistaan laittomasti toimivan pornoteollisuuden sisällä tai seksuaalisesta hyväksikäytöstä ja prostituutiosta kohtaa hirveän tehtävän, joka vaatii suurta rakkautta ja ymmärtämystä lukijoilta. Tämä on ollut vaikein asia, mitä olen koskaan joutunut tekemään ja tarvittiin vuosien kipuilua, valmistelua ja rukousta ennen kuin kykenin tekemään sen. Kaikkivaltiaan Jumalan armosta sain sen kirjoitettua ja nyt tarvitsen sinua lukemaan sen. Tarvitsen sinua lukemaan naisiin sekä miehiin kohdistuvasta hyväksikäytöstä ja väkivallasta pornoteollisuudessa, jotta parantumisesi voisi alkaa. Haluan sinun ymmärtävän, että joka kerran klikatessasi pornosivuja annat samalla panoksesi arvokkaiden ihmishenkien tuholle. Tarvitsen sinua lukemaan tämän kirjan viimeiseen sanaan asti ja laskemaan sen jälkeen pääsi nöyrästi Taivaan edessä vaikeroiden kyynelissä, kunnes sinulla ei ole enää voimaa muuhun kuin pornon katselun lopettamiseen.

Tämä kirja on kirjoitettu varsinkin niille kallisarvoisille ystäväilleni, jotka ovat edelleen kiinni pornoteollisuudessa. Nöyrästi pyydän että luet tämän kirjan ja sallit minun tulla totuuden peiliksesi. Sydämeeni sattuu syvästi ajatus siitä kivusta, jonka kohtaat kun käänät sivuja ja tajuat sen pahuuden, joka on orjuuttanut sinut. Mutta olen luottavainen, että kunhan tulet tuntemaan totuuden, totuus vapauttaa sinut heittäen häpeän ja hyväksikäytön kahleet yltäsi, jolloin voit voitokkaasti hypätä ihmeellisempään elämään kuin tähänastinen elämäsi on ollut!

Jumala siunatkoon teitä kaikkia ja olkaa vapaita!

Käännös: Jarmo Salo

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ NÄYTÖS I ★

★ *Totuus pornon takana* ★

I

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ SIRKUKSESSA ★

★ *Ensimmäinen luku* ★

Te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi

- Joh 8:32

Seksiä tihkuvien pornofilmien kuumat blondit, joiden miehiä nielevät katseet sanovat "haluan sinut" ovat suurin illuusio maan päällä. Luota minuun, sillä tiedän mistä puhun. Kiertelin kahdeksan vuotta strippiklupeja ja ilotaloja raivaten tieni huipulle, missä minulle luvattiin kuuluisuutta, menestystä ja glamouria. Olin 24-vuotias päätyessäni pornon maailmaan. Pidin showta yllä, mutta en mielelläni tehnyt temppuja seksisirkuksessa, vaan käytin aikaani mieluummin Jack Danielsin seurassa kuin miesnäyttelijöiden seurassa, joiden kanssa teeskentelemisestä minulle maksettiin. Aivan oikein, kukaan meistä kuumista blondeista ei nauti pornon tekemisestä. Tosiasiassa vihaamme sitä. Me vihaamme levittää jalkojamme sukupuolitauteille miehille. Vihaamme alistaa itsemme heidän pahoille hajuilleen ja hikisille vartaloilleen. Jotkut naiset vihasivat sitä niin paljon, että kuulin heidän oksentavan kylpyhuoneessa näytösten välissä. Toisia saatoin nähdä ulkona polttamassa taukoamatta kevytsavukkeita...

Mutta miljardien dollarien pornoala haluaa sinun uskovan fantasiaan, että me pornonäyttelijät rakastamme seksiä. He haluavat sinun nielevän vaa-

että me nautimme halventaessamme itsemme kaikenlaisilla inhottavilla tavoilla. Taitavasti editoidut filmit ja kaunistetut pakkaukset on suunniteltu aivopesemään kuluttajat. Tarkoitus on saada heidät uskomaan, että kuuluu asiaan näytellä himokasta vaivaantunein kasvoin. Todellisuudessa naiset kokevat sanoinkuvaamatonta tuskaa joutuessaan kokemaan läiskimistä, puremista, sylkemistä tai potkimista ja joutuessaan kuuntelemaan nimittelyä kuten "likainen pikku huora" tai vastaavaa.

Tehdessään elokuvaa "Rough Sex 2", pornotähti Regan Starr antoi haastattelun Talk-aikakausilehdelle helmikuussa 2001, jossa hänen kokemuksistaan kerrottiin seuraavaan tapaan: "Yhdynnän aikana häntä lyötiin ja kuristettiin kunnes hän ei enää voinut hengittää. Hän kertoi toisten 'näyttelijöiden' itkeneen, koska heitä oli loukattu niin pahasti."¹

Toinen entinen pornotähti Jersey Jaxin myös kuvasi kidutusta ja hyväksikäyttöä filmauksen aikana: "Miehet lyövät teitä kasvoille. Teillä on siemennestettä joka puolella naamaanne, myös silmillänne. Teitä riepotellaan. Sinun sisuskalusi saattavat tulla ulos. Se ei lopu koskaan. Teitä kohdellaan objektina, eikä ihmisenä jolla on sielu. Ihmiset eivät välitä. Ihmiset käyttävät huumeita, koska he eivät pysty käsittelemään sitä, miten heitä on kohdeltu."²

Siihen on syy, miksi huumeet ja alkoholi riehuvat valtoimenaan pornoalalla. Becca Brat, joka esiintyi yli 200 elokuvassa, kertoi minulle jätettyään pornon vuonna 2006: "Hengasin monien aikuisviihteen parissa työskentelevien ihmisten kanssa, oli kyseessä sitten sopimusnäyttelijätär tai gonzo-näyttelijätär. Jokaisella oli sama ongelma. Jokainen käytti huumeita. Se on tyhjä elämäntapa, jolla yritetään tyydyttää sisäistä kaipausta."³

Miespornotähti Christian XXX myös puhuu avoimesti laajalle levinneestä huumeiden käytöstä. Hän kirjoitti blogiinsa vuoden 2008 tammikuussa: "Olen nähnyt kaikenlaisia huumeita kuvauksissa, juhlissa, autoissa ja kaikkialla. Jos minun pitäisi arvata, sanoisin marihuanan käyttäjiksi 90 prosenttia alalla työskentelevistä (näyttelijät, ohjaajat, henkilökunta, agentit, kuljettajat, omistajat, toimistotyöntekijät, jne.). Olen ollut otoksessa, jossa tyttö pyörtyi kesken seksikohtauksen (hän oli oxycontin nimisen aineen väärinkäyttäjää). Juuri äskettäin eräs tyttö sai yliannostuksen GBH:sta (väritön ja hajuton bilehuume, joka sekoittuu huonosti alkoholin kanssa) kuvausten aikana. Olen nähnyt tytön, joka voittaessaan arvostetun AVN-palkinnon ei noussutkaan esiin vastaanottamaan palkintoa, vaan keskittyi käyttämään huumeita, jotka saivat hänen painonsa putoamaan vähintään 20 kiloa, ja hän katosi jälkiä jättämättä."⁴

Porno voi kirjaimellisesti tappaa sinut. Vuoden 2000 jälkeen on tapahtunut näyttelijöiden keskuudessa vähintään 34 huumeista johtunutta kuolemaa.⁵

Tarjotut juomat kuten vodka ja Percocet smoothie vaikuttavat siten, että naiset ovat riittävän turtana kestämaan rajuja seksikohtauksia äärimmäisen nöyryyttävällä tavalla. Silloin kun alkoholi ei enää riitä, pornotähdet lähetetään paikallisten, pornoteollisuuden kanssa salaliitossa olevien, lääkäreiden vastaanotolle saamaan reseptejä Vicodinia, Xanaxia, Valiumia ja muita lääkkeitä varten, jotka auttavat heitä kestämaan traumaattiset olosuhteet.

Entinen pornonäyttelijä Michelle Avanti muistaa hänen ensimmäisen kohtauksensa ja kuinka se johti hänet reseptilääkkeiden väärinkäyttäjäksi: "Yritin perääntyä ja kieltäytyä pornon tekemisestä, mutta miesnäyttelijä sanoi, etten voisi kääntyä enää takaisin allekirjoitettuani sopimuksen. Minut uhattiin haastaa oikeuteen, jossa menettäisin paljon rahaa, ellen suostuisi kohtaukseen. Päädyin juomaan vodka shotteja suoriutuakseni tehtävästä. Kun tein yhä useampia kohtauksia, aloin väärinkäyttämään reseptilääkkeitä, joita sain milloin tahansa useilta lääkäreiltä San Fernando Valleyssa. Minulle annettiin Vicodinia, Xanaxia, Norcosia, Prozakia ja Zoloftia. Minun tarvitsi vain kertoa heille, mitä tarvitsin ja he antoivat kaiken tarvitsemani."⁶

Jos ajattelet, että liioittelen pornoalan hämääriä operaatioita, niin ajattele uudestaan. Kiitos internetin ja ohjelmien, kuten ABC:n 20/20, tunnustukset raiskauksista, lääkkeiden väärinkäytöstä ja väkivallasta tulevat yhä enemmän julkiseksi. Pornotähti Belladonna, joka kertoi ABC:n toimittajalle Diane Sawyerille "vihasin aina pornoa", tunnusti kuinka hän meni kuvauksiin valmistautumaan tavanomaiseen seksikohtaukseen, mutta ohjaaja pyysi häntä harrastamaan anaaliseksiä. Belladonna oli tuolloin täyttänyt juuri 18 vuotta.

Muutamia kuukausia (ja useita kohtauksia) myöhemmin, nyttemmin veteraani pornonäyttelijä Belladonna ilmestyi kuvauksiin. Hänelle kerrottiin, että hänen tulisi esiintyä vankilaan sijoittuvassa joukkoraiskaus kohtauksessa 12 miehen kanssa. Jälleen hän yritti perääntyä, mutta he onnistuivat vakuutteluillaan saamaan hänet jatkamaan.⁷

Saatat kysyä, että eivätkö naiset päättä itse tekevätkö he pornoa? TV:ssä, aikakauslehdissä ja internetissä vilisevien seksuaalisten kuvien perusteella saa sen vaikutelman. Opimme tapoja jahdata miehiä alkaen 1970-luvun suosikkitähdiltä kuten Docilta sarjassa Lemmenlaiva aina *Täydellisten Naisten* antamaan malliin, joka oli yhdysvaltalaisen lasten keskuudessa suosituin

ohjelma vuonna 2005.⁸ Puhumattakaan niistä glamourilla verhotuista pornokuvista, joita meille syydetään. Amerikkalaisten lasten seksuaalinen moraalittomuus tulee esiin heidän ottaessaan itsestään seksikkäitä kuvia, jotka päätyvät sosiaalisen median sivustoille kuten MySpace tai Facebook. Missä muualla hyperseksuaalinen lapsi saisi yhtä paljon huomiota?

Kierot pornontuottajat ovat kuitenkin vaanineet vuosia tutkien ihmisten profiileja saalistaen paha aavistamattomia seksualisoituja naisia. Teeskennellen teinipoikia tai miespuolisia ihailijoita he lähettävät teinitytöille imartelevia lauseita kuten "olet kaunein tyttö" tai "olet niin seksikäs", jolloin hellyyden tarpeessa oleva seksuaalisuutensa tiedostava tyttö lankeaa nopeasti heidän ansaansa. Muutamaa kohteliaisuutta myöhemmin ja rahallisesti houkuttelevan tarjouksen jälkeen, me löydämme itsemme seisomassa pornoagentin toimistossa, jossa meidät puhutaan mukaan "alastomalleiksi" ja suostumaan anaaliseksiin. "Tulet olemaan kuumin pornotähti jos teet anaaliseksihohtauksen", lupaa pornoagentti tarjoten sopimusta, samalla kun isorintainen blondi iskee meille silmää.

Muutaman päivän kuluttua meidät lähetetään aikuisviihteen parissa työskentelevien terveystarkastukseen sukupuolitautilien varalta. Avoimin sylin ja lämmin hymy kasvoilla välittävä hoitohenkilökunta toivottaa meidät tervetulleeksi vakuuttaen tyynesti että meidät pidetään turvassa.⁹ Samalla kun alkaa tuntua paremmalta, me kuuntelemme toisten pornotähtien vihjeitä kuinka alalla tullaan suureksi. "Pidä vain kurkkusi rentona ja hengitä nenän kautta. Se on kivaa ja helppoa kunhan pääset ensin jyvälle." Mitään kunnollista koulutusta sukupuolitautilien varalta ei kuitenkaan ole Porno 101 videota lukuun ottamatta, jonka he tietävät jokaisen jättävän katsomatta. Petos on yleistä tässä prosessissa, jossa pyritään herättämään uhrin luottamus.

Jotkut meistä saavat HIV-tartunnan törkeän petoksen seurauksena.¹⁰ Pornotähti Darren James muistelee painajaista, jossa hänen HIV-testinsä osoittautui positiiviseksi vuonna 2004, "Se oli kuin isku nivusiin", James sanoi. "Elämä oli aika pitkälti ohi."¹¹

Sharon Mitchell, pornotähtien "tohtori" ilman lääketieteen tutkintoa, sanoo että "Vähemmällä kuin seitsemällä prosentilla on HIV ja 12-28 prosentilla on sukupuolitauti. Herpestä on aina noin 66 prosentilla. Klamydia ja tippuri, hepatiitin ohella, näyttäisi tarttuvan dildoista tai tasaisilta alustoilta tai käsistä, joten olemme päästä varpaisiin klamydiassa."¹²

Los Angelesin kansanterveyslaitoksen (LADPH) raportin perusteella pornoala on pullollaan muitakin ikävyyksiä. Syyskuussa 2009, LADPH julkaisi tyrmistyttävän selonteon, jossa kerrottiin 2396 tapauksesta klamydiaa, 1389 tapauksesta tippuria ja viidestä kuppataartunnasta pornoesiintyjien keskuudessa. Vuosien 2004 ja 2008 välissä uudelleentartuntoja oli 25,5 prosentilla. Raportista selvisi myös, että klamydiaa ja tippuria esiintyi pornonäyttelijöillä kymmenen kertaa useammin kuin Los Angelesin piirikunnan 20-24-vuotiailla ja viisi kertaa useammin kuin piirikunnan suurimman riskin omaavalla väestönosalla. Kaiken huipuksi Aikuisviihteen terveydenhuoltoyhdistys (AIM) raportoi 25 tapausta HIV-tartuntoja. AIM on aikuisviihteen klinikka, mikä tarjoaa testejä ja rajoitettuja terveyspalveluita pornotähdille. Hyvien testien puutteessa klinikalla tutkitaan tartuntoja rutiininomaisesti peräsuolesta ja suusta, mikä edesauttaa tautien pysyvän yleisinä pornotähtien keskuudessa.¹³

Sen lisäksi että naisia pakotetaan, heille valehdellaan ja altistetaan toistuvasti parantumattomille vaarallisille taudeille, monet naiset kokevat myös vakavia ruumiintoiminnan haittoja. Entinen pornotähti Kami Andrews tunnustaa rakastavansa rahaa ja pornon glamouria, mutta ei pidä siitä, että hän ei voi: "P-----aa kunnolla. Saat jatkuvasti peräruiskeita, paastoat ja syöt monia erilaisia pillereitä, kuten ummetuslääkettä ja se pilaa sisäisen järjestelmäsi."¹⁴

Suoliston häiriöt ovat vain alkua äärimmäisille ruumiillisille haitoille, jotka aiheutuvat raa'oisista anaalikohtauksista. Monet naiset kokevat tilan, joka lääketieteessä tunnetaan nimellä peräsuolen prolapsi. Tämä on hirveä tila, jossa peräsuoli työntyy esiin ja tulee siten näkyviin kehon ulkopuolelle. Lopulta tila tulee pysyväksi – eläimellisten pornontuottajien kieroutuneena ilona on ollut muuttaa tämä sanoinkuvaamaton tila "fetissiksi".

Kun pornotähti on saanut työpäivänsä päätökseen ja suuntaa kohti kotia mustelmilla ja verta vuotaen, ja jotkut meistä vielä yrittävät elää normaalissa terveessä parisuhteessa, mutta meidän sutenööri poikakaverimme tulevat mustasukkaisiksi ja alkavat pahoinpidellä meitä. Siitä syystä me avioidumme mieluummin pornobisneksessä vaikuttavien pomojen kanssa tai taannumme lapsen tasolle ja elämme 60-vuotiaan namusedän siivellä. Pidin jälkimmäistä vaihtoehtoa parempana, koska halusin epätoivoisesti rakkautta ja huomiota isältäni. Jenna Jameson, Jill Kelly, Rita Faltoyano ja Tera Patrick pitivät parempana avioitua pornoalalla olevan henkilön kanssa ja ovat nyt uhreja

sille, mitä Tera Patrick kutsuu ”pornon kiroukseksi”. Hän lausuu kirjassaan avioerosta: ”En halunnut olla vain tapaus pornotilastossa”.¹⁵

Pornotähdet eivät ole ainoastaan huonoja vaimoja, vaan me epäonnistumme myös äitinä. Me huudamme ja karjumme ja lyömme lapsiamme syyttä. Suurimman osan ajasta olemme lääketokkurassa tai huumeiden vaikutuksen alaisena ja meidän nelivuotiaat lapsemme ovat niitä, jotka ovat nostamassa meidän elottomia ruumiitamme lattialta. Kun äveriäät asiakkaamme tulevat viihdyttäväiksi tempuillamme, me suljemme lapsemme heidän makuuhuoneeseensa ja käskemme heidän olla hiljaa. Minulla oli tapana antaa nelivuotiaalle tyttärelleni hakulaite ja laitoin hänet odottamaan puistossa siihen asti kunnes olin valmis. Ne meistä, jotka ovat naimisissa tietävät, että isukki ei välitä lapsia hoitaessaan meidän olevan yhdynnässä useiden miesesiintyjien kanssa. Ei tietenkään! Meidän narsistiset aviomiehemme välittävät vain rahasta.

Todellisuudessa pornon tarjoamat fantasiat ovat vain illuusiota. Lähemmin tarkasteltuna pornotähdien elämässä on kohtauksia, mitä kyseisen bisneksen edustajat eivät halua sinun näkevän. Totuus on, että haluamme päästä eroon häpeästämme ja traumaistamme, mutta emme kykene siihen omin avuin. Me tarvitsemme teitä miehiä taistelemaan vapautemme puolesta ja antamaan kunniamme takaisin. Me tarvitsemme teidän sulkevan meidät vahvoihin käsivarsiinne, kun samalla nyyhkytämme meidän syvien haavojemme tähden ja alamme eheytyä. Me haluamme teidän heittävän pois elokuvamme ja kokoavan yhteen meidän elämämme sirpaleet. Me tarvitsemme teitä rukoilemaan puolestamme, jotta Jumala kuulisi ja korjaisi raunioituneet elämämme.

Älä usko sirkuksen fantasioihin. Porno ei ole mitään muuta kuin väärennettyä seksiä, mustelmia ja valeita videolla. Luota minuun, tiedän mistä puhun.

II

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ KUTSUKAA PELLET ★

★ *Toinen luku* ★

Näyttelijänimeni oli Roxy ja tein sirkustempujani noin 30 hardcore-elokuvassa vuosina 1993 ja 1994. Tempuni koostuivat muun muassa anaaliyhdyntämisestä, ”gangbangeista” ja rotujen välisestä seksistä. Ei ollut mitään, mitä en olisi tehnyt todistaakseni maailmalle, että minusta tulisi uusi pornotähti-sensaatio.

Aloitin harjoitteluni pornouraa varten yhdeksänvuotiaana, kun tulin seksuaalisesti hyväksikäytetyksi luokkakaverini ja hänen teini-ikäisen veljensä toimesta heidän pihansa uima-altaassa. Olin normaali lapsi, joka teki normaaleja asioita, kuten leikki Barbi-nukkeilla ja katsoi Muppet showta, kun odottamatta Ken-nukkeni päätti viedä fantasiansa liian pitkälle ja vahingoittaa Barbieta toteuttamalla hullun pähänpistonsa. Minusta tuli vahingoittunut ”likainen” pikku tyttö yhdessä yössä. Vahingoittuneet pienet tytöt ovat juuri niitä, mitä pornoteollisuus toivoo ja mistä se on riippuvainen. On arvioitu, että 90 prosenttia pornoesiintyjistä on seksuaalisen hyväksikäytön uhreja ja naispuolisten esiintyjien keski-ikä on 22.8 vuotta.^{16, 17} Sanon sen uudelleen; *vahingoittuneet pienet tytöt*. Entisen pornotähden April Garrisin mukaan, joka toimii ex pornotähtien neuvonantajana, ”lähes

jokaisen näyttelijän taustalla on seksuaalista hyväksikäyttöä lapsuudessa tai laiminlyöntejä.”¹⁸

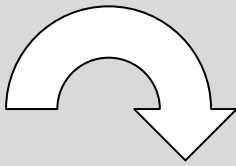
Pornokuningatar Jenna Jameson, jonka esiintymisiä on ladattu eniten internetissä, oli myös vahingoittunut pikku tyttö ennen alalle tulemistaan. Jameson kertoo elämäkerrassaan isänsä kivuliaista laiminlyönneistä ja huumeiden käytöstä, kahdesta teini-iässä tapahtuneesta raiskauksesta, huumeriippuvuudesta ja lukuisista suhteista miesten ja naisten kanssa. Jenna väittää, että raiskatuksi tuleminen ei saanut häntä valitsemaan pornouraa.¹⁹ Hänen taustansa on sellainen minkä haluan nimetä *klassiseksi pornotähden taustaksi*.

Klassinen pornotähden tausta on realistinen kokoelma pornotähden menneisiä ja nykyisiä traumaattisia kokemuksia, jotka sisältävät seksuaalista hyväksikäyttöä lapsuudessa, pornograafiselle materiaalille altistamista, vanhempien välinpitämättömyyttä, fyysistä väkivaltaa, verbaalista väkivaltaa, häiriintyneitä perhesuhteita, aineiden väärinkäyttöä, raiskauksia ja seksuaalisen hyväksikäytön jatkumista aikuisuudessa. Kaikkien näiden negatiivisten kokemusten yhteisvaikutuksesta uhrin kehittyvät tiedostamattaan voimakkaan itsesuojelu toiminnon, joka tunnetaan nimellä itsesuojelumekanismi.

PUOLUSTUSMEKANISMI

Määritelmä:

Itsesuojelujärjestelmä on suunniteltu vähentämään tai tukahduttamaan tiettyjä ajatuksia, tunteita tai muistoja pääsemästä tietoisuuteen.

KYMMENEN YLEISINTÄ PORNOTÄHDEN PUOLUSTUSMEKANISMIA

- (1) **Näyttelemine**n - esittämällä äärimmäisyyksiin menevää käytöstä, ilmaistaan ajatuksia tai tunteita, joita henkilö on kykenemätön muulla tavoin ilmaisemaan.
- (2) **Kieltäminen** - henkilö kieltäytyy myöntämästä joitain tuskallisia piirteitä ulkoisesta todellisuudesta tai henkilökohtaisista kokemuksistaan, jotka toiset ihmiset saattavat nähdä selvästi.
- (3) **Korvaaminen** - turhautumisten, tunteiden ja impulssien kohdistaminen ihmisiin tai objekteihin, jotka ovat vähemmän uhkaavia. Esimerkiksi väkivalta naisia kohtaan voi johtua pornotuottajien vihasta äitiinsä.
- (4) **Fantasiointi** - unelmien tai mielikuvituksen käyttäminen, kun paetaan todellisuutta ja mennään kuviteltuun maailmaan, jossa on menestystä ja mielihyvää.
- (5) **Huumori** - henkilö kiinnittää huomionsa olosuhteen huvittaviin tai ironisiin piirteisiin selvittääkseen siitä. Henkilö tekee esimerkiksi pilaa jonkun sukupuolitaudista.

(6) **Idealisointi** - liioitellun positiivisten piirteiden näkeminen toisissa, kuten ajattelemalla korostetun myönteiseen sävyyn "ystävällisestä" pornotuottajasta.

(7) **Kaikkivoipaisuus** - sen tunteminen tai sen näytteleminen, että omaisi erityisiä voimia tai kykyjä ja on siten muiden yläpuolella.

(8) **Heijastaminen** - omien epämiellyttävien luonteenpiirteiden, käytöstapojen ja tunteiden kieltäminen siten, että heijastaa ominaisuutensa toiseen ihmiseen, esimerkiksi syyttämällä Shelley Lubbenia huomionkipeäksi.

(9) **Rationalisointi** - mikäli yksilö ei voi hyväksyä käyttäytymistään tai tunteitaan, hän voi selittää ne itselleen järkeilemällä, jotta välttäisi kohtaamasta käytöksensä todellisia syitä. Esimerkiksi jos pornotähti ei saa hakemaansa työtehtävää, hän voi järkeillä sanomalla, että tuottaja onkin kiinnostunut kuvaamaan vain rumia tyttöjä.

(10) **Tukahduttaminen** - tiedostamaton mielen prosessi, joka estää tuskallisia impulsseja, haluja tai pelkoja pääsemästä tietoisuuteen. Liittyy usein seksuaalisiin tai vihamielisiin haluihin tai kipeisiin lapsuusmuistoihin. Tämänäköiset mielen sisällöt työnnetään pois tietoisuudesta.

Karnevaalitermein ilmaistuna pornotähdet ovat koulutettuja hylkeitä tekemään vaativia temppuja. Me olemme trapetsitaiteilijoita, taikureita, pellejä, akrobaatteja, käärmeihmisiä ja nuorallatanssijoita. Me olemme maailman suurimpia esiintyjä ja harjaantuneita valehtelijoita. Lapsuudessa tapahtuneen seksuaalisen hyväksikäytön seurauksena olemme pakotettuja uskomaan, että olemme hyviä vain yhdessä asiassa, seksissä. Koska pidämme asian omana salaisuutenamme, emme uskalla vedota keneenkään emmekä voi parantua seksuaalisista haavoistamme tai laiminlyönnin seurauksista, joten tunnemme itsemme hylätyiksi ja muutumme vihaisiksi kostonhimoisiksi pieniksi tytöiksi, jotta tuskamme tulisi kuulluksi.

Mutta meidän vanhempamme eivät kiinnitä asiaan huomiota. Kirkot eivät kiinnitä asiaan huomiota, kuten eivät meidän koulummekaan. Itse asiassa kukaan ei kiinnitä huomiota "friikkeihin", joiksi olimme muuttuneet. Totisesti meidän epämuodostumamme olivat kaikkien havaittavissa. Me olimme sängyn kastelijoita, seksuaalisesti poikkeavia, kummallisia kapinallisia, jotka nyppivät silmäripsensä ja sorkkivat genitaalejaan. Me

olemme lasten hyväksikäyttäjiä ja jopa ylpeitä siitä. Meidän kummajaisesityksemme oli päänäyttämöllä vanhempimme ja koko maailman katseltavana. Mutta kukaan ei kiinnittänyt huomiota. Kukaan ei koskaan kysynyt meiltä mitä oli tapahtunut ja meidät jätettiin kyyneliin ja häpeään selviytymään ja harjoittelemaan ainoaa asiaa, missä me uskoimme olevamme hyviä: saastaisessa, likaisessa seksissä.

Kun teinivuochemme ovat ohi, huomaamme, että voimme käyttää seksuaalisuuttamme työkaluna saadaksemme valtaa ja saadaksemme hyvitystä yhteisöltä, joka ei meistä välittänyt. Me seuraamme vanhempia kapinoivia roolimalleja, kuten Madonnan ja ilmaisemme itseämme niukoissa ja tiukoissa paidoissa. Siinä on mielestämme järkeä, koska me tiedämme, että voimme saada samaa sairasta ihailua pojilta ja vanhemmilta miehiltä kuin mitä hän saa maailmalta. Me manipuloimme luokkakavereitamme aistillisella käytöksellä ja seksuaalisilla palveluilla ja kasvamme ylimieliseen tietoisuuteen siitä suuresta vallasta, jonka omistamme.

Kun astumme aikuisuuteen, meistä tulee seksuaalisia näytelmiä ja vaadimme suurempaa maksua huomion ja käteisen muodossa kompensationsa laiminlyönnille ja seksuaaliselle hyväksikäytölle, josta kärsimme lapsena. Haluan kutsua sitä pornotähden valuutaksi. Me valehtelemme saadaksemme sitä. Me varastamme saadaksemme sitä. Me myymme itseämme ja vaarannamme elämämme saadaksemme sitä. Pornotähtien täytyy pelottomasti kohdata HIV:n, tippurin, klamydian ja muiden sukupuolitautilien uhka. Mielemme ja ruumiimme yltyvät suorituksiin, jotka kauhistuttavat tavallisia ihmisiä. Me voimme kävellä ohuella elämän ja kuoleman nuoralla suunnattoman korkealla pelkäämättä putoamista. Huumeiden ja alkoholin avulla voimme parantaa taitoamme kestämään valtavia määriä fyysistä, henkistä ja emotionaalista tuskaa. Meidän sairastuneet ruumiimme ovat haavojen ja mustelmien peittelemät, mutta piilotamme ne rohkean ulkokuoren alle. Olemme pornograafisia supertähtiä esittäen maailman suurinta kummajaisesitystä verkkosivulla sinun lähelläsi!

Monien pornotähtien kohtalona on ollut kokea ennenaikainen kuolema. Vuosien 2007 ja 2010 välillä noin 1500 esiintyjästä *tiedetään* menehtyneen 34 ihmistä AIDSin, itsemurhan, huumeiden tai murhien seurauksena. Lisäksi 17 muun esiintyjän ennenaikaisen kuoleman lääketieteellisiksi syiksi mainittiin mm. keuhkosairaus, sydänkohtaus ja syöpä.^{20, 21} Kaikkiaan 51 ennenaikaisa kuolemaa. Millään toisella teollisuuden alalla ei päästä tämänkaltaisiin tilastoihin; ei edes musiikkiteollisuudessa, mikä on vähintään 10 kertaa suurempi teollisuudenala kuin pornoteollisuus.

Vuonna 2009 musiikkiteollisuus julkaisi 97 751 albumia, kun taas pornoksi luettavia julkaisuja oli 13 056 (mukaan lukien amatöörimateriaali).^{22, 23} Vuosien 2007 ja 2009 välisenä aikana tapahtui yhdeksän huumeiden käytöstä seurannutta kuolemaa ja kaksi itsemurhaa laulajien ja muusikoiden keskuudessa 12765 levy-yhtiöstä koostuvassa musiikkiteollisuudessa. Sen sijaan noin 900 pornoyhtiöstä koostuvassa pornoteollisuudessa tapahtui 10 huumeiden käytöstä seurannutta kuolemantapausta sekä kahdeksan itsemurhaa.^{24, 25, 26, 27} Se tarkoittaa yhtä huumeista tai itsemurhasta johtunutta kuolemantapausta 1160 levy-yhtiötä kohti, kun taas pornoteollisuudessa tapahtui yksi kuolemantapaus 50 pornoyhtiötä kohti. Ei tarvitse olla matemaattisesti lahjakas ymmärtääkseen, että pornoteollisuus on selvästi pienempi kuin musiikkiteollisuus ja kuitenkin sen piirissä tapahtuu useampia itsemurhia ja huumekuolemia. Toistan sen vielä, *yksikään toinen teollisuudenala ei tuhoa enemmän ihmisiä kuin pornoteollisuus!*

Analysoitaessa 129 menehtynyttä pornotähteä noin 20 vuoden ajalta huomataan, että pornotähden keskimääräinen elinikä on vain 37,43 vuotta, kun taas keskimääräinen elinikä on Amerikassa 78,1 vuotta.²⁸

Aivan äskettäin, heinäkuussa 2010, miespuolinen pornotähti Stephen Hill tappoi työtoverinsa ja haavoitti kahta muuta miekalla pornostudiossa Van Nuysissa, Kaliforniassa. Uhri oli 30-vuotias miesnäyttelijä Herbert Wong. Surulliset ja traagiset tapahtumat eivät pääty siihen. Poliisijahdissa Stepheniä seurattiin hänen Chatsworthissa sijaitsevaan kotiin. Lopulta 34-vuotias pornotähti kuoli pudotessaan jyrkän teeltä Los Angelesin poliisin SWAT-osaston takaa-ajon päätteeksi. Hänen kuultiin sanovan vähän ennen kuolemaansa: "Tämän ei ollut tarkoitus päättyä tällä tavoin."

Pornoteollisuuden ei ollut koskaan tarkoitus päättyä tällä tavoin, mutta yksi neljästä Amerikkalaisesta teki sen mahdolliseksi. Samalla kun miehet ja naiset tuhosivat elämänsä huumeilla, alkoholilla ja itsemurhilla, me istuimme tietokoneemme ääressä "popcornia" toisessa kädessä ja hiiri toisessa kädessä klikaten ahkerasti heidän elämänsä sammuksiin. Jumala armahtakoon meitä pahuutemme tähden.

*Surulliset ja maalatut kasvot
saavat aikaan massojen huudot.
Leijonat, hylkeet ja trapetsitaiteilijat
esityksillään lumoavat.
Samalla nähdään porton itkevän.
Täytyy olla jotain enemmän,
kuin kuolemaa ja verta sirkuksen.
Onko se uhrauksesi arvoinen?
Shelley Lubben*

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ NÄYTÖS II ★

★ *Tapaa Shelley #1* ★

III

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ SYNTYNYT PAHAKSI ★

★ *Kolmas luku* ★

Sain syntyessäni nimen Shelley Lynn Moore toukokuun 18 päivänä 1968. Synnyin Pasadenassa, Kaliforniassa sukuun, jossa on ollut monia metodistisaarnaajia äitini puolelta ja katolisia italialaisia isäni puolelta. Isäni ja äitini olivat vastakkaisia luonteeltaan ja kasvatustavuiltaan, mutta hyvin rakastuneita. Siskoni ja veljeni syntyivät muutaman vuoden päästä minun jälkeeni. Olen perheeni ainut ruskeatukkainen lapsi vihreine silmineni ja äitini kutsui minua nimellä WOP (WithOut Papers), koska näytin pieneltä rypäleentallojalta.

Kasvoin keskiluokkaisessa kodissa Templen kaupungissa Kaliforniassa, missä perheeni osallistui säännöllisesti jumalanpalveluksiin Alhambarrassa. Siellä kohtasin elämäni rakkauden, Jeesuksen. Joka sunnuntai opettajani kertoi minulle suurenmoisia tarinoita Jeesuksesta ja siitä kuinka Hän sääli ja paransi tuhansia sairaita ihmisiä. Voi miten rakastinkaan Jeesusta! Suosikkiosuuteni oli silloin, kun pyhäkoulunopettajani otti ruskean ukulelen käteensä ja soitti kaunista musiikkia. Pää takakenossa ja silmät tiukasti suljettuna lauloin sydämeni kyllyydestä Jeesukselle: "Voi miten rakastan Jeesusta, voi miten rakastan Jeesuuusta." Kaikki muu katosi. Oli vain Jeesus ja minä meidän erityisessä tilaisuudessa.

"Voi miten rakastan Jee-SUUUSTA," lähes huusin uudelleen.

Mutta voi miten vihasin hetkeä, jolloin näin vanhempani seisovan ovella ja pyhäkoulu oli osaltani ohi. Halusin pyhäkoulunopettajan kertovan minulle enemmän Raamatun tarinoita samalla kun mutustin Ritz crackersejä.

Vuonna 1977 perheeni muutti pois paikasta, jossa vietin onnellista kristityn elämää, melko ylläiseen pikkukaupunkiin nimeltä Glendora. Koska paikka oli mielestäni tylsä, kutsuin sitä nimellä Glenboring. Kaupunki oli täynnä appelsiinipuita ja noin 20 000 asukkaan kaupungissa ei ollut paljon muuta tekemistä kuin leikkiä appelsiinisotaa. Siihen taisteluun olin myös valmis, koska olin melko vihainen siitä, että minun piti jättää tuntemani kaverit ja perheet joita rakastin. Pyhäkoulu ja Ritz crackersit olivat elämäni!

Niihin aikoihin syntyi myös pikku veljeni, joka täydellisesti kiinnittyi äitini rintoihin. Niinpä jäimme siskoni kanssa leikkimään Barbie-nukeilla ja katsomaan tuntikaupalla televisiota. Äitini sanoi aina television olevan paras lapsenvahti. Tältä lapsenvahdilta opin paljon! Lapsena opin enemmän seksistä TV-sarjoista kuten "Three's Company" ja "Love American Style" kuin mistään muualta. Komediasarjoissa seksiä käytettiin lisääntyvässä määrin, joten kukapa enää tarvitsi murrosikää?

TV-sarjasta "Love American Style" tehtiin niin sanottu spin off -sarja "Happy Days" ("Onnen päivät"), jossa minä todella opin elämän faktat. Sipsipussi sylissäni ja kasvot kiinni TV-ruudussa katselin kuinka Fonzie kuherteli tyttöjen kanssa "inspiraatio pisteessä". Voisiko TV enää tulla tämän vetovoimaisemmaksi yhdeksänvuotiaalle? Tai entä kun perhe kokoontui katsomaan sarjaa "All in the family" ("Perhe on paras"), jonka sanomasta piti sanoutua irti heti ensi esityksestä alkaen. Kiitos Archie Bunkerin perheeni kuunteli rasistisia loukkauksia vuosien ajan. Perhe on paras -sarjan ansiosta opin politiikasta, parinvaihdosta, naisten oikeuksista ja homoseksuaalisuudesta. Kyllä, opin todellakin paljon television kautta.

Televisio ei ollut ainoa opettajani. Opin paljon myös teini-ikäiseltä pojalta ja hänen sisareltaan, jotka käyttivät minua hyväkseen, kun olin yhdeksän vuoden ikäinen. Se sattui tapahtumaan ystäväni uima-altaassa, kun vanhemmat olivat sopivasti poissa. Siellä me olimme yksiksemme - minä, ystäväni ja hänen *erittäin* söpö vanhempi veljensä.

En ole varma siitä, miten annoin puhua itseni ympäri ja suostuin uimaan alasti, mutta muistan ajatelleeni, että ellen suostu, koko koulu saisi tietää sen ja minua kutsuttaisiin pelkuriksi. Vastentahtoisesti riisuin uimapukuni ja nopeasti hyppäsin uima-altaaseen peittääkseni alastoman ruumiini. Sen jälkeen muistankin vain miten hänen teini-ikäinen veljensä kävelee altaan reunalle meitä kiusaamaan. Hänen siskonsa roiskutti vettä takaisin hänen päälleen ja käski hänen mennä pois, mutta hän vain nauroi ja otettuaan alushousunsa pois hyppäsi altaaseen. Käänsin häpeissäni kasvoni pois ja uin

nopeasti toiselle puolelle allasta toivoen, että uimapukuni olisi siellä lähellä. Kun vilkaisin taakseni näin heidän molempien olevan veden alla ja lähestyvän minua.

Seuraavaksi kokemaani asiaa on mahdotonta kuvailla. Näin hänen veljensä kultaisen pään lähestyvän jo pintaa. Kun hänen päänsä nousi vedestä, katsoimme toisiamme silmiin ja minä vain tuijotin hänen komeita kasvojaan. Kukaan vanhempi poika ei ollut koskaan ollut näin lähellä minua. Tunsin hänen lämpimän hengityksensä kasvoillani, mutta vain katselin hievahtamatta hänen suuriin sinisiin silmiin. Hän ojensi kätensä ja alkoi kosketella minua haarojeni välistä. Omituinen pistelevä tunne levisi koko kehooni, enkä pystynyt liikkumaan tai edes hengittämään. Kova töytäisy vatsaani vasten toi minut takaisin todellisuuteen ja ajattelin, että sen täytyy olla hänen peukalonsa.

"Se tuntuu todella isolta", muistan ajatelleeni. Katsoin alas ja näin hänen "sen" ja suuni loksautti auki. Silloin kaikki pimeni.

Pelko herätti minut äkisti shokistani ja ajatukset vaikeuksiin joutumisesta risteilivät mielessäni.

Mitä äitini tekee saatuaan tietää tästä? Näkikö kukaan meitä? Mitä jos toiset koululaiset saavat tietää?

Tunsin itseni sairaaksi.

Työnsin hänet pois kaikella voimallani ja uin niin nopeasti kuin kykenin toiselle puolelle allasta missä uimapukuni oli. Vedin itseni ylös vedestä, nappasin uimapukuni ja puin sitä kuumeisesti ylleni samalla etsien lähintä pyyhettä.

"Pyyhe, pyyhe, missä on pyyhe?" kysyin itseltäni ja katselin huolestuneena ympärilleni. Huomasin sinisen pyyhkeen, jonka heitin olalleni ja juoksin täyttä höyryä sisätiloihin.

Lukitsin itseni kylpyhuoneeseen, kun ystäväni huusi ja jyskytti ovea noin kolmekymmentä minuuttia.

"Tule ulos sieltä Shelley! Veljeni ei oikeasti tarkoittanut sitä."

Niin varmaan.

Minulla oli lopulta kanttia tulla ulos kylpyhuoneesta, kun olin ensin kuivannut kyyneleeni. Livahdin hänen makuuhuoneeseensa, missä vierassänky oli ja vedin lakanan niskaani asti.

En sallinut kenenkään laittavan käsiänsä päälleni. Yritin pitää silmiäni auki koko yön, mutta olin niin traumatisoitunut, että nukahdin melkein heti.

Havahduin hereille, kun näin tumman varjomaisen hahmon huojuvan ylitseni ja huusin: "mikä se on???"

Avattuani silmäni huomasin pitkien vaaleiden hiuksien roikkuvan

kasvoillani. Oli liian pimeätä nähdä tarkasti mutta tunsin kun jotain omituista hangattiin reittäni vasten. Silmäni sopeutui vähitellen pimeyteen, jolloin näin kauhukseni ystäväni päälläni liikuttamassa lanteitaan ja pitäen valittavaa ääntä. Työnsin voimalla ystäväni päältäni ja kierähdin sängyn reunalle nyhkyttämään. Halusin vain kotiin.

Loppuyön olin paikoillani ja tuijotin shokissa pimeyteen kun karmivat äänet kuiskivat pääni sisällä: "Sinä olet paha ja likainen tyttö."

Olin liian nuori ymmärtääkseni, että likaiset häpeän tahrinat siemenet oli kylvetty olemukseeni sinä yönä, vaikka kaikki se oli tapahtunut yhtenä ja samana päivänä. Siemenet jatkoivat kasvuaan seuraavan seitsemäntoista vuoden ajan. Kasteltuna laiminlyönnillä ja sanallisella väkivallalla sieluuni upotetut pienet saatanalliset siemenet vähitellen kypsyivät aikuisiän täysikokoisiksi pahuuden hedelmiksi.

Silloin pystyin olemaan *todella* paha.

IV

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

HELVETTI IRTI

★ *Neljäs luku* ★

Kirosin ristiin ja rastiin poliisille, joka kehotti minua astumaan ulos autosta ja kävelemään typerää viivaa pitkin, vaikka olin juonut vain yhden oluen. Laitoin käteni kojelaudalle ja potkaisin auton oven auki kuuden tuuman punaisilla korkokengilläni. Nyt tuo sika valitsi ehdottomasti väärän tytön, kenelle isotella. En ainoastaan pystynyt kävelemään viivaa pitkin viidennen Jack Danielsin jälkeen, vaan pystyin myös luettelemaan aakkoset takaperin nopeammin kuin kukaan ihmisolento.

"ZYXWVUTSRQPONMLKJIHGFEDCBA"

Kyttä jäi katsomaan minua monttu auki. Sitten hän hymyili ja tarjoutui viemään minut drinkille. Se oli vain yksi päivä seksibisneksessä minulle.

Saatat kysyä, olinko aina ollut yhtä paha. En tietenkään. Okei, okei myönnän olleeni melko paha, mutta en aloittanut siten. Olin jokseenkin kunnollinen lapsi kunnes ollessani noin 14-vuotias ja kiinnostuin pojista. Huomasin, että jos sallin poikien tunnustella rintojani, hän saattaa sanoa: "Rakastan sinua". Voi kuinka kaipasinkaan kuulevani nuo sanat isäni suusta.

Äitini sen sijaan rakasti kommunikointia ja nimitteli minua "laiskaksi", "muistamattomaksi" ja "oudoksi". Hänellä oli myös tapana nalkuttaa ja vähätellä minua uuvuksiin asti. Teinivuosiani varjostivat jatkuvat väittelyt

hänen kanssaan. Äitini kohteli minua kaltoin sekä sanallisesti että emotionaalisesti lähes koko yläkoulu- ja lukiovuosieni ajan.

Arvelen vihasuhteen äitini kanssa alkaneen, kun olin viisivuotias ja veljeni oli juuri syntymäisillään. Olin mustasukkainen pieni tyttö, joka epätoivoisesti halusi huomiota, koska en saanut sitä tarpeeksi. Viimeisenä yrityksenä ennen veljeni syntymistä aloin keksiä villedä tarinoita miehestä, joka yritti siepata minut. Kun vanhempani järkyttyivät ja huomasin heidän osoittavan huolestumisen merkkejä tähteni, se tuntui samalta kuin olisin saanut hengittää raikasta ilmaa. Mutta lopulta sorruin ja kerroin vanhemmilleni totuuden. En ollut *vielä* harjaantunut valehtelija.

Siskoni sen sijaan oli täydellinen enkeli. Hän oli minua kaksi vuotta nuorempi ja hänen asemansa ja värinsä oli kuin kultaisella cockerspanielilla ja äitini rakasti häntä. Tietenkin hän rakasti siskoani. Hän oli helppo lapsi.

Minun osani oli olla perheeni hullu tiedemies. Koska syntymälahjani oli HEP, hyvin erikoinen persoonallisuus, minulla oli se pieni juttu, josta voitaisiin käyttää nimitystä "se". "Se" oli jotain, mitä kenelläkään muulla ei ollut kuin minulla. Äitini nimesi sen toisin, hänestä olin *kummallinen*.

Sain syntymälahjaksi myös rajattoman määrän energiaa; olin puhuva, kävelevä, tanssiva, kirjoittava, näyttelevä ja shokeeraava kone. Nousevana tähtenä, joka nöyrästi aloittaa työnsä takapihallaan, kirjoitin ohjasin ja esitin pääosaa ensimmäisessä näytelmässäni kuusivuotiaana. Kun ensimmäisen luokan opettajani kertoi äidilleni, että hämmästyitin häntä, olin onneni kukkuloilla. Äidilleni olin kummallinen kiusankappale, mutta hellän opettajani mielestä olin William Shakespeare.

Ensimmäisen kerran esiinnyin oikealla esiintymislavalla ollessani kahdeksanvuotias. Onnistuneen esiintymiskokeen jälkeen, kun olin pahantuulisena puhkunut opettajani muistiinpanot lattialle, sain pääosan isona pahana sutena koulunäytelmässä. Muiden lasten lukiessa kömpelösti vuorosanojaan paperista, minä lausuin omani ulkomuistista. Marssin lavalle ja puhkuin vuorosanani niin julma irvistys kasvoillani, että puhalsin melkein kahvilan katon irti. Antautukaa, sain jo osan.

Oli selvää, että minut oli luotu lavalle, mutta lahjakkuuteni ei koskaan kehittynyt kuin sen olisi pitänyt. Nuori äitini oli vaivautunut omituisen tyttärensä tähden, eikä tiennyt mitä tekisi kanssani. Isäni, joka kutsui itseään mekaanikoksi, oli liian kiireinen elämäänsä hänen konemaista elämäänsä huomioidakseen luovaa tyttärtään. Mies, jolla on neron älykkyydosamäärä ja taituruutta elektroniikassa oli myös luova hullu tiedemies. Milloin tahansa,

kun halusin jutella hänen kanssaan päivän aikana, minun piti vain mennä autotalliin ja kurkistaa auton alle löytääkseni hänet. Jos halusin jutella hänen kanssaan yöllä, saatoin löytää hänet loikoilemassa suosikkituolissaan TV:n edessä. Hän oli aina television edessä, autotallissa tai rautakaupassa. Pystyn vieläkin haistamaan värikkäiden johtojen tuoksun, jotka roikkuivat seinällä.

Äitini oli isäni täydellinen vastakohta. Hän todella sai minut hämmentymään. Äitini syntyi viidentenä lapsena helluntaisaarnaajan perheeseen. Hän oli "vahinko"lapsi. Tiukan uskonnollisessa kodissa hänen pahin tekonsa oli se, kun hän salaa kuunteli Elviksen laulua. Miten ihmeessä isäni, katolisen kasvatuksen saanut mekaniikan osaaja ja sähkökitaran soittaja, tuli koskaan tavanneeksi äitini on jäänyt mysteeriksi minulle. Mutta he olivat hyvin rakastuneita ja äidilläni olikin tapana sanoa minulle: "Isääsi ei voi korvata, mutta teitä voi tehdä lisää." Hän oli puhelias nainen, jonka kylmät sanat olivat kuin veitsiä, jotka viilsivät sydäntäni.

Äitini saarnatessa myrkyllisesti uskontoa minulle hän vain harvoin osoitti Jeesuksen rakkautta ja totuutta minulle. Minä tai joku toinen oli aina päätymässä helvettiin milloin mistäkin syystä. Äitini oli ihmiskunnan perimmäinen tuomari ja hän oli myös ennakkoluuloinen erilaisen etnisen taustan omaavia kohtaan. En koskaan ymmärtänyt hänen käytöstään, koska isoisäni, hänen isänsä, oli herkkä ja rakastava mies. Kun menimme harvinaiselle vierailulle isovanhempieni luokse, luotin siihen, että isoisäni otti minut mukaansa kävelemään rannalla, missä hän kyyneleet silmissään kuvasi Kristuksen hämmästyttävää rakkautta. Kun isoisäni oli jo ikääntynyt, pyysin häntä antamaan parhaimman neuvonsa. Hän kuiskasi: "Shelley, sinun pitää pysyä lähellä Jumalaa." Muutamaa kuukautta myöhemmin hän kuoli 88 vuoden iässä.

Kristinuskon hämmentämänä ja televisioon liimautuneena, aloin unelmoida ja kuvittelin millaista olisi olla kuuluisa. Enemmän kuin mitään muuta halusin tulla samanlaiseksi kuin televisiossa näkemäni näyttelijät, joita palvoimme miljoonien muiden ihmisten kanssa. *Halusin* myös olla miljoonien ihmisten palvoma ja rakastama. *Halusin* saada pitkiä aplodeja seisaaltaan suosiota osoittavalta yleisöltä. Kun lopulta irrottauduin tuntikausia kestävästä television ja unelmoinnin otteesta, aloin ilmaisemaan itseäni runojen, lyhyiden kertomusten ja näytelmien kautta. Ensimmäiselle runolleni annoin nimeksi "Luonto" ollessani kahdeksanvuotias. Kirjoitin ensimmäisen kirjani yhdeksänvuotiaana, johon jopa suunnittelin kirjan kannen. Se oli ainut lapsen kirjoittama kirja, joka hyväksyttiin koulun kirjastoon. Opettelin myös

soittamaan kitaraa ja harjoittelin jopa viulua, mutta sain vain vähän rohkaisua, eikä musiikillinen lahjakkuuteni päässyt kehittymään.

Olin maailman paras aloittaja ja huonoin lopettaja. Kukaan ei säännöllisesti rohkaissut minua ja opettanut itsekuria, joten kehitin itsekseni pahankurisia tapoja osoittaakseni luovuuttani ja saadakseni sitä, mitä eniten kaipasin: *huomiota*.

Kun olin noin yhdeksänvuotias, aloin purkamaan tiedostamattomia yllykkeitäni ja annoin itselleni nimen "Shellshock". Elin nimeni mukaisesti, joten pelkästään tylsyyden tähden loin listan shokeeraavista asioista, joita voisin tehdä ja sain vakuutettua jotkut ystäväistäni mukaani. Eräänä päivänä tarkastelimme listaa ja pysähdyimme kohtaan, jossa luki "teeskentele kuollutta". Nyökkäsimme toisillemme. Juoksin välittömästi kotiin hakemaan pullon ketsuppia ja ruiskutin sitä kaikkialle käsilleni ja kasvoilleni. Annoin pullon ystävälleni Stellalle, joka jäi puskan taakse väijymään kun minä asetuin kadulle makaamaan kiveyksen vierelle ja laitoin lasini roikkumaan kädestäni. Se oli neronleimaus. Ohikulkevat autot pysähtyivät jarrut kirskuen ja huolestuneet äidit juoksivat katsomaan, miksi tyttö makasi verta vuotaen kadulla. Kun he kumartuivat tarkistamaan, että hengitinkö vielä, hyppäsin ylös ja sanoin: "Kunhan pilailin" ja juoksin tieheni.

Erään kerran, kun tylsistyneenä halusin huomiota, löysin mustaa kangasta, joka muistutti hämähäkkiä. Tiesin, että äitini pelkäsi kuollakseen hämähäkkejä, varsinkin Mustialeskiä, joten halusin hänen pelästävän kuoliaaksi. Otin pienen hämähäkkiä muistuttavan kankaan ja heitin sen äidilleni huutaen samalla: "hämähäkki". En ole koskaan nähnyt äitini hyppäävän niin korkealle eläessäni. Hän oli hyvin vihainen minulle. Pakenin tietenkin paikalta.

Lempipakopaikkani oli pieni Baptistikirkko kadunkulmassa. He tiesivät minun olevan pieni roisto ja siitä huolimatta he rakastivat minua. Rouva Mumby oli henkilö, joka aivan erityisesti rakasti minua. Hän oli pieni harmaatukkainen opettaja, joka joutui sietämään minua kesäisin ollessaan lomalla raamattukoulusta. Eräänä päivänä, kun rouva Mumby oli ottamassa jotakin välinekomerosta, tönäisin hänet sisään ja lukitsin oven. Nauroin hysteerisesti ja osoitin komeroa, mutta hän takoi ovea ja huusi: "Päästä minut ulos Shelley! Päästä minut ulos!" Nauroin yhä kovempaa. Toiset lapset katsoivat minuun kuin olisin saatana. Kun kenelläkään ei ollut avainta komeroon ja pelastuslaitos tuli hänen avukseen oli hauskuus tipotiessään.

Tullessaan ulos rouva Mumby oli kuumuuden uuvuttamana lähellä pyörtyä. Tästä teosta olin pahoillani.

Mutta kerta toisensa jälkeen olin pahoillani melkein kaikesta, mitä tapahtui elämässäni. Olin likainen, yksinäinen, hirveä pieni tyttö, joka epätoivoisesti ajoi takaa rakkautta ja huomiota. Ainoa ihminen, joka todella ymmärsi minua oli italialainen isoäitini, Nonnie. Hän oli taianomainen.

”Ojenna minulle tupakka beibi ja sytytä se”, hän sanoi seksikkäällä äänellään samalla kallistaen päätään ja näytti ikään kuin roikkuvan pitkässä tupakkaholkissaan. Nonnie rakasti Mae Westin esittämistä. Mae West oli Hollywoodin ensimmäinen seksisymbolina pidetty supertähti ja vetovoimainen blondi, joka pidätettiin 1918 ”nuorison moraalin turmelemisesta”.

Niin, ehkäpä Nonnie turmeli hieman minua.

Hän oli nainen, joka sai muut valtoihinsa. Hän oli kaunopuheinen nainen, jolla oli voimallinen kyky vaikuttaa jokaiseen joka oli hänen lähellään. Sirona oliivi-ihoisena naisena pitkine ylös kiinnitettyine mustine hiuksineen hän oli hohdokkain nainen, jonka olin koskaan nähnyt.

Joka joulukuu hohdokas isoäitini tuli meille vierailulle ja pysyi meillä tammikuun puoleenväliin asti. Ne olivat täyttymättömän elämäni parhaimmat kuusi viikkoa. Kuuden viikon ajan elämässäni oli joku, joka jatkuvasti kertoi minulle: ”Rakastan sinua.” Kuuden viikon ajan oli joku, joka välitti tarpeeksi *käyttääkseen aikaansa* opettaakseen minulle asioita, jotka saattoivat koskea käsien pesemistä ennen ruokailua. Kuuden viikon ajan opin miten laskostetaan hieno ruokaliina, asetellaan ruokapöytä ja miten valmistetaan Veal Scaloppini. Kuuden viikon ajan sain osakseni rakkautta, hellää ohjausta ja rohkaisua jota tarvitsin menestyäkseni elämässä. Kuuden kokonaisen viikon ajan minä todellakin pidin itsestäni, sillä tunsin tulleeni monitaitoiseksi. Lopulta Nonnie lähti ja minä luiskahdin takaisin laiskoille ja kapinallisille teilleni, kunnes hän palasi seuraavana vuonna.

Valitettavasti olin teini-iässä liian täynnä kiukkoa ja turhautumista ollakseni enkeli joka joulu. Päinvastoin olin kuin helvetistä tullut teini. Roolimallien kuten Madonnan rohkaisemana ja vanhempieni välinpitämättömyyden seurauksena olin vapaa tekemään *mitä ikinä* halusin. Vanhempani sallivat minun mennä koulun tanssiaisiin limusiinilla vanhemman pojan kanssa. Siellä join itseni juovuksiin ensimmäisen kerran. Isäni piti ajaa Los Angelesiin asti hakemaan minua tanssiaismekossa, joka oli

täynnä reikiä. Ilmeisesti olin niin juovuksissa, että olin polttanut reiät mekkooni tupakalla. Se oli isopilkkuinen, violetti tanssiaismekko helvetistä.

14-vuotiaana minun sallittiin pukea päälleni Playboy-pupun asu pyhäinpäivän juhliin, jossa oli pupun korvat, sukkanauhavyö, pörröinen häntä ja kaikki. Äitini otti siitä kuvan. Sain myös luvan ajaa äitini Thunderbirdillä yökerhoihin, kun olin täyttänyt 16 vuotta ja *sitten* minun sallittiin ajella ympäriinsä 15-vuotiaan pojan kanssa, jonka kanssa harrastin seksiä. Kyllä, harrastimme seksiä äitini autossa. Kun hän kysyi minulta seuraavana päivänä tahroista hänen istuimellaan, vastasin rennosti: "Vaniljapirtelöä".

Minun sallittiin pitää syntymäpäiväjuhlat kodissani juoden alkoholia, kun vanhempani katsoivat televisiota makuuhuoneessaan. Okei, he eivät tienneet meidän tuoneen alkoholia, mutta ketkä vanhemmat sallivat heidän kapinallisen kuusitoistavuotiaan tyttärensä pitää juhlat ilman valvontaa? Sain jopa 13-vuotiaan pikkusiskoni juomaan.

Suurimmaksi osaksi teini-ikäni sain tehdä melkein mitä ikinä halusin, koska kukaan ei välittänyt.

Kukaan ei välittänyt juomisongelmastani 16-vuotiaana. Kukaan ei välittänyt, jos reputin kurssin tai sain huonoja arvosanoja. Kukaan ei välittänyt, jos käytin verkkosukkahousuja koulussa. Kukaan ei välittänyt, jos harrastin alaikäisenä seksiä. Kukaan ei välittänyt, jos olin holtiton kuljettaja ja korttini otettiin kuivumaan. Kukaan ei välittänyt, jos jouduin putkaan varastettuani tavaratalosta. Kukaan ei välittänyt mistään mitä tein.

Kun isäni päätti *huolehtia* perheestään ja pysyi vaatimuksessaan lujana, hän avasi etuoven ja käski minun painua tieheni. Hän lisäsi vielä kolme sydämetöntä sanaa, joita en ole ikinä unohtanut.

"Olet kuollut minulle."

Shokissa ja raivoissani kävelin ulos ovesta mukanani laukullinen vaatteita ja Raamattu vannoen Jumalalle, että en koskaan tulisi puhumaan isälleni tai äidilleni niin pitkään kuin eläisin. Yhä uudestaan nuo sanat kaikuivat päässäni, "Olet kuollut minulle."

"Olet kuollut minulle." Hyljätyksi tulemisen kokemus täytti minut.

"Olet kuollut minulle." Viha täytti minut.

"Olet kuollut minulle." Raivo täytti minut.

Saatana pääsi sydämeeni ja sitten helvetti oli irti seuraavat kahdeksan vuotta elämästäni.

V

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

ILOTYTÖN HELVETTI

★ *Viides luku* ★

Röyhkeänä vaaleana viettelijättärenä esiinnyin lavanimillä "Marilyn" ja "Blondi" häärien kahdeksan vuoden ajan strippauksen, prostituution ja pornon parissa. Aloitin urani strippiklubilla nimeltä "The Top Hat" ollessani seitsemäntoistavuotias ja asuin vielä vanhempieni luona Glendorassa, Californiassa. Ei ollut vaikeata varastaa vanhemman tytön henkilöllisyystodistus ja väärentää siihen uusi omistaja. Sitä paitsi osasin tanssia. Osasin tanssia niin hyvin, että itse Michael Jackson olisi ollut ylpeä minusta. Itse asiassa ensiesiintymisessäni tein kuukävelyä yläosa paljaana "Billy Jeanin" tahtiin, samalla kun miehet ruutupaidoissaan vislasivat ja heittivät rypistettyjä dollarin seteleitä minulle. Kun käänsin päätäni ja näin kuinka nuo rekkamiehet liukuivat tuoleiltaan päästäkseen lähemmäksi minua, hyppäsin lavalta ja juoksin suoraan etuovelle vannoen Jumalalle, etten strippaisi enää koskaan.

Älä koskaan sano ei koskaan.

Päädyin vuoden kuluttua pornon pääkaupungin, San Fernando Valleyn likaiselle kadunreunukselle, missä istuin kiireisen kadun kulmassa itkien silmät päästäni. En ollut syönyt kahteen päivään ja olin nääntymässä. Ajattelin hankkia työtä, mutta minulla ei ollut ajokorttia. Yritin kerjätä rahaa,

mutta kukaan ei halunnut auttaa. Tilanteeni näytti toivottomalta. Tutkin mukana kantamaani Raamattua ja huusin Jeesusta vastauksen toivossa.

”Jeesus, missä olet!? Kuinka annoit tämän tapahtua minulle. Sinä sanoit ollessani pieni tyttö, että tulen saarnaamaan evankeliumia tuhansille ihmisille. Nyt istun täällä kodittomana ilman ruokaa tai juomaa. Tarvitsen sinua tekemään ihmeen juuri nyt!”

Siellä kuuman auringon alla *Sherman Way* nimisellä kadulla itkin tuntikaupalla haalistuneella ja säröilleellä reunuksella istuen. Epätoivoisena ja näännyksissä en välittänyt, vaikka kuolisin.

Hämmästykseni kuulin miehen äänen ja kun katsoin ylös, näin komean ja lihaksikkaan mustan miehen tuijottavan minua. Hän näytti enkeliltä.

”Mikä hätänä, muru? Miksi itket?”, hän kysyi istuutuessaan viereeni kadunreunukselle.

Silmät turvonneina ja sylkeä suupielessäni sain vaivoin sanotuksi: ”Olen koditon ja minulla ei ole äh yhtään ...,” nyyh nyyh, ”ruokaa tai rahaa. Isäni potki minut ulos kotoani, enkä tiedä mitä tehdä.”

Nyyhkytin entistäkin kovempaa ja laskin pääni tahmaisiin käsiini peittääkseni kyyneleeni. Olin niin häpeissäni ja nöyryytetty. Tämä mukava mies laittoi kätensä ympärilleni ja hellästi veti minut itseään vasten. Kun pääni laskeutui hänen rinnalleen, tunsin selittämätöntä helpotusta. Se oli ensimmäinen kerta elämässäni, kun vanhempi mies piti minua niin hellästi. Se tuntui *niin hyvältä*. En olisi halunnut päästää irti siitä tunteesta. Halusin vain pysyä kietoutuneena hänen käsiinsä ja levätä hänen suurta lämmintä rintaansa vasten.

Kun hän oli halannut minua muutaman minuutin, hän käänsi leukani itseään kohti ja sanoi minulle: ”Voin auttaa sinua, muru. Voin hankkia sinulle rahaa ja ruokaa.”

Välittömästi ajattelin Jeesuksen tulleen pelastamaan minut. Nousin innostuneesti istumaan kuuntelemaan tarkemmin tätä komeata miestä, kun hän jatkoi: ”Tuolla kadun toisella puolella olevassa kerrostalossa on mies, jonka mielestä olet todella nätti ja hän antaisi 35 dollaria saadaksesen rakastella kanssasi.”

”Mitä???” Leukani venähti alas. Pyysikö tämä mies minua olemaan prostituoitu? Olin vaikka mitä, mutta ehdottomasti en ollut prostituoitu.

”Ei missään nimessä!” sanoin, ja vetäydyin inhosta taaksepäin.

Mutta hän vakuutti minulle lempeällä äänellään, että mies joka halusi seksiä kanssani, olisi hyvin mukava ja hellä. Hän sanoi pystyvänsä

hankkimaan minulle paljon rahaa ja että voisin saada oman asunnon eikä minun tarvitsisi asua enää kadulla. Aloin ajattelemaan vanhempiani ja sitä, mitä he tekivät minulle. Ajattelin heidän nukkuvan sikeästi mukavissa vuoteissaan, kun minä istuin päivät pitkät katukivetyksellä ilman ruokaa ja rahaa. Ajattelin viimeisiä kylmäsydämisiä sanoja, joita isäni sanoi minulle: "Olet kuollut minulle".

Silloin kuulin matalan äänen kuiskaavan minulle: "Jumala ei välitä. Vanhempasi eivät välitä..." Ja täynnä vihaa pohdin itsekseni, *aivan, miksi minä välittäisin?* Ja minä suostuin myymään itseni 35 dollarista.

Olin hyvin hermostunut, kun hän avasi oven. Huone oli pimeä ja vaivoin pystyin näkemään miltä mies näytti.

"Hei" kuului vanhan miehen ääni, kun suljin oven perässäni.

En vastannut, enkä päästänyt ääntäkään. Olimme vain kaksi täydellisen vierasta ihmistä seisomassa yhdessä pimeässä. Hän tuli lähemmäksi ja veti pääni kohti hänen kasvojaan. Yritin kääntyä pois, mutta hän piti päätäni tiukasti ja suuteli minua. Muutaman minuutin kuluttua aloin rentoutua, koska mies oli hyvin hellä. Itse asiassa muistan ajatelleeni, että hän suuteli *paljon paremmin* kuin pojat, joiden kanssa seurustelin lukioaikana.

Tämä ei loppujen lopuksi olekaan niin paha, ajattelin itsekseni.

Ja minä kävelin ulos 35 dollaria mukanani. Kun sutenööri oli huijannut minua ensimmäisellä tempullaan, hän alkoi järjestellä minulle perverssejä miehiä, jotka vaativat omituista seksiä. Kieltäytyessäni tietyistä seksin muodoista sutenööri uhkasi minua fyysisellä pahoinpitelyllä ja yritti lukita minut huoneistoonsa. Mutta minä olin niin täynnä raivoa, että murtauduin hänen pitkistä mustista käsistään ja päädyin toiselle katukivetykselle Ventura Bulevardille.

Silloin olin täynnä tahtoa selviytyä. Aloin kävellä kadulla rohkeasti kysellen miehiltä haluaisivatko he seksiä rahasta. Menin kerran autokorjaamoon ja johtaja otti minut taukahuoneeseen, missä hän vuodatti siemennestettä ja verta kaikkialle kasvoilleni. Säikähdin verta tosi pahasti ja tiesin, että minun oli päästävä pois kaduilta. Juoksin ulos autokorjaamosta silmät kyynelissä huutaen Jumalaa apuun, mutta vastausta ei kuulunut.

Pian tutustuin tyttöön nimeltä Beth, joka varoitti minua, että minut tapettaisiin, jos jatkaisin kävelyäni kaduilla. Hän tutustutti minut Vanessaan, joka oli bordellin emäntä. En todellakaan halunnut toimia prostituoituna missään muodossa, joten pyysin Vanessaalta, että saisin leikata hänen nurmikkoaan, jotta saisin jäädä hänen luokseen muutamaksi kuukaudeksi.

Hän yritti taivutella minua aloittamaan ilotyttönä, mutta olin liian traumatisoitunut sutenöörin ja veren takia, joten kieltäydyin järkähtämättömästi. Hän kuitenkin tiesi, mitä oli tekemässä. Joka aamu hän antoi minulle lapion ja roska-astian ja laittoi minut työskentelemään kahdeksan tuntia päivässä Kalifornian kuuman auringon alla. Silloin, kun olin läikähtymässä kuumuuteen pyyhkien hikeä mutaiselta otsaltani, muut tytöt istuivat alusvaatteissaan mukavasti sisällä ilmastoidussa talossa juoden jääteetä. Saatoin nähdä miesten kulkevan portin läpi ja tarkalleen tunnin kuluttua katselin heidän kävelevän samaa tietä ulos leveä hymy kasvoillaan. Tytöt näyttivät myös todella onnellisilta. He laskivat rahojaan sillä aikaa, kun minä lapion likaa. Ja se sama matala ääni palasi sanomaan: "Jumala ei välitä. Vanhempasi eivät välitä..."

Aivan niin, tuumin. Miksi minun pitäisi välittää, mitä kukaan ajattelee? Joten myin itseni uudelleen, mutta tällä kertaa 150 dollarista.

Vanessa opetti minulle asioita, joita äitini ei koskaan opettanut. Aluksi hän opetti minulle naisellisesta hygieniasta. Sen jälkeen, kun asiakas oli valittanut minusta, ja olin äärimmäisen nöyryytetty, Vanessa heitti sienen minulle ja opetti kuinka minun tulisi pestä itseni. Hän oli röyhkein ja häpeämättömin nainen, jonka olin koskaan tavannut. Hän ei ainoastaan opettanut minulle siisteyttä, vaan hän opetti myös miten manipuloida miehiä eri tavoin. Opin esimerkiksi kuinka laitetaan kondomi miehelle hänen huomaamattaan. Opin miten teeskennellään orgasmia miehille, jotka halusivat olla sankareita.

"Oi kyllä beibi, tulen kohta."

Niin varmaan.

Opin kuinka vaihtaa seksiä vaatteisiin, koruihin ja huonekaluihin. Vanessa ja minä voisimme säännöllisesti vieraila kultasepäntiikkeissä Ventura Bulevardilla ja tehdä "diilejä" omistajien kanssa. Sormissani oli aina sormuksia.

Opin myös miten voidaan viekoitella asiakkaita antamaan enemmän rahaa. Vanessa opetti kuinka vältellä seksuaalista aktia ja johdattaa miehiä puhumaan fantasioistaan kunnes heidän tuntinsa oli kulunut ja heidän piti maksaa minulle enemmän saadakseen todellista seksiä. Minulla oli tapana leveillä loputtomasti, että pystyin tyhjentämään kenen tahansa miehen lompakon. Olin säälimätön. Halusin jokaisen kolikon noilta itsekkäiltä puutteenalaisilta sioilta, jotka tarvitsivat prostituoitua tunnin ajaksi. Miten sääliä.

Vielä sääliävämpää oli se, että tulin raskaaksi kahdesti ensimmäisten neljäntoista kuukauden aikana, kun olin prostituoitu. Vaikka minut oli opetettu olemaan varovainen ja käyttämään kondomia, opin kantapään kautta, että kondomit voivat mennä rikki tai ne voivat vuotaa. Itse asiassa miehet useinkin yrittivät rikkoa kondomeja tarkoituksella. Niin sikamaisia he olivat. Opin monia ikäviä oppitunteja ensimmäisenä vuoteni prostituoituna. Opin, että lapsen menettäminen oli äärimmäisen kivuliasta niin fyysisesti kuin henkisesti. Olin vain kahdeksan viikkoa raskaana, kun menetin ensimmäisen lapseni. Syytin itseäni ja vannoin, etten koskaan enää olisi prostituoitu. Niinpä lähdin Vanessan talosta ja liftasin kyydin Los Angelesin keskustaan, mistä löysin työn "taksitanssijana" Hostess yökerholta. Taksitanssiminen on todellisuudessa yksi prostituution muoto, jossa pidetään vaatteet päällä, mutta en tietenkään tiennyt sitä. Ajattelin, että on olemassa miehiä, jotka todella halusivat tanssia!

Istuin sohvalla joka ilta kello kahdeksan odottaen jonkun tuntemattoman miehen lävistävän kellokorttini, jotta voisin saada maksun. Olimme rivissä punaisella sohvalla toisten nuorten blondien ja brunettien seurassa. Tunsin olevani pala karkkia karkkikaupassa.

"Ota minut", ajattelin kun hymyilin jokaiselle ovesta tulevalle miehelle. Näin laihojen, lihavien ja enimmäkseen vanhojen miesten kulkevan ovesta sisään jokaisena yönä.

Eräänä yönä aasialainen mies valitsi minut ja johti minut hämärästi valaistulle tanssilattialle, missä ei ketään muuta ollut lähettyvillä. Hän antoi 100 dollaria käteeni ja alkoi hinkata itseään reittäni vasten. En halunnut hänen tahraavan mekkoani, kuten edellinen mies oli tehnyt, joten ehdotin, että menisimme koppiin, jossa olisi enemmän yksityisyyttä. Opin tosi nopeasti, että nämä miehet halusivat jotain muuta kuin tanssia.

Kun menimme koppiin, yritin kierrellä ja kaarrella välttyäkseni tekemästä seksuaalisia palveluja. Tilanne johti siihen, että hän alkoi pitää minusta ja tarjosi 200 dollaria lisää päästäkseen syömään kanssani. Totta kai vastasin myöntävästi ja rakastuin hänen rahoihinsa päätä pahkaa. Hän sanoi nimekseen Tagi jotain Chang. Se oli liian kiinaa minulle.

Menin Tagin kanssa syömään seuraavana iltana ja me aloimme seurustella *ammattimaisesti*. Tarjosin hänelle kauniit kasvoni sekä kumppanuutta ja hän antoi minulle rahaa sekä lahjoja vaihdossa. Se oli täydellinen rakkaussuhde. Minun ei tarvinnut aluksi edes harrastaa seksiä hänen kanssaan. Hän osoittautui mieheksi, jota uhkapeli kiinnosti enemmän. Hän rakasti ottaa

minut mukaansa Polkupyörä klubille, missä opin pelaamaan Texas Hold'em -peliä, kun hän sillä aikaa pelasi Pai Gowta, kiinalaista uhkapeliä.

Aina kun Tagi voitti, hän oli hyvällä tuulella ja käytti satoja dollareita minuun, mutta kun hänellä oli huono ilta, hän saattoi huutaa minulle parkkipaikalla ja uhkasi tappaa ihmisiä. Huomasin, että hänellä oli alkoholiongelman ja uhkapeliriippuvuuden lisäksi kokaiiniriippuvuus. Niin paljon kuin halusinkin jättää hänet, pidin parempana vaihtoehtona käydä kauppaa rikkaan kiinalaisen kanssa luonteellani, kuin valita joukon limaisia miehiä, jotka halusivat joka yönä hinkata itseään minua vasten Hostess Clubilla. Eipä valjennut minulle lopettaa seksibisneksessä kokonaan, koska mistäpä olisin apua saanut? Tein joka päivä kaiken vain selviytyäkseen.

Jonkin ajan kuluttua Tagi vaati seksiä kanssani, joten eräänä kohtalokkaana yönä päädyimme Bonaventure-hotelliin Los Angelesin keskustaan. Hän oli tavanomaisella pahalla tuulellaan, joten yritin saada homman tehtyä niin pian kuin mahdollista. Kävellessämme sisään tyylikkääseen huoneeseen muistan toivoneeni, että voisin olla viettämässä kuherruskuukautta. Elämäni oli kuitenkin täynnä pirstottuja unelmia, joten työnsin nopeasti tämän naurettavan mielijohteen päästäni ja puin päälleni seksikkäät valkoiset alushousut Tagin pyynnöstä. Hän nyökkäsi hyväksyvästi, pani kaksi 100 dollarin seteliä käteeni ja veti minut sänkyyn.

Sen kahden minuutin ajan, kun harrastimme seksiä, kondomi ei pysynyt paikoillaan ja siemenneste vuosi kaikkialle päälleni ja kehoni sisälle. Hyppäsin sängystä ja juoksin kylpyhuoneeseen puhdistamaan itseni. Tagi kysyi hänen karkealla kiinalaisella aksentillaan: "Mikä on väälän?"

Mikä on väärin? Pilailiko hän? Kaikki oli pielessä! En halunnut tulla raskaaksi uudelleen prostituution kautta ja synnyttää jotain rumaa aasialaista lasta. Käänsin suihkun hanan auki ja työskentelin kuumeisesti saadakseni poistettua kaikki ruumiin nesteet, mutta aavistelin pahaa.

Kolme viikkoa myöhemmin rintani olivat turvonneet eivätkä kuukautiseni alkaneet. Otin raskaustestin ja tulos oli positiivinen. En voinut uskoa sitä. Kiehuin raivosta itseäni kohtaan.

Kysymykset risteilivät mielessäni. Miten saatoin antaa tämän tapahtua? Kuinka voin työskennellä raskaana ollessani? Pitäisikö minun tehdä abortti? Mitä vanhempani sanovat? En tiennyt mitä tehdä. Ei ollut ketään kenen puoleen kääntyä apua saamaan. Katsoin alas kyyneleet silmissäni hangaten samalla juuri raskaaksi tullutta masuani.

Tiesin, etten voisi tappaa lastani. Minulla oli silti *jotain* arvoja, joita olin oppinut kirkosta. Ajattelin antavani lapseni adoptoitavaksi, mutta sitten joutuisin pohtimaan joka päivä, olisiko lapseni hyvässä kodissa. Ajattelin vanhempieni kasvattavan lapseni, mutta se ajatus hävisi nopeasti. Niinpä päätin pitää lapsen ja selvittää keinon saada meille tukea. En voinut palata prostituoiduksi taas. Ei missään tapauksessa. Kun kerroin Tagille, hän sekosi ja uhkasi viedä lapseni pois. Minun täytyi kehittää suunnitelma.

Ei kestänyt kauan, kun löysin Meksikolainen-strippiklubin Flowerin ja Figueroan risteyksestä. Olin ainoastaan 18-vuotias, mutta olin varastanut henkilöllisyystodistuksen Taksiklubin tytöltä, kun tarvitsin sellaisen uhkapeliä varten. Lähdin hotelliltani kävelemään kadulle ja huomasin korkean tiilitalon, jossa välkkyi neonvaloinen kyltti "TOPLESS". En puhunut paljon espanjaa, mutta omistajaa se ei tuntunut vaivaavan. Hän näki nuoren vihreäsilmaisena blondin, joka oli 21-vuotias ja palkkasi minut välittömästi.

Aluksi rakastin työtäni Meksikolainen-strippiklubilla. Kun meksikolaiset näkivät minun tanssivan kuin naispuolinen Michael Jackson, dollarin seteleitä suorastaan satoi minulle. Toisin kuin useimmat amerikkalaiset miehet, latinomiehet halusivat hyvän tanssijan viihdyttävän heitä. Tein kuukävelyä, spakaatteja ja koko enchiladan. Kun laulu "Beat it" päättyi, hyppäsin aidan päälle otin bikinieni yläosan ja heitin sen yleisön päälle.

"Olé!"

Latinomiehet *rakastivat* minua ja antoivat minulle nimen La Huera Loca, hullu blondi. Tein niin paljon rahaa siinä yökerhossa, että sitä kirjaimellisesti pursusi ulos bikinieni alaosasta! Kun menin taukahuoneeseen laskemaan kuinka paljon olin saanut "propina" (tippiä), huomasin joskus käärittyjen dollarin seteleiden sisällä olevan kokaiinipusseja. Tiesin sen olevan todennäköisesti vahingollista lapselle, mutta ajattelin ottavani *vain hiukan*. Uupuneena kahdeksan tunnin tanssimisesta ja raskaana olemisesta käärin dollarin setelin ja nuuhkin pari viivaa.

Silloin osasin *todella* tanssia!

Tanssin huumehöyryisen sydämeni kyllyydestä ja hyörin noiden kuumien latinomiesten kanssa kolme kuukautta, kunnes minusta tuli "vanhaa lihaa". Kun tyttö on työskennellyt strippiklubilla muutaman kuukauden ajan, on tavallista että miehet kyllästyvät häneen ja vaativat uutta lihaa. Siksi seksibisneksen parissa elantonsa saavat tytöt liikkuvat niin paljon. Siksi pornotähdet muuttavat nimensä niin usein. Kun työstä on tullut vanhaa lihaa, on keksittävä uusia temppeja. Se yksinkertaisesti kuuluu *peliin*.

Tunsin vetoa Hollywoodiin, joten aloin katsella ympärilläni Melrose Bulevardilla ja löysin topless yökerhon nimeltä "The Last Call" (viimeinen kutsu), mutta tämä yökerho oli erilainen kuin se meksikolainen yökerho. Ensinnäkin yökerholla oli täydet anniskeluoikeudet, joten se tarkoitti "typeriä juopuneita miehiä". Toiseksi yökerholla oli *valkoisempi* asiakaskunta, joten se tarkoitti haasteellisempaa kilpailuasetelmaa minulle. Tarpeeksi itsevarmana kävelin sisään ja siellä oli kuumia blondeja ja upeita brunetteja, jotka olivat kauniimpia ja kokeneempia kuin minä. Puhumattakaan siitä, että olin jo kolmannella kuulla raskaana!

Omistaja oli hiukan nokkelampi kuin edellinen ja kyseenalaisti minun niin sanotun ajokortin, mutta tietenkin valehtelin ja hän nieli tarinani. Minusta oli tullut jo harjaantunut valehtelija. Se on "sääntö" seksityöläisille. Sen takia meitä kutsutaan huijareiksi (hustlers). Sen takia yksi maailman suosituimman miestenlehden nimi on "Hustler". Täytyykö minun sanoa enempää?

Samaan aikaan käytin kaiken sisuni saadakseni sanottua vanhemmilleni, että heille oli tulossa heidän ensimmäinen lapsenlapsensa. Ajattelin heidän mahdollisesti iloitsevan hiukan ja tarjoutuvan auttamaan minua, mutta olin väärässä. Äitini kylmä vastaus oli: "Mikäli sinulle sattuu jotain, niin minä en kasvata lastasi." Hänen sanansa murskasivat minut. Tarvitsin äitiäni enemmän kuin koskaan.

Hyörin vielä neljä kuukautta strippiklubilla, kunnes eräänä iltana omistaja veti minut sivuun ja kertoi, että minun olisi aika mennä kotiin. Varmaankaan minun vaaleanpunainen pörröinen paitani ei peittänyt sitä enää. Anoin rahallista tukea Kalifornian valtiolta ja sain hädin tuskin riittävästi maksaakseni sillä vuokrani siitä murjasta Huntington Parkissa, jota sanoin kodikseni. Olin ainoa valkoihoinen kymmenen mailin säteellä latinojen asuttamasta lähiöstä. Se oli paljon halvempaa kuin asua Hollywoodissa ja joka tapauksessa päädyin sinne vahingossa, kun päätin muuttaa samaan asuntoon meksikolaisen tytön kanssa, jonka tapasin Meksikolainen-strippiklubilla. En kuitenkaan asiasta juuri piitannut. Minähän olin La Huera Loca!

Kun lopetin strippaamisen jäädäkseni kotiin ja ollakseni hyvin oikukas raskaana oleva tyttö, aloin valmistautua lapseni saapumiseen. Ystäväni strippiklubilta, jolla oli tapana käydä luonani säännöllisesti, lupautui ostamaan minulle jotain lastani varten. Kun hän ilmestyi portailleni muutaman ison ostoskassin ja yli metrin korkuisen valkoisen nallen kanssa, olin pyörtyä. Kukaan ei ollut osoittanut minulle sen kaltaista rakkautta

pitkään aikaan. Hän myös auttoi minua kiinnittämään vauva-aiheista tapettia ja osti minulle pekoni-lehtisalaatti-tomaattivoileipiä aina, kun raskaana ollessani kaipasin jotain todella kovasti, mitä tapahtui suunnilleen joka toinen tunti puolen vuoden ajan. Valitettavasti painoni nousi lähes kolmekymmentä kiloa noiden plt-leipien myötä. Ihmettelin usein seisoessani peilin edessä, että kuinka voisin elättää itseni ja vauvani. Ajattelin itsekseni, että tanssimisen ajat ovat taatusti ohi. Kun olin yhdeksän kuukautta ollut lihava, nuriseva ja väsynyt siihen, että joku lapsi on töninyt minun sisälmyksiäni, alkoivat synnytyspoltot 28. kesäkuuta 1988. Sain kestää niitä 24 tuntia ennen kuin synnytin tyttäreni. Ne alkoivat vuorokautta aiemmin vanhempieni kotona, missä vaikeroin ja voiinkin kuin iso vauva, ennen kuin äitini ajatteli minun todella synnyttävän. Hän kiidätti minut Ranskalaiseen sairaalaan Los Angelesin keskustaan, missä lääkäri totesi rauhalliseen sävyyn, että olin auennut vain muutaman sentin ja neuvoi minua palaamaan kotiin. "Mitä???" Tämä mies on idiootti, minä tuumin. Varmasti se kaikki kokemani kipu tarkoitti sitä, että vauva on tulemaisillaan. Mutta hän vaati palaamaan ja äitini ajoi minut takaisin kotiinsa Glendoraan, missä muutamaa tuntia myöhemmin minun vihreän veden pakkaukseni särkyi hänen sänkyynsä 12-vuotiaan pikkuveljeni istuessa vierelläni. Se säikäytti meidät molemmat.

Kiitimme takaisin sairaalaan, missä vääntelehdin kivuissa toiset kaksitoista tuntia ennen kuin lopulta kuulin sanan "työnnä!" ja kaikilla minusta löytyvillä voimillani työnsin ulos 3 kiloa 880 grammaa painavan tyttövauvan. Työnsin niin lujaa, että verisuonet silmissäni poksahdivat ja silmäni punoittivat kahden viikon ajan. Näytti siltä kuin joku olisi venyttänyt kasvoni kehoni yli. Lääkäri oli hämmästyynyt minun toipumisestani. Hän oli pitänyt varmana, että tarvitsisin keisarinleikkauksen. Hän varoitti minua raskaana ollessani jättämään plt-leivät, mutta en kuunnellut häntä.

Lääkärin ommellessa valtavaa repeämää synnytyskanavassani hoitaja piteli tyttärtäni ja nopeasti käänsi hänet ympäri näyttääkseen tyttäreni minulle, jonka jälkeen hoitaja vei tyttäreni kiireellä pois. Tyttäreni oli hädin tuskin avannut kauniita ruskeita silmiään katsoakseen minua ennen kuin hän oli poissa. Kukaan ei selittänyt mitä tapahtui ja menin paniikkiin.

"Mikä tyttäressäni on vikana?", vaadin tietää. "Haluan pidellä häntä!"

"Olkaa hyvä ja rauhoittukaa", ääni vastasi.

He kuljettivat minut huoneeseeni, missä minun piti odottaa muutamia tunteja ennen kuin he päästivät minut vierailemaan hänen luonaan tehosastolla. Selvisi, että vihreä vesi oli merkki siitä, että lapsivedessäni oli

mekoniumia eli lapsipihkaa. He selittivät, että lapseni oli kokenut hengitysvaikeuksia, koska hän oli hengittänyt vähän mekoniumia. Tyttärelläni oli myös mongolialaisia sinisiä pilkkuja kehonsa alaosissa. Kun näin ne, soimasin itseäni välittömästi ja myöhemmin tunnustin lääkärille käyttäneeni kokaiinia kolmen ensimmäisen raskauskuukauteni aikana. Lääkäri vakuutti minulle kuitenkin, että pilkut eivät johtuneet huumeiden käytöstä.

”Itse asiassa”, hän sanoi, ”ne ovat yleisiä aasialaisilla vauvoilla. Onko lapsesi isä aasialainen?”

Hiljaisuus.

”Kyllä”, vastasin matalalla äänellä.

Pyörin sänkyäni laidalle hammasta purren. En todellakaan kaivannut hänen muistuttavan minua, että tyttäreni oli puoliksi aasialainen, kun makasin siellä verta vuotaen ja kivuissa. Joka kerran kun kuulin sanan ”aasialainen”, kyyristyin häpeästä ajatellessani Tagia ja sitä miten olin myynyt itseäni hänelle.

Muutamia tunteja myöhemmin hoitaja tuli sisään ja pyysi minua täyttämään tyttäreni syntymätodistuksen. Lopultakin tuli hetki, jolloin sain ilmoittaa maailmalle kauniin nimen, jonka olin valinnut hänelle. *Tiffany Ann Moore*, kirjoitin täydellisesti ja täytin edelleen, kunnes tulin kohtaan, jossa luki ”Isän Nimi”. Lopetin kirjoittamisen. En mitenkään kyennyt kirjoittamaan Tagin nimeä tyttäreni syntymätodistukseen sen jälkeen, kun hän oli uhannut viedä lapseni pois.

Hoitaja katsoi minuun omituisesti ja sanoi: ”Sinä et tiedä, kuka on lapsesi isä?” Olin päästä suustani: ”*Ei, en tiedä kuka lapseni isä on, sillä olen tyhmä prostituoitu.*”

Mutta pidin kieleni kurissa ja vastasin vain: ”En”. Hoitaja otti todistuksen ja kun hän myöhemmin antoi sen takaisin minulle, kohdan ”Lapsen isä” vieressä luki ”Kieltäytytty vastaamasta”. Hienoa, ajattelin, nyt olen virallinen yksinhuoltaja.

Kun traumaattisen synnytyskokemuksen jälkeen palasin tyhjään kotiini, kohtasin todellisuuden ja ymmärsin kuinka yksinäinen olin. 19-vuotias lapsi kasvattamassa lasta. Minulla ei ollut aavistustakaan mitä tehdä, eikä kukaan ollut auttamassa minua. Äitini oli liian kaukana ja ainoat ystäväni olivat meksikolaiset naiset, jotka asuivat naapurinani, mutta jotka hädin tuskin puhuivat sanaakaan englantia.

”Hola, como estas?” tokaisin pitäessäni vastasyntyntä vauvaani. Meksikolaiset naiset rakastivat tytärtäni Tiffanyä. He ajattelivat hänen olevan pieni meksikolaisvauva.

”Ei”, vastasin, ”hän on puoliksi aasialainen.”

”Ohhh”, he vastasivat. Jospa olisinkin saanut dollarin joka kerran, kun sen sanottuani joku katsoi minua omituisesti.

Kun olin taistellut muutaman kuukauden yksinhuoltajana selviytyäkseni menoistani Kalifornian hienossa valtiossa, piti minun palata töihin. Soitin vanhalle pomolleni ”The Last Call” –yökerhoon ja kerroin hänelle, että olin saanut lapsen ja että olin laihtunut melkein 30 kiloa, jolloin hän otti minut innostuneena takaisin. Vakioasiakkaani olivat vielä siellä ja minulle suihkusi lahjoja ja rahaa, kun he juhlivat hienoa paluutani. Näytin kuvia Tiffanyasta asiakkaille, kun tarjoilin heille drinkkejä ja tanssin heidän pöydässään. Eräs mies antoi minulle kaksikymppisen ja pyysi minua laittamaan rintamaitoa hänen kahviinsa. Mikä hieno idea, ajattelin! Sen jälkeen hyörin lisäämässä rintamaitoa asiakkaille muutaman kuukauden ajan ja tienasin tuhottomasti, koska olin ainoa tyttö, joka pystyi tekemään niin!

Mutta vähän ajan kuluttua minusta tuli ”vanhaa lihaa” taas ja jouduin muuttamaan toiseen strippiklubiin elättääkseni Tiffanyyn ja itseni. Sama noidankehä toistui kerta toisensa jälkeen. Mutta tällä kertaa vannoin itselleni, etten koskaan enää palaisi prostituutioon.

Hetkinen, sanoin etten koskaan enää, sanoinhan?

VI

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

PAKO HELVETISTÄ

★ *Kuudes luku* ★

Oli kiireinen perjantai ilta ja laulu "Love Hurts," soi taustalla. Latino tyttö oli lavalla tanssimassa, kun minä olin ulko-oven luona juttelemassa Marion kanssa, joka oli uusi söpö portsari virkaa toimittamassa. Yhtäkkiä kuulin kovan pamauksen ja Mario kaatui maahan. Heitin tarjottimen maahan ja huusin: "Soittakaa numeroon 911!"

Muutaman sekunnin sisällä ihmiset ympäröivät Marion yrittäen tukahduttaa verenvuotoa. Kaikkialla ympärilläni oli kirkuvia tyttöjä.

"Turpa kiinni!" huusin ja työnsin heitä pukuhuoneeseen. Katsoin peiliin ja näin verijuovia paidassani.

"Hitto, mitä juuri tapahtui?"

Muutaman minuutin kuluttua juoksin takaisin Marion luokse ja näin ensihoitajien yrittävän elvyttää häntä. Rukoilin hiljaa: "Jumala, pelasta hänet." Juuri ennen laukausta Mario oli kertomassa lapsesta, jonka hänen vaimonsa oli äskettäin saanut.

Aloimme toisen tytön kanssa keräämään pikaisesti pulloja ja tumppasimme tuhkakupin sisällön. En ollut koskaan liikkunut niin nopeasti elämäni aikana.

Kaksi tuntia myöhemmin saimme yökerhon johtajalta tiedon, että Mario oli kuollut. Menin kotiin ja istuin pimeässä pitäen samalla kiinni verisestä bikinien yläosasta. Ajatuksia tulvi mieleeni. Tuntui niin pahalta Marion ja hänen perheensä puolesta. Hän oli vain 21-vuotias. Sitten toinen ajatus tuli mieleeni.

Se olisi voinut olla minä.

Yhtäkkiä takerruin kauheaan tunteeseen, että sen *piti* olla minä. Joku siellä yritti tappaa minut.

Se saattoi olla kuka tahansa, joka painoi liipaisinta ja tappoi Marion. Mutta en halunnut jäädä niille kulmille sitä selvittämään, joten soitin tutulle madamille, Vanessalle, jotta hän järjestäisi minulle "sivuhommia" siihen asti, kunnes pääsisin johonkin toiseen klubiin tanssimaan. Vihasin palata prostituutioon, mutta Marion kuolema oli liian läheinen herätysääni minulle.

Vanessa oli iloinen kuullessaan ääneni ja saadessaan minut työskentelemään hänelle. Hänellä oli silloin tuottoisa seuralaispalvelu, jonka kautta tehtiin päivittäin noin 40 sopimusta. Niinpä ostin piipparin ja tarjosin palvelujani joka puolella etelä Kaliforniaa, saaden missä tahansa 300-500 dollaria tunnissa, riippuen siitä mitä asiakas halusi. Ajoin San Diegosta aina San Fernandon laaksoon asti. Kun olin vuoden verran touhunnut miesten kanssa kaikkialla eteläisessä Kaliforniassa, kuvittelin olevani alani huipulla.

Joidenkin "eliitti" kytkentöjeni seurauksena aloin ajamaan takaa Hollywood unelmaa, josta olin uneksinut lapsena. Kuten monet muutkin seksityöläiset eteläisessä Kaliforniassa, pidin selvänä, että minusta tulisi seuraava Sharon Stone tai Julia Roberts.

Hollywood ohjaajien ja agenttien kerääntyessä kukkaroni ympärille, aloin saada koe-esiintymisiä ja sain kokeilla näyttelemistä. Minusta tuli tavoiteltu "ekstra". Himokkaat Hollywood-ohjaajat lupasivat suurta läpimurtoa ja minä uskoin heitä, kun he kertoivat minusta tulevan seuraava suuri tähti. Tämän kaltaiset lupaukset tehtiin tyypillisesti *ennen* kuin menin polvilleni.

Silloin kun Hollywood ei toiminut, kokeilin siipiäni musiikkiteollisuudessa. Yksi minun vakioasiakkaani oli musiikin tuottaja, jolla oli äänitys-studio kartanossaan Chatsworthissa. Hänen avullaan kirjoitin, lauloin ja tuotin ensimmäisen musiikkialbumini vuonna 1991, joka oli nimeltään "Let There Be House", mikä sisälsi laulun "Mentiroso", jonka kirjoitin antaakseni takaisin Mellon Man Ace nimisen yhtyeen kappaleelle "Mentiroso", joka kertoi naispuolisista valehtelijoista.

Ehkä olin hiukan herkkänahkainen.

Tai ehkä tajusin koko elämäni olevan yksi suuri vale. Hylätty, hakattu, ylityöllistetty ja ylen määrin alttiiksi asetettu; olin yksinhuoltaja äiti, jonka piti selviytyä kaksoiselämästä. Yksi jalka Hollywoodissa ja toinen jalka piikkikorosta kiinni seksiteollisuudessa - tunsin tieni olevan suljettu joka suunnasta. Oli kuin itse Jumala olisi ollut minua vastaan.

Eräänä päivänä turhauduin niin perusteellisesti koko Los Angelesin näkymiin, että aloin etsiä työtä toisista kaupungeista. Etsiessäni epätoivoisesti jotain uutta törmäsin mainokseen sanomalehdessä:

ETSITÄÄN NUORIA NAISIA. KAIKKI MATKUSTUSKUSTANNUKSET
MAKSETAAN. \$2000/VIKKO.

Vau, nyt kuulostaa hyvältä. Soitin heille välittömästi ja joku poika nimeltä Rico vastasi ja kertoi minulle heidän etsivän tanssijoita. Olin niin helpottunut, kun sain kuulla, ettei se ollut prostituutiota!

Ilmestyin paikalle odottaen näkeväni ammattimaisen toimiston, mutta näinkin kaksi meksikolaista miestä ja setelipinoilla täytetyn salkun. En ollut eläessäni nähnyt niin paljon rahaa. He sanoivat minulle, että rahaa olisi paljon enemmänkin, jos suostuisin lentämään Meksikoon tanssimaan kahdeksi viikoksi. Olin hieman epäileväinen, mutta he vakuuttivat minulle, että kaikki oli hyvin.

”Älä huolehtia, Huera, kaikki asiat olla hieno. Tytöt tehdä paljo rahaa ja ranta olla muy bueno.”

Silmäni kirkastuivat, kun kuulin kaksi suosikki sanaani ”ranta” ja ”raha”. He lupasivat minulle ensimmäisen luokan lipun ja näyttivät kauniin lomanviettopaikan esitettä, jossa voisin oleskella. Eräs miesystäväni varoitti minua siitä, että se ei kuulostanut luvalliselta, mutta en kuunnellut häntä. Halusin vaihtelua ja halusin pitää taukoa Kaliforniasta. Sitä paitsi minähän olin La Huera loca!

Tuntui pahalta jättää tyttäreni Tiffany, mutta miesystäväni vakuutti minulle, että hän pärjäisi. Niinpä otin laukkuni ja suuntasin kohti Los Angelesin kansainvälistä lentokenttää. Otin ensimmäisen luokan lennon Mexicana airlinesilta ja laskeuduin Guadalajaraan kolme tuntia ja viisi minuuttia myöhemmin. Tacojen ja tupakan haju täytti ilman. Otin matkalaukkuni ja suuntasin ulkopuolelle, missä kaksi meksikolaista miestä pysäytti autonsa katukäytävän viereen. Arvatenkin vaaleat hiukseni paljastivat minut.

”Hola, como estas?” näytin heille Espanjan kielen taitojani, kun samalla ojensin heille matkalaukkuni. Opin aika paljon espanjaa Mexican baarissa, jossa strippasin.

”Hola”, toinen miehistä vastasi ja loppumatka olikin hyvin hiljaista.

Noin neljäkymmentä minuuttia myöhemmin saavuimme vanhaan puiden varjostamaan rakennukseen, jota paratiisilinnut ympäröivät. Astuin ulos autosta ja nousin säröileviä askelmia pitkin ylös vartioidulle ovelle. Nopean koputuksen jälkeen lihava meksikolainen mies avasi oven ja seurasin kahta miestä lasisten liukuovien käytävään. Nyt *tiesin*, että jotakin oli vialla. Naiset lasiovien takana eivät nauraneet tai puhuneet. Huomasin ”syrjäsilmilläni” tytön pyyhkivän kyyneleen tapaista kasvoiltaan.

Mitä helvettiä täällä tapahtuu?

Pakenemisen ajatukset täyttivät välittömästi mieleni ja tunsin käteni menevän nyrkkiin. Kun olin aikeissa iskeä miestä päähän, Ääni tuli sisälleni ja sanoi: ”Pysy rauhallisena Shelley.” Tiesin sen olevan Jumala. Vedin syvään henkeä ja valheellinen hymy kasvoillani annoin heidän johtaa minut alas huoneeseeni.

”Ole valmis klo 8:00 Huera”, yksi miehistä sanoi pois mennessään. Käännyin kohti huomiota herättävän nuorta naista, jolla oli pitkät vaaleat hiukset ja kauhistuneet siniset silmät.

Katsoin häntä hämmästyneenä ja kysyin: ”Mitä helvettiä täällä tapahtuu?”

”Shshsh”, hän vastasi sulkiessaan oven. Sitten hän kuiskasi: ”Etkö tiedä missä olet? Olet meksikolaisessa bordellissa.”

”Pötyä”, sanoin vastustaessani häntä, ”en ole sopinut työskentelystä meksikolaisessa bordellissa. Lisäksi minulle luvattiin, että saisin oleskella kauniissa lomanviettopaikassa!”

”Ole hiljaa!”, hän sanoi. ”Nämä miehet tulevat tappamaan sinut, jos et ole hiljaa. Olet meksikolaisessa bordellissa, etkä voi koskaan palata kotiin.”

Jäin järkyttyneenä seisomaan suu auki, kunnes puistin päätäni ja sain voimaa vastata rohkeasti: ”Kukaan ei tule pitämään minua vankinaan. Se on hiton varma.” Sitten käännyin ympäri ja tuijotin ulos teljetyistä ikkunoista ja samalla rukoilin hiljaa Jumalaa päästämään minut pois täältä.

Kahdeksalta kuulimme koputuksen ovelta.

”Tulkaa, hueras. On aika lähteä.”

seurasin toisia naisia jonon mukana ulos vanhaan keltaiseen bussiin kadulla. Olin pukeutunut tiukkaan keltaiseen mekkoon ja pidin mukanani

vain pientä käsilaukkua tippejä ja tamponeja varten, kun astuin likaiseen bussiin miettien mitä mahtaa olla tulossa.

”Jumala, päästä minut pois täältä”, sanoin bussin lähtiessä liikkeelle.

Kun katselin ympärilläni olevien nuorten naisten kasvoja, panin merkille, ettei kenelläkään heistä ollut tunteita. He olivat jääkylmiä katsoen vain edessään olevaa näkymää. Yritin jutella vieressäni istuvan naisen kanssa, mutta hän ei puhunut mitään. Nojauduin taaksepäin, enkä voinut uskoa, ettei kenelläkään heistä ollut taistelutahtoa. Minä olin taistelija. En voinut yhtyä heidän alistuvaan käytökseensä ja aloin suunnitella pakoä.

Onneksi puhuin riittävän hyvin espanjaa. En usko, että Meksikon mafia tiesi sen juonitellessaan minut mukaan. Me saavuimme korkeaan tiilirakennukseen. Kun katselin sivuilleni, huomasin muutamia vartijoita aseineen.

Kirottua, ajattelin.

Kun astuin ulos likaisesta keltaisesta bussista, ilma oli nihkeä ja kuuma. Pyyhin otsaani, työnsin vaaleat hiukseni taakse ja kävelin tyhjään, pimeään yökerhoon, missä vain muutama mies istuskeli pöytien ääressä. Seurasin muita tyttöjä pukuhuoneeseen ja sieltä lavan luo, jossa työnsin pääni verhon läpi. Kukaan ei ollut katsomassa. Se oli omituista. Se oli jotain täysin erilaista kuin meluisat meksikolaiset baarit, joihin olin tottunut.

Halusin tarkistaa baarin muutkin osat tulematta huomatuksi, joten hyppäsin lavalle ja tanssin hiljaa havainnoiden samalla aluetta. Vasemmalla huomasin tytön tanssimassa miehelle, joka ei antanut hänelle tippiä. Ei hyvä. Oikealla näin ison aseistetun meksikolaisen vartiomassa etuovea. Erittäin huono. Yläpuolellani oli avoin lattia, missä muutama mies käveli ympäriinsä. Missä olivat naiset? Pari naista oli lavalla, mutta missä olivat loput?

Kysyin meksikolaiselta työltä espanjaksi, missä WC oli ja hän osoitti yläpuolellani olevaa tasoa. Pakenin aiemmin ikkunasta, kun polttarijuhlat lähtivät käsistä, joten ajattelin sen olevan mahdollista tälläkin kertaa. Hitaasti etenin mutkittelevia portaita ja katselin yläpuolelleni nähdäkseni oliko ketään lähistöllä. Se oli tyhjä, joten juoksin portaat ylös ja käännyin vasemmalle, missä kohtasin kyltin, jossa luki ”Bano”. Kiiruhtaessani vessaan kuulemani ääni sai minut pysähtymään kuin naulittuna.

”Nooo!” eräs nainen kirkui jossakin.

Voi hitto, ajattelin. Mikä se oli?

Kävelin toistuvan kirkumisen ääntä kohti ja tiirailin oviaukosta, jossa näin naisen kumartuneena muutaman miehen katsellessa, kun mies hänen takanaan työntyi väkivaltaisesti naiseen.

”Ei, ei enää”, hän pyysi ja mies läimäytti häntä päähän ja sanoi: ”Cierra la boca.” Okei, hän käski naista tukkimaan suunsa lyöntinsä jälkeen. Se riitti minulle.

Tiesin olevani helvetissä.

Kävelin välittömästi vessaan nähdäkseni voisinko ryömiä ikkunan kautta katolle, mutta siellä ei ollut ikkunoita. Aloin panikoida. Istuuduin ja aloin ajatella. Ajatukset pakenemiskeinoista tulvivat mieleeni.

Ehkä voisin pyytää tulta ja sytyttäisin tulipalon? Ei vaikuta riittävän hyvältä.

Voisin jymäyttää ovimiestä ja teeskentelisin ottavani häneltä suihin, mutta varastaisin hänen aseensa. Mmmm, ei ollut mitään takeita, että se tulisi onnistumaan.

Voisin teeskennellä olevani paholaisen riivaama ja vääntäisin päätäni ympäri kuin manaaja. Ei, he tappaisivat minut aivan varmasti.

Kirottua, mieleeni ei tullut enempää ideoita. Niinpä istuin siellä ja rukoilin ja pyysin Jumalaa päästämään minut sieltä. Hän oli onnistuneesti pelastanut minut monesti aiemmin, joten ajattelin, että ehkä Hän armahtaisi minua vielä kerran. En kuitenkaan saanut mitään vastausta. Kyyneleet valuivat pitkin kasvojani, kun ajattelin tytärtäni ja sitä, etten näkisi häntä enää. Olin epätoivon partaalla.

Toisen naisen huudot täyttivät ilman ja tulin epätoivoiseksi. Suostuttelin itseni toteuttamaan ovimies-suunnitelmaa. Olisin ollut valmis tekemään minkä tahansa seksuaalisen palveluksen päästäkseni siitä helvetistä. Kun kävelin kohti ovimiestä, nopeasti ajatteleva espanjan kieli löi läpi ja hyppäsin hänen kaulaansa epätoivoisena ja huusin: ”Fuego! Fuego! Hay un fuego ahí arriba!” Hän katsoi minua shokissa ja juoksi yläkertaan katsomaan tulipaloa, josta olin huutanut.

Juoksin pikaisesti ulos ovesta suoraan kadulle vilkuttamaan ohiajajille autoille. Vihreä taxi hidasti vauhtia ja pysäytti tien laitaan. Pyysin häntä espanjaksi viemään minut takaisin bordelliin ja hän tiesi mistä puhuin. Jumalan kiitos hän tiesi missä se oli. Jumalan kiitos espanjan kieleni oli riittävän hyvä.

Taksimatkan aikana valmistauduin henkisesti kohtaamaan bordellin vartijan. Ajattelin ovea, lukkoa, hänen pöytänsä, lasisia liukuovia ja sitä kuinka kauan kestäisi päästä sisään hakemaan tavaroitani.

Ennen kuin olimme saapuneet perille, olin valmis pistämään töpinäksi. Täynnä elämäntahtoa ja halua nähdä tyttäreni jälleen heitin kahdenkymmenen dollarin setelin kuskille ja pyysin häntä odottamaan viisi minuuttia, jolloin hän saisi sata Amerikan dollaria, kun tulisin takaisin. Hän nyökkäsi.

Nousin portaat juosten ja jyskytin ovea kunnes vartija avasi sen, jolloin työnsin vartijan tieltäni ja syöksyin käytävää pitkin vasemmalla puolella olevan huoneeni kohdalle. Liukuovet olivat lukossa. Hitto!

Käännyin ja huusin: "Abierto el f-king door!" Hän yritti käydä minuun käsiksi, mutta työnsin hänet seinää vasten ja potkin häntä raa'asti, kunnes hän antoi minulle avaimet. Hän ei ollut valmistautunut kohtaamaan treenattua stripparia, jonka teräksiset jalat olivat kykeneviä potkimaan hänet huonoon kuntoon. Juoksin huoneeni ovelle ja työnsin useita avaimia lukkopesään ja pam, tunsin sen klikkaavan.

Onnistuin.

Tartuin matkalaukkuuni ja revin sen ulos huoneesta kohti etuovea, missä loikkasin portaiden yli taksiin. Jumalan kiitos hän oli vielä siellä. Kun olin läimäyttänyt oven perässäni kiinni, käskin kuskia viemään minut Guadalajaran kansainväliselle lentokentälle. Sydämeni löi kiivaasti, kun kärvistelin neljänkymmenenviiden minuutin matkan lentokentälle.

Vapautuksen kyyneleet virtasivat pitkin kasvojani, kun astuin taksista ulos ja juoksin sisälle lentokentän tiskille. Valehtelin että tyttäreni oli sairas ja että minun pitäisi vaihtaa lentoni päästäkseni kotiin välittömästi. Istuuduin tuolille tiskiä vastapäätä ja puristin käsilaukkuani tiukasti. En olisi antanut minkään estää minua pääsemästä takaisin Los Angelesiin.

Lentokentällä viettämäni unettoman yön ja kolmen tunnin lennon jälkeen astuin ulos koneesta Amerikan maaperälle ja suutelin maata. Jumalan kiitos olin kotona. Jumalan kiitos olin hengissä.

Olin niin traumatisoitunut Meksikon tapahtumien jälkeen, että nukuin kolme vuorokautta. Kun heräsin, vannoin jättäväni prostituution ja suuntasin takaisin kerholle, jossa Mario tapettiin. Siitä oli jo aikaa, kun työskentelin siellä viimeksi, joten elin toivossa, että murhaaja oli saatu kiinni. Sitä paitsi tarvitsin rahaa. Kuuma espanjaa osaava vaaleaverikkö, Tequilaa suonissaan, tulisi tekemään rutkasti rahaa. "Olé!"

VII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ TASATILANNE ★

★ *Seitsemäs luku* ★

Etsin kostoa.

Tuo psykopaatti tulisi katumaan sitä päivää, jolloin hän kohtasi minut. Kiehuin raivosta, kun kotiin tullessani huomasin hänen istuvan sohvalla jättikokoisen veitsen kanssa.

”Mitä sinä teet täällä, Miguel?” vaadin saada tietää. Hän ei vastannut minulle, lukuun ottamatta raskaan hengityksen ääntä ja edestakaista keinumista sohvalla. Ojensin nopeasti kolmevuotiaan tyttäreni kämpäkaverilleni ja ohjasin hänet kohti makuuhuonetta.

”Lukitse se ja älä avaa sitä ellet kuule äntäni”, sanoin. Adrenaliini virtasi suonissani.

Tapan hänet, sanoin itsekseni. Silppuan hänet pieniksi palasiksi ja heitän ne pihan roskalaatikkoon. Mutta jokin sai minut ottamaan rauhallisesti. Jos tappaisin hänet, joutuisin todennäköisesti vankilaan. Tai vielä pahempaa hän voisi vahingoittaa minua ja Tiffanya. Ei, tämä herra tarvitsi ”erikoiskohtelua”.

”Kulta”, sanoin muuttaen äänensävyä, ”rakastan sinua Miguel. Laita veitsi pois, muru. Olen pahoillani, että tulin niin myöhään, mutta oli minun

vuoroni siivota baari.” Rakastavat silmäni toivottivat hänet takaisin avoimeen syliini. Hänen kasvonsa pehmenivät, kuten myös hänen otteensa veitsestä.

Sinä yönä valvoin viiteen aamulla vakuuttaen hänelle, että rakastin häntä enemmän kuin ketään toista miestä. Tein mitä ikinä vaadittaisiin, jotta voisin suojella Tiffany ja minua. Kuukausien ajan tämä hullu oli ahdistellut ja väijynyt minua. Minun olisi pitänyt huomata, että hän oli ahdistelija jo ensimmäisenä iltana hänet nähdessäni, mutta raha sokaisi minut. Kaikki mitä näin oli läjä vihreitä seteleitä edessäni. Varustettuna suurilla ruskeilla silmillä ja poikamaisella hymyllä hän oli jokaisen stripparin unelma: nuori *rikas* hyvännäköinen mies.

Tavattuani hänet ensimmäisen kerran, hän antoi minulle kristalli ruusun, 500 dollaria tippiä ja kutsun syömään seuraavana päivänä hänen kanssaan. Kerroin hänelle, että minulla oli töitä, mutta hän lupasi maksaa *tuplasti* sen, mitä tavallisesti tienasin. Ahneesti hyväksyin tarjouksen ja sokeasti päädyin yhteen kauheimmista episodeista hullun elämäni aikana.

Kaikki alkoi täydellisesti. Hän hemmotteli minua rahalla ja lahjoilla ja minä hemmottelin häntä seksillä ja hellillä puheilla. Hänellä ei ollut aavistustakaan, että petkutin useita muitakin miehiä hänen ohellaan. Kaiken lisäksi petkutin heitä lesbon lastenhoitajan kanssa. Olin ammattimainen huijari silloin, eikä minulla ollut sydäntä rakastaa ketään. Halusin rahaa, kylmää käteistä. Sitä paitsi, jos joku odottaa stripparin olevan hänelle uskollinen, hän ansaitsee tulla huiputetuksi.

Tällainen mielenlaatu minulla oli.

Kahden viikon seurustelun jälkeen Miguel alkoi käyttäytyä mustasukkaisesti ja aloitti tappelun vakioasiakkaitteni kanssa baarissa. Silloin totesin, että tämä peli ei vetele. Kerroin hänelle, että hän ei maksanut laskujani, eikä hänellä ollut oikeutta häiritä bisneksiäni, mutta hän väitti minun kuuluvan hänelle ja että hän tappaisi jokaisen miehen, joka tulisi lähelleni. Käskin hänen lähteä välittömästi, mutta hän kumosi tarjottimeni ja viskasi tuolin menemään. Tuli selville, että hän oli hullu ecuadorilainen ja harjaantunut Tequilan juoja. Olin kohdannut kaltaiseni.

Olin aiemminkin tapaillut joitakin kummallisia tyyppejä, mutta tämä kaveri vei voiton kaikista. Tein sitten mitä tahansa, en päässyt hänestä eroon. Pyysin häntä silmät kyynelissä. Se ei tehonnut. Yritin päästä hänestä eroon kertomalla hänelle taudistani. Hän ei välittänyt siitä, mikäli saisi taudin minulta. Valehtelin kertomalla erään perheenjäseneni kuolemasta ja

tarvitsisin aikaa surra, mutta kun hän tuli klubilleni ja näki minun nauravan, ei tarina enää purrut. Lopulta pyysin miehiä baarista auttamaan minua pääsemään hänestä eroon. He suostuivat ja kerääntyivät yhdessä hänen asuntonsa lähelle ja uhkasivat häntä. Se ei vaikuttanut häneen millään tavalla. Hän oli käsittämätön. Itse asiassa kutsuin häntä ”viiltäjäksi” jonkin aikaa, koska hän ei viiltänyt ainoastaan minun autoni renkaita vaan myös kaikkien muiden, jotka tulivat lähelle minua. Hän oli hellittämätön.

Sen jälkeen kun kieltäydyin ottamasta vastaan hänen puheluitaan, hän uhkasi tappa minut päivittäin. Soitin poliisille tehdäkseeni hänestä valituksen, mutta katkaisin puhelun, kun he kysyivät, missä olin töissä. Kukaan kytistä ei kuuntelisi stripparia.

Eräänä iltana lainasin naapurin moottoripyörää päästäkseni töihin, koska ”viiltäjä” oli iskenyt jälleen ja viiltänyt kaikki neljä pyörääni puhki. Päästyäni ajotielle katselin ympärilläni huolellisesti ja huomattessani ettei ketään ollut näkyvissä, lähdin viilettämään töihin. Viiden minuutin kuluttua kuulin kiihdytysääniä, kun kuorma-auto saavutti minua. *Tiesin*, että se oli hän. Katsoin vasemman olkani yli ja siellä hän oli huutamassa minulle ikkunasta.

”Aja sivuun, Giovanna”, hän kutsui minua nimellä, jolla esiinnyin lavalla. ”Aja sivuun heti. Haluan puhua kanssasi.” En välittänyt hänestä. Jatkoin ajamalla eteenpäin toivoen, että hän seuraisi minua lähimmälle poliisiasemalle. Sekuntia myöhemmin näin hänen kääntyvän kaistalleni ja ajattelin hänen yrittävän säikäyttää minut, mutta ei, tämä psykopaatti puski sinisen kuormurinsa suoraan moottoripyöräni päälle. Lensin pyörän selästä laskeutuen valtavaan murattipuskaan.

Loukkaannuin pahasti, mutta en välittänyt. Kauhistuneena nousin ylös ja juoksin takapihojen ja puskiensa läpi niin nopeasti kuin pystyin, kunnes päädyin valaistulle verannalle. Mies tuli ulos ja nähtyään minut verisenä ja kuhmuisena, hän soitti hätänumeroon. Poliisit tulivat, tekivät poliisiraportin ja ystäväni moottoripyörä hinattiin hajottamolle.

Hienoa, ajattelin. Ystäväni moottoripyörä oli nyt säpäleinä.

Miguel ei saanut minua kiinni sinä yönä, mutta hän antoi minulle jotakin ajateltavaa ruhjeiden ja kuhmujen muodossa. Pidin matalaa profiilia muutaman päivän ajan kunnes ruumiini oli parantunut. Se antoi minulle aikaa ajatella. Minun täytyi kehittää suunnitelma, jolla pääsisin hänestä lopullisesti eroon.

Kokonainen viikko vierähti, enkä kuullut sanaakaan Miguelilta. Tuumin hänen säikähtäneen onnettomuutta, koska hän oli luultavasti juovuksissa

teon tehdessään. Sitä paitsi hänestä oli etsintäkuulutus voimassa ja hän oli ehkä päätyntä vankilaan, tai niin ainakin luulin.

Hänet pidätettiin noin viikkoa myöhemmin ja toimitettiin oikeuden eteen, jossa syyte kuitenkin hylättiin. Peli oli pelattu minun osaltani, kun miellyttävä ja hurmaava Miguel kertoi tuomarille, että olen strippari. Tömistelin oikeussalista pois, enkä voinut uskoa kuulemaani. Se oli uskomatonta, että tuomari "tuomitsi" minut sillä tavoin. Ei ollut mitään, mitä olisin voinut sanoa tai tehdä ja tunsin itseni petetyksi ja toivottomaksi.

Perjantai-ilta saapui ja oli minun vuoroni siivota sulkemisajan jälkeen. Kasasin tanssijoiden tarjottimet ja pyyhin koko baarin. Olin todella uupunut, ja maltoin tuskin odottaa, että pääsisin petiini. Ystäväni Justin antoi minulle kyydin kotiini tuona iltana ja me pysähdyimme erään ystäväni talolle poimimaan kyytiimme tyttärenti Tiffanyn ja huonetoverini. Kello oli noin 2:45 yöllä. Kun kävelimme kohti huoneistoamme, tartuin avaimiini ja avasin etuoven. Uupuneena työstä en huomannut lattialla lojuvaa näkymää jalkojeni lähellä. Kun avasin oven, oli shokeeraavaa nähdä mies istumassa sohvalla puukko kädessä. Miguel!

Tämä oli viimeinen pisara. Hän oli sysännyt minut hulluuden partaalle. Myöhemmin samana päivänä soitin Justinille ja me punoimme pahan juonen. Justin rakasti minua ja olisi tehnyt vuokseni mitä tahansa, kuten hän tekikin.

Kaikki oli valmiina. Justin odotti parkkipaikalla sillä välin kun seisoin ravintolan ulkopuolella kotini lähellä. Miguel tarttui syöttiin ja ilmestyi puolen tunnin kuluttua jälkeeni. Tiesin ettei hän voinut tulla aikaisemmin, koska hän oli naimisissa ja hänellä oli lapsia. Olisin voinut kertoa hänen vaimolleen meidän "psykopaattisesta" suhteestamme, mutta tunsin myötätuntoa hänen lapsiaan kohtaan. *Mutta ei tänään*, ajattelin. En välittänyt vaikka hänen lapsensa eivät näkisi isäänsä enää koskaan.

Miguel epäili, että suunnittelin jotain ja oli tarkkana kaikesta mitä sanoi tai teki. Hän oli äärimmäisen älykäs *ollessaan selvänä*. Niinpä ehdotin, että tekisimme Tequila paukkuja "entisten aikojen vuoksi".

Paljon verta on jo vuodatettu välillämme ja haluan sen yksinkertaisesti loppuvan, kerroin hänelle samalla kun laitoin käteni pehmeästi hänen kädelleen. Tiesin voivani pehmittää hänen sydämensä. Tiesin myös, että hänellä oli ase mukanaan. Joimme yhdessä noin kymmenen paukkuja, tai ainakin hän joi. Sylkäisin paukkuni takaisin lasiin ja heitin jokaisen korvani ohi. Hänen humaltuessa laitoin salaa kokaiinia hänen taskuunsa. Tiesin

hänen käyttävän kokaiinia ja toivoin hänen elimistössään olevan jäämiä kokaiinista.

Noin tunnin kuluttua kysyin häneltä, että voisinko käydä WC:ssä. Hän väitti, että yritin järjestää hänet ansaan, mutta minä vaadin päästä menemään. Kävelin kulman ympäri ja löysin lähimmän maksupuhelimen ja soitin hätänumeroon.

”Auttakaa minua. Olen panttivankina baarissa aseistetun miehen luona. Istumme lähellä ulko-ovea”, parkaisin puhelimeen.

Kymmenen minuuttia myöhemmin poliisin hyökkäsivät sisään ja tutkivat Miguelin ja löysivät hänen hallustaan aseita ja pussin kokaiinia hänen oikeasta taskustaan. Miguelin silmät hehkuivat hänen katsoessaan minuun, kun he laittoivat hänet käsirautoihin ja pidättivät hänet. Muutaman minuutin kuluttua kävelin poliisiauton ohi ja hymyilin Miguelille lasin takaa heilutellen samalla hänen autonavaimiaan. Niin tietysti, unohdin kertoa, että varastin ne hänen takin taskustaan.

Miguel pidätettiin ja asetettiin syytteeseen kätketyn aseiden sekä huumeiden hallussapidosta. Hänet tuomittiin kuukauden vankeuteen. Sillä välin kun hän mätäni telkien takana, ajelin iloisena hänen nelivetoisella lava-autollaan ja nautin hiekkarannoista Ensenadassa, Meksikossa.

Kaksi viikkoa myöhemmin palautin Miguelin hiekkaisen lava-auton Los Angelesin lääninvankilan parkkipaikalle ja jätin hänen avaimensa sekä lapun eturenkaan päälle, jossa sanoin haluavani hänestä eroon.

Painu helvettiin, psyko, ajattelin mielessäni, kun säädin takapeilin asentoa. Aistin pahan tuijottavan takaisin ja huomasin hymyn pyrkivän huulilleni.

Hmmm, astuiko tuo psyko varpailleni?

VIII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ PSYKO STRIPPAAJA ★

★ *Kahdeksas luku* ★

Minusta tuli aidosti hullu seksuaalinen psykopaatti.

Sen seurauksena, että olin joutunut selviytymään vuosien ajan miesten sanallisesta ja fyysisestä väärinkäytöstä, ei-toivotuista raskauksista, huumeista ja alkoholista, kodittomuudesta, kuolemanvaarasta, raiskausyrityksistä, pelottavasta paosta Meksikosta ja viimeiseksi psykosta poikakaverista, olin täydellisesti menettänyt järkeni ja sydämeni sieluja nielevälle seksiteollisuudelle. Viimeiset jäljelle jääneet palat "Shelleystä" näkyivät itsepäisenä haluna selviytyä.

Jatkoin paheellista kehää seksityöläisenä ja kokeilin *uudelleen* onneani Hollywoodissa. Olin palanut loppuun hullujen espanjalaisten ja Mariachi mammojen ympäristössä, jossa pullot lentelivät ympäriinsä, joten pyrin asettumaan aloilleni tylsään, nuhjuisten valkoisten miesten maailmaan.

Sunset Bulevardia Hollywoodissa kutsuttiin "sripiksi" monestakin syystä. Katu oli kuuluisa rock and roll -klubeistaan ja rokkiravintoloistaan, mutta myös kauniista strippaajistaan: kuumista, pitkäsäärisistä ja seksikkäistä vaaleista strippareista. Vihasin työtäni siellä.

Ensinnäkään minulla ei ollut suuria rintoja. Minulla oli tavalliset "B" kupit, kun taas jokainen ympärilläni ollut käytti vähintään "D" kuppeja. Luonnolliset tai ei, mutta rinnat vaikuttivat miehiin, varsinkin valkoisiin miehiin. Meksikolaiset olivat enemmän kiinnostuneita persoonallisuudesta, ulkonäöstä ja esityksestä, vaikka kurvikas takapuoli oli plussaa.

Valkoiset miehet eivät paljoa pitäneet minusta. Olin hullu valkoinen tyttö, joka osasi tanssia, enkä kevytkenkäinen tytönhupakko, joka antoi kymmenestä dollarista tirkistellä itseään. En voinut pysyä paikallani tarpeeksi kauan, jotta olisin tarjonnut "peep shown". Okei, tietysti annoin asiakkaiden tirkistellä itseäni sopivasta summasta käteistä, mutta pääasiassa olin "tulkitseva" tanssija, enkä lattiaportto.

Kieltäminen ilmaantuu.

Mitä minuun tulee, työ strippiklubilla Hollywoodissa oli kamalampaa kuin prostituutio; nukkavierut, hiljaiset miehet roikottamassa dollarin seteleitä lavan reunalla nähdäkseen lattiatasolta alastoman naisen levittämässä jalkojaan. Tehdäkseen tilanteensa vieläkin huonommaksi, naiset kieppuivat alastomina strippaustankojen ympärillä ja vain Jumala tietää monenko naisen kanssa jouduimme jakamaan ruumiinnestemme.

Yäk!

En voinut sietää Hollywoodin strippiklubeja. Ne olivat likaisia, nuhjuisia ja sikisivät tauteja. Puhumattakaan siitä, että kilpailu oli kovaa. Hollywoodin blondit jonottivat joka ilta toiveikkaina baareissa pitkine vaaleine hiuksineen ja suurine rintoineen. Siellä ei ollut rahantekomahdollisuutta. Ei varsinkaan perjantai-iltaisina, jolloin viisikymmentä tyttöä ilmestyi töihin. Olin onnekas, jos pääsin tanssimaan edes kerran. Tehdäkseen rahaa näissä klubeissa tyttöjen piti olla ehdottoman hohdokkaita tai heidän piti vauhdittaa juomista tai heidän piti tarjota tirkistelyä yksityistiloissa ja antaa käsihoitoa haluaville. Hollywoodin klubit eivät olleet minulle. Aivan yhtä hyvin olisin voinut palata prostituutioon kuin että olisin tarjonnut tirkistelyä dollareita vastaan. Mitä muita mahdollisuuksia minulla oli?

Turhautuneena kävelin sanomalehtitelineen ohi ja näin *LA Xpress* lehden. Lehdessä näytti olevan ylitarjontaa seksimainoksista; selatessani näin satoja naisia, jotka tarjosivat hierontaa, yksityistansseja, kumppanuutta ja muuta.

Hmmm, tämä on houkuttelevaa, ajattelin.

Matala ääni keskeytti ajatukseni: "Ja miehet voisivat tulla luoksesi, eikä sinun tarvitse työskennellä niin kovasti. Sinulla olisi enemmän vapautta."

Väitin vastaan mielessäni: "Kyllä, mutta se on äärimmäisen laitonta. Voisin joutua vankilaan bordellin johtamisesta."

Hiljainen ääni nousi omaani etevämmäksi: "Mutta olet liian ovela, jotta sinut saataisiin kiinni. Sinua ei ole koskaan otettu kiinni aiemmin Shelley."

Niinpä hyväksyin äänen ehdotuksen, oli se sitten mikä hyvänsä. Olin niin hullu ja suurimman osan ajasta aineiden vaikutuksen alaisena, etten edes huomannut, kun puhuin itsekseni.

Seuraavan kuukauden aikana sain oman puhelinpalvelu numeron ja keräsin rohkeutta mennäkseni LA Xpress lehtitaloon La Breaan, missä esitin suuren mainoksen itsestäni ja joistakin tytöistä halailemassa toisiaan. *Tosiaankin*, ajattelin. Mainokseni tullaan varmasti huomaamaan.

Olin myös oikeassa. Puhelin soi taukoamatta.

"Hei", vastasin seksikkäällä äänellä. Puhelimen päässä oli mies, jolle puhuin pehmeästi: "Kiitos itsellenne. Kyllä *tietenkin* voit saada kaksi tyttöä. Kyllä, se on \$300 tunnilta per tyttö. Tietysti kulta voimme tehdä sen. Enkä minäkään malta odottaa kunnes näen sinut."

Nyt olin osoittanut osaavani tehdä rahaa toisten kustannuksella.

Olin myös raivoava alkoholisti, huumeiden käyttäjä, hirveä äiti ja vielä itsetuhoinen. Toki osasin pitää sen salassa, koska olin vuosien saatossa rakentanut voimakkaat puolustusmekanismit. Olin kieltämisen asiantuntija. Olin myös valehtelu-veteraani yhdeksäntoista vuoden ajalta ja valehtelin sujuvasti sekä englanniksi että espanjaksi, puhumattakaan italiasta, arabiasta, kiinasta, japanista ja ties millä muilla kielillä niiden satojen miesten kanssa, joille tarjosin palveluksiani. Kyllä, tein kierrokseni. Olin prostituoitu Los Angelesissa, joka on yksi suurimmista monikansallisista väestöistä maailmassa. Siellä minusta tuli kulttuurien, huumeiden, yöelämän, prostituution ja miesten asiantuntija.

Tosiasiassa minusta tuli urani loppuvaiheessa enemmänkin miesten kuuntelija kuin prostituoitu. Kuuntelin 45 minuuttia, kun he solvasivat vaimojaan tai sättivät heidän pomojaan, minkä jälkeen opastin heitä neuvoillani ja ojensin käteni maksua varten. Myönnän kyllä, että olin viimeinen henkilö, jonka neuvoja kannatti kuunnella, mutta muistakaa, olin ongelmieni kieltäjä.

Elin hullua, epäsiiveillistä, epähygieenistä ja sanoinkuvaamatonta elämää. Jack Danielsia suonissani tein yhden hulluimmista tempuistani, kun ajoin yläosa paljaana keskellä päivää avoauton katto alhaalla. Kun poliisi ohjasi minun punaisen Miatani tien sivuun epäillen minua rattijuopumuksesta,

esitin "kävele ja käänny" -testin täydellisesti. Olinhan strippari, hyvänen aika. Kun hän jatkoi motoristen taitojeni testaamista, luettelin aakkoset takaperin nopeammin kuin kukaan elävä ihminen. Kuvittelin olevani voittamaton ja tulisin näyttämään sen maailmalle.

Kunnes eräänä kohtalokkaana iltana, kun olin lopettelemassa shoppailuani asiakkaani kanssa, näin poliisiautoja kaikkialla sen rakennuksen ympärillä, jossa asuntoani oli. *Tiesin* heidän etsivän minua. Käskin iäkkäämmän asiakkaani (orjani) tehdä tarkalleen mitä sanon ja teeskennellä, että hän olisi aviomieheni ja että Tiffany olisi lapsemme.

Lähestyimme asuntoani varovaisesti ja ikään kuin kaikki olisi hyvin. Olin naimisissa oleva nainen, jolla oli lapsi. Minun piti esittää osani.

"Hei konstaapeli, voisitko kertoa, mitä täällä on tekeillä?" kysyin nöyrästi, kun astelin asuntooni.

"Hyvä rouva, oletteko te tämän asunnon haltija?"

"Kyllä, asun aviomieheni ja tyttäreni kanssa täällä", sanoin astuessani kiitollisin mielin ovimaton päälle. "En ymmärrä konstaapeli, onko jokin vialla?" jatkoin nojautuessani lähemmäksi näyttäen samalla vilpittömän huolestuneelta.

"Hyvä rouva, johdatteko te hieromalaitosta täällä?" poliisi kysyi aivan suoraan.

Kirottua, ajattelin. Vastasin välittömästi: "En tietenkään. Miksi kysytte meiltä tuollaisia?"

"No tuolla on tyttö yläkerrassa, joka sidottiin ja aseella uhaten raiskattiin sinun sängyssäsi, ja hän väittää sinun johtavan täällä ilotaloa."

Se typerä narttu, kirosin mielessäni. Voin jäädä hänen takiaan kiinni!

Halusin nähdä auringon nousevan jälleen, joten selitin ystävälliselle konstaapelille, että miestäni ja minua nolottaa, koska olimme ottaneet strippiklubilta mukaamme nuoren naisen, jolla ei ollut paikkaa missä yöpyä. Hänen oli tarkoitus olla vain yhden yön, kerroimme konstaapelille. Onneksi hän uskoi tarinani, mutta en halunnut enää jatkossa olla yhtä lähellä kiinnijoutumista. Niinpä lopetin puhelujen ottamisen joksikin aikaa.

Ehkäpä menen takaisin strippiklubille, ajattelin.

Ja noidankehä jatkoi toistumistaan.

Historia myös toisti itseään. Päädyin suoraan takaisin *ensimmäiseen* strippiklubiin, jossa esiinnyin ollessani seitsemäntoistavuotias. Kahdeksankymmentäluvulla sitä kutsuttiin nimellä "Top Hat", mutta klubi

vaihtoi omistajaa ja nyt välkkyvässä kyltissä lukee "Illusions" (harhakuvitelmat).

Miten ironista, pohdin seisoessani kyltin alla. Koko elämästäni oli tullut yhtä suurta harhakuvitelmaa, missä suoritin samat hirveät temput kerta toisensa jälkeen.

Kokeneena konkarina kävelin tutusta, punaisin verhoihin peitetystä sisäänkäynnistä suorittamaan viimeistä näytöstä strippiklubin sirkuksessa.

IX

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ KUOLEMAN UHMAAMINEN ★

★ *Yhdeksäs luku* ★

Minulla ei ollut koskaan aikaa selvittää asioitani. Oli vuosi 1992 ja olin jumissa seksialalla. Olin kuin laulussa mainittu ihana kasvo rumassa paikassa, enkä voinut koskaan korjata rikkinäistä levyä elämäni kuvaavassa kappaleessa "Hotel California." Joka kerran, kun DJ soitti sen laulun, mikä tapahtui kaikkina iltoina, raaka totuus löi vasten kasvojani: Olin jumissa seksialalla ilman poispääsyn mahdollisuutta.

Sama se miten kovaa minä itkin tai kuinka monta kertaa rukoilin vuosien saatossa, Jumala ei vastannut. Minä en saa anteeksi ihan helpolla, ajattelin.

Ilman mahdollisuutta huolehtia itsestäni tai mistään muustakaan, jatkoin kuolemaa uhmaavia toimiani Illusions strippiklubilla. Jack ja kola toisessa kädessäni ja savuke toisessa kädessäni tanssin sydämeni, mieleni ja terveyteni pois. Tilani oli huononemassa ja pysyin hädin tuskin pystyssä jonain iltoina. Asiakkaat näkivät minun hajoavan, mutta he eivät välittäneet kivustani, vaan jatkoivat drinkkien tarjoamista minun kuolemakseni.

"Giovanna, otatko juotavaa?"

"Jack ja kola", vastasin ja vedin savukkeen esiin.

Miehet eivät välittäneet minusta. He välittivät ainoastaan siitä, että objektia joksi olin tullut, juotettaisiin säännöllisesti esiintymistäni silmälläpitäen.

Siemaisin drinkkini alas.

”Toinen drinkki, Giovanni?” kysyi voimakas ääni.

”Ehdottomasti”, sanoin pyyhkien suutani ja liuúttuen lasiani pitkin pöytää. ”Kiitti kulta.” Käännyin ympäri tutussa pimeässä ympäristössäni löytääkseni seuraavan naiivin uhrin. Oli perjantai-ilta ja joka puolella näkyi omaa etuaan etsiviä ukkomiehiä. Vihkisormusten kimmeltävät heijastukset vahvistivat sitä katkeraa totuutta, josta pidin tiukasti kiinni; miehiin ei voi koskaan eikä ikinä luottaa.

Raha mielessäni ja alkoholia aivoissani, kuulin ääneni kaiuttimista.

”Hei herrasväki, annetaan mukavat, seksikkäät, lämpimät tervetuloitovotukset yhdelle kuumimmista tanssijoista, Giiiiiooovanni!”

Oli minun vuoroni tanssia. Viimeinen viikko tämän kuukauden kuuminta tanssikilpailua ja olin varma voitostani. Olin jo saanut toisen tai kolmannen palkinnon muutaman kerran aiemmin, mutta tällä kertaa en voisi epäonnistua. En pystynyt ajattelemaan sitä. Tiesin olevani todella hyvä.

Dom dom da, da diga dom dada. Dom dom da, da diga dom dada.

Musiikin rytmi oli kutsuva ja tunsin kehoni murenevan punaisten valojen alla. Kun aloin pyöriä villieläimen tavoin ympäri lattiaa, jokaisen miehen katse oli kiinni minussa. Paholaismainen rytmi oppaanani kiemurtelin pitkin lattiaa kohti uhrejani ja viettelin heidät, jokaisen heistä.

”Wanting. Needing. Waiting, for you, to justify my love.”

Madonnan tunnettu seksilaulu loppui. Kukaan ei päästänyt ääntäkään. Ei kuulunut taputuksia. He tiesivät joutuneensa lumotuksi, eikä ulospääsyä ollut. Täynnä himon voimaa kävelin vaivattomasti lavalta kohti baaria juodakseni seuraavan drinkin.

”Jack ja kola”, sanoin savuke huulillani ja suu leveässä hymyssä. Olin täysin ylimielinen. Tästä syystä otin hyvin raskaasti, kun kuulin kilpailun voittajan.

”Mitä???” sanoin kääntäen päätäni. En voinut uskoa sitä. Tuomarit valitsivat Minan, pulskan ja lyhyen latinalaistytön. Turhautumisen ja hylätyksi tulemisen kyyneleet täyttivät silmäni ja juoksin kylpyhuoneeseen. Lesbo huonetoverini yritti puhua minulle oven takaa, mutta en halunnut kuunnella enää. Olin lopussa. Vihasin elämäni niin paljon, että jos en pystynyt edes voittamaan tanssikilpailua, silloin tulisin päättämään sen.

Myöhemmin samana iltana menin kotiin ja etsin holtittomasti kaikkia reseptilääkkeitä, jotka sain käsiini; hormonipillereitä, mahalääkkeitä,

kipulääkkeitä sekä unilääkkeitä alkoholiin ja metamfetamiiniin sekoitettuna. Olin kuoleman vakavasti aikonut riistää henkeni.

"Tee se, Shelley. Kukaan ei välitä. Kukaan ei rakasta sinua. Tee se!" pahaenteinen ääni pyysi.

Ääni oli oikeassa. Kukaan ei rakastanut minua. Kukaan ei välittänyt minusta. Olin poisviskattu henkilö, jota kukaan ei halunnut. Kuusi pitkää vuotta olin elänyt tuntien tuskaa ja kärsimystä, nyt olin loppu. Nielaisin kourallisen pillereitä ja huuhtelin ne rommilla alas. Rentouduin pehmeän valkoiseen lohdutukseen. Se on vain ajan kysymys, toivoin. Kyynelsilmin kuiskasin jäähyväiset tyttärelle Tiffanylle.

"Äiti rakastaa sinua. Olen pahoillani, että olin niin huono äiti. Joku tulee huolehtimaan sinusta. Älä huol..." Menetin tajuntani.

Kolmekymmentä minuuttia myöhemmin tunsin jonkun ravistelevan minua. Avasin silmäni ja näin pienten olentojen juoksevan ylös ja alas pitkin verhojani. Päätäni jyskytti ja tunsin hirveää pörinää hampaissani. Äkkiä ilmestyi hirveä kuva aasialaisilla kasvoilla varustetusta etanamaisesta olennot, jolla oli suuret torahampaat ja lauma pieniä mustia demoneja ahmi sen lihaa. Olin täysin poissa tolaltani. Tyttöystäväni raahasi minut autoon ja kiidätti sairaalaan, missä he huuhtelivat mahani tyhjäksi.

Joitakin tunteja myöhemmin heräsin kurkku hyvin kipeänä. Tuijotin edelleen samoja pieniä olentoja, joita näin verhoissani.

Nainen käveli muistio kädessään sisään ja aloitti kyselyn. Vastasin hänelle:

"Ei, en ole itsetuhoinen."

"Kyllä, minulla on tytär."

"Ei, minä en yrittänyt tappaa itseäni. Uskon, että joku laittoi huumeita juomaani."

Valehtelija.

Jätin sairaalan samana päivänä ja olin vihoissani siitä, etten kuollut. Miksi hitossa Jumala salli minun jäädä eloon? Mitä, jotta selviytyisin seuraavaan päivään tässä helvetissä?

Palatessani esiintymään samaa hirveää näytöstä, mätänin strippiklubilla vielä muutamia kuukausia, ennen kuin näin Samantha, Hollywoodista. Hän oli noitamaisen näköinen nainen pitkine tumman ruskeine hiuksineen ja aistillisen punaisine huulineen. Huomasin hänen tuijottavan minua silmäkulmastaan. Kun päätin esitykseni ja kävelin lavalta, hän viittoili minua tulemaan luoksensa.

"Olet aikamoisen kuuma tanssija", hän kuiskasi korvaani.

Sinä yönä vietimme muutamia tunteja jutellen ja juoden yhdessä. Hän oli bi-seksuaali ja yhtä kiinnostunut rahasta kuin seksistä naisten kanssa. Kerroin hänelle miten tympääntynyt olin strippiklubiin ja miten lähellä kuolemaa olin prostituution takia. Hän kertoi tietävänsä paremman ja turvallisemman tavan tienata rahaa, vieläpä laillisesti.

Pornoa?

”Kyllä, ja voit saada \$2000 leffasta.”

”Vau”, sanoin. Istuin alas ja hörppäsin Jack Danielsini. Se oli paljon rahaa itsetuhoiselle yksinhuoltajalle, joka oli palanut loppuun strippiklubeilla ja prostituoituna.

”Se on hiton paljon rahaa”, toisti matala ääni.

Niinpä puin stripparin bootsit jalkaani, lensin Utahiin saadakseni rintaimplantit ja urheasti astuin sisään pornon maailmaan, mikä olikin suurin kirppusirkus siihen mennessä: Roxy, pornotähti.

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ NÄYTÖS III ★

★ *Tapaa pornotähti Roxy* ★

X

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ ROXYN KOSTO ★

★ *Kymmenes luku* ★

"*Ou yeah*", voiinkin, kun blondi, jota en ollut aiemmin tavannut, kopeloi kehoani ja nuoli kasvojeni. Olin niin täynnä saastaa. Nyt olin *taitava* valehtelija.

Olin myös juovuksissa ja suunniltani pelosta. En unohda koskaan päivää, jolloin esiinnyin ensimmäisen kerran amatööripornonäytöksessä. Minulla oli valkoinen minihame ja valkaistut hiukset, kun työnsin auki kaksi punaista ovea ja astuin sisään pikimustaan, savun täyttämään huoneeseen. Olin hämmästynyt tuntiessani, että olin siirtymässä johonkin, mikä on enemmän kuin vähän seksiä kameran edessä ja pysähdyin äkisti.

Voi Jumala, ajattelin. Mihin helvettiin olenkaan joutunut?

Pystyin hädin tuskin näkemään takana olevan miehen, joka viittoili minua luokseen. Katseeni kohdistui hyvin valaistuun kulmaukseen, missä näin laatikollisen kosteuspyyhkeitä ja kameran laajakuvaobjektiivin kohdistuneen seksikkäälle violetille sohvalle.

Glup.

En päässyt irti "pimeästä" tunteesta ympärilläni. Kaikki tuntui väärältä. Yritin peräytyä, mutta jokin voima veti minut sisään. Miehen voimakas ääni keskeytti ajatukseni. "Hei, oletko sinä se blondi, jonka Samantha lähetti?"

Kävelin karmivan, savuketta pitelevän miehen luokse ja vastasin huolellisesti: "Kyllä, se henkilö olen minä."

Hänen silmänsä nuolivat minua ylhäältä alas, kun annoin hänelle AIDS testin tulokset. "Kelpaat oikein hyvin", hän sanoi. Hän siirtyi eteenpäin ja kysyi: "Mikä on pornonimesi, kulta?"

Oi...se on hyvä kysymys. Niin, juhlin edellisenä iltana Roxy nimisessä baarissa Hollywoodissa, ajattelin. Joten annan itselleni nimen Roxy. Hän nyökkäsi, kun kerroin hänelle uuden nimeni. Mietin mistä voisin löytää kylpyhuoneen kumotakseni hiukan Jack Danielsia.

Alaston nainen, vaalea ja seksikäs, käveli huoneeseen. Hänen violetit korkokenkensä kopsuivat lattiaan, kun hän asteli minua kohti. "En malta odottaa", hän sanoi silmät kiinnittyneinä lihaani. "Meidän kohtauksemme on seuraavaksi. Sinä olet minun kanssani."

Jack, ajattelin. Tarvitsen Jackiä heti.

Kiiruhdin takaosaan missä näin stringejä ja seksileluja heitetyn kuluneelle lattialle, missä alastomat naiset vaihtoivat vaatteitaan. Kylpyhuone oli takana, mutta en halunnut ihmisten ajattelevan minun olevan pehmo, joten kävelin huoneen nurkkaukseen, katselin ympärilläni, ettei kukaan näkisi ja otin suuren kulauksen Jack Danielsia. Seksin ja alkoholin haju täytti sieraimeni.

"En voi uskoa tekeväni tätä", sanoin itsekseeni ja otin uuden tujauksen Jack Danielsia.

Mutta prostituutio ja strippaaminen melkein tappoi minut, järkeilin. Sitä paitsi porno on laillista.

Kumosin vielä vähän Jack Danielsia ja pyyhin suuni käteni selkämyksellä.

"Okei, kaikki", mies huusi toisesta huoneesta, "On kuvauksen aika."

Voi hitto, ajattelin. Kiinnitin punaiset rintaliivini, otin huikat ja kiiruhdin huoneesta sohvalle, missä kaksi pornotähteä istuivat. Pelkäsin kuollakseni.

"Sinä pystyt tähän, Shelley", valehtelin itselleni suoristaen paitaani ja tekohymyn johtamana kävelin sohvalle. Ajatukset risteilivät mielessäni. Miten hitossa edes tervehdin jotakuta, kenen kanssa minun pitäisi harrastaa seksiä?

"Hei, olen Roxy ja tulen sekstailemaan kanssasi."

"Moi, hauska tavata. Arvaan, että sekstailen kanssasi tänään."

Okei, se oli omituista.

Harjoittelin sanojani mielessäni, mutta se oli liian myöhäistä ja olinkin kameran edessä, ennen kuin oikein huomasinkaan. Violetti-korkokenkä-tyttö ja joku tyhjöpäinen blondi kikatti kun ohjaaja kertoi meille kohtauksesta,

jossa professori oli opettamassa tuhmille korkeakoulu opiskelijoille kuinka saada täydet pisteet.

Miten typerää, ajattelin.

Ohjaaja ylpeänä lopetti "Oscar-palkitun" kohtauksen selittämisen äänekkäällä taputuksella ja sanoi: "Tehdään se."

Okei, Spielberg.

Valot, kamera, toimintaa. Me pärjäisimme kyllä. Ilmeisesti myös henkilökunta halusi selviytyä. Useimmat heistä pitivät käsiään housuissaan, kun kuvaukset alkoivat. Seurasin silmäkulmallani, kun blondi tyttö aloitti lapsellisen puheensa professorille siitä miten hän tarvitsisi kunnan opetuksen.

Tämä on naurettavaa, ajattelin.

Kammottavan huonosti näyttelevä blondi puhui ja puhui hänen huonoista arvosanoistaan ja sitten hän osoitti minua sanoen, että hänellä oli ystävä, joka tarvitsi myös oppitunnin. Väärin. Minä olin se, joka pitäisi oppitunnin. Jack Danielsin ja kiihkön täyttämänä tartuin tyttöä niskasta ja näytin heille minun version kohtauksesta. Ohjaaja rakasti sitä.

"Vau, Roxy, olet niin kuuma. Anna mennä beibi," ravitsi pulska ohjaaja nääntynyttä egoani. "Hmmm. ...noilla lahjoillasi voisit olla seuraava suuri pornotähti."

Satunnaisia ajatuksia syöksähteli mieleeni. Rakastin sitä. Vihasin sitä. Rakastin huomiota. Rakastin kameraa. Vihasin sitä, kun joku typerä tyttö tunki kielensä suuhuni. Yäk.

Sillä hetkellä tunsin pimeän olennon tulevan luokseni.

"Teen sinusta kuuluisan ja kaikki tulevat rakastamaan sinua", tuttu ääni sihisi. Olennon läsnäolo oli niin voimakas, että katselin ympärilleni, oliko joku lähelläni. Äkkiä tunsin voimakasta tarvetta olla paras ja tuhota jokainen tieltäni.

Raivo nousi esiin. Mieleni täytti vuosien ja taas vuosien saatossa kasautunut raivo isääni kohtaan ja kaikkia niitä miehiä kohtaan, jotka olivat joskus loukanneet minua. Aloin tuhota vaaleaa uhriani kuin viatonta verta etsivä villipeto.

Hänestä ei ollut vastusta raivoani kohtaan, kun työnsin hänet sohvalle. Hänen maskarasta tahrautuneet silmänsä katsoivat pelokkaina minua, kun hän makasi siellä pitäen kiinni punaisista jäljistä käsissään.

Äkkiä ohjaaja keskeytti: "Okei, tarvitsen kohtauksen, josta asiakkaat maksavat. Kasvot kameraan, Roxy. Näytä meille tappajan silmäsi."

”Professori” nousi toisen blondin päältä ja laski siemennesteensä kaikkialle kasvoilleni. Teeskentelin nauttivani joka hetkestä. Katkeran nesteen ja alennustilan maku täytti suuni. Äkkiä häpeä ja syyllisyys laskeutui päälleni aivan samalla tavalla kuin pikkutyttönä. Taistelin itkua vastaan ja käänsin pääni pyyhkiäkseni kyyneleeni.

”Kaunista, Roxy. Mikä otto”, ohjaaja sanoi samalla taputtaen. Sitten joku mies heitti kosteuspyyhkeitä minulle. Halusin kuolla.

Pyyhin ”professorin” eritteet kasvoiltani ja kirosin hänen nimeään puoliääneen. En halunnut kenenkään näkevän tuskaani. En voinut sallia heidän huomaavan kärsimystäni.

Kun katsoin ylös, näin ohjaajan puhuvan jo seuraavasta kohtauksesta. Mitä minulle tapahtuukaan matkalla seuraavaksi suureksi pornotähdeksi?

Ohjaaja antoi minulle kortin sekä maksun ja kehotti minua ottamaan yhteyttä Bobbyyn.

Setelit lompakossani, Danielsia veressäni ja viha sydämässäni päätin ryhtyä seuraavaksi suureksi pornotähdeksi. Tulisin todistamaan kaikille, että he olivat väärässä suhteeni ja kostaisin jokaiselle miehelle joka on koskaan loukannut minua. Minä tulisin vielä maksamaan heille.

Kuuluisuus, menestys ja suloinen kosto.

XI

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ KÄYTETTY JA
HYVÄKSIKÄYTETTY ★

★ *Yhdestoista luku* ★

Rahan nälällä ja koston himolla varustettuna syöksyin nopeasti ammattimaisiin pornofilmeihin. Pian ensimmäisen pornokohtaukseni jälkeen ilmestyin Van Nuysin lähiöön, missä tapasin alansa huippua edustavan pornotuottajan Bobby Hollanderin.

”Miten kaunis lantio”, mies tervehti minua kultaketju kaulassaan ja avonainen paita yllään. Hän katsoi minua kuten mafioso. Otin rauhallisesti ja kerroin hänelle kuinka se-ja-se oli lähettänyt minut, jolloin hän nyökkäsi. Hän pyysi minut istumaan syliinsä ja opasti minua hellästi, miten edetä ”mallin” urallani. Hän oli yksi hellimmistä miehistä, jonka oli tavannut.

”Roxy, sinulla on kaunis lantio. Haluan sinut uuteen elokuvaani.”

Kerroin hänelle, että voisin tehdä sen, mutta haluaisin sydämestäni mukaan ammattimaiseen näyttelemiseen ja mallina olemiseen. ”Toki beibi, sinä olet kaunis tyttö, mutta porno voi auttaa sinua pääsemään Hollywoodiin.”

Luotin häneen. Hellänä ja rohkaisevana hän oli kuin isä minulle.

Esiinnyin ensimmäisessä ”todellisessa” pornoelokuvassa vuonna 1993. Kun kävelin sisään luksuskodin ovista, olin hermoraunio. Bobby yritti tyynnyttellä minua ja tehdä oloni mukavaksi.

"Hei kaikki, tämä on Roxy. Hän on uusi nouseva tähti", Bobby sanoi ja laitto kätensä ympärilleni. Peter North hymyili minulle.

"Hei kaikille", tervehdin. Minulta puuttuivat sanat. Oli vaikea pitää naama peruslukemilla, kun kättilin alastomia pornotähtiä kirkkaassa päivänvalossa.

"Hei Bobby, missä on kylpyhuone?" kysyin epätoivoisena.

"Se on tuolla takana vasemmalla, tyyppiä", hän sanoi osoittaen kohti aulaa.

"Hienoa, kiitos", sanoin ja kävelin nopeasti kylpyhuoneeseen. Suljin oven ja otin kulauksen votkapullostani. Glup. Pysähdyn ja katsoin itseäni peilistä.

En selviydy tästä, ajattelin.

Koputus oveen herätti minut pökerryksestäni ja vastasin: "Niin?"

"Hei Roxy, saitko jo peräruiskeen?"

Voi hyvää Jumala, huolestuin. Sanoiko hän peräruiske?

Otin uuden kulauksen ja vastasin: "Oi ei, miksi tarvitsisin sellaista?"

"Se on dildo-kohtausta varten."

Glup. Kittasin votkaa siihen asti, että uskaltauduin ulos vessasta.

Nesteen antaman rohkaisun turvin kävelin aulan läpi sinne, missä naiset vaihtoivat vaatteitaan. Kiitos Jumalalle, että heidän kohtauksensa oli ennen minua, koska se antoi minulle aikaa ajatella. Tuijotin tyhjää nurkkausta ja tunsin toisen Henkilön olevan huoneessa kanssani.

Mitä Hän täällä tekee?

Kirottua, ajattelin. En todellakaan halunnut, että Jeesus vierailisi luonani pornokuvauksissa. Ei kiitos. Tartuin votkaani ja kumosin sen kurkustani alas. Sitten muistutin Hänelle, että Hän ei maksanut laskujani; minun pitää tehdä se, mitä minun on tehtävä.

"Shelley, ole hyvä äläkä tee tätä. Minulla on jotain parempaa sinulle", Ääni kuiskasi.

"Jumala, ole hyvä ja jätä minut rauhaan. Minun pitää tehdä tämä", sanoin. Käänsin pääni häpeissäni ja tuskani nousi pintaan. Vedin sukat jalkaani, kielsin tuskani ja kävelin ulos huoneesta.

Votkasta saamani pienen helpotuksen ja *valehtelijan* tuoman suuren helpotuksen avulla astelin sisään yhteen traumaattisimpaan kokemukseen urani aikana. Viimeinen asia, minkä muistan, on kun Nikki Sinn käytti minua hyväkseen piikikkäällä dildolla.

Halusin kuolla.

Vannoin itselleni, että tämä oli viimeinen pornofilmi, johon osallistuin ja soitin vanhoille Hollywood-kontakteilleni. Haaremitytön osa avautui, joten lähdin välittömästi Los Angelesiin.

Kun saavuin näytöspaikalle, siellä oli sadoittain kaltaisiani tyttöjä. Muutamasta sadasta työstä vain 250 meistä sai paikan alastomana haaremityttönä elokuvassa "Don Juan Demarco". Kun ketjupolttaja Johnny Depp käveli ohi nauttiakseen maisemista, osoitin häntä ja tokaisin: "Hei, miksi hän saa polttaa?"

Hän katsoi minua kuin mielipuolta ja käveli ohi jättäen savupilven jälkeensä. En välittänyt, mitä hän ajatteli. Minä olin se, joka joutui työskentelemään kahdeksan tuntia alasti savuttomassa näytöksessä.

Aina kun Hollywood osoittautui toimimattomaksi ja tarvitsin käteistä, palasin pornon tekemiseen. Vihasin jo ajatusta saada jonkin miehen ruumiinnesteitä kasvoilleni, joten pyrin tekemään ainoastaan tyttö/tyttö lesbo kohtauksia. Vaikka en ollutkaan kokosydämisesti lesboseksiin suuntautunut, pystyin ehdottomasti teeskentelemään saavani orgasmin. Sen opin prostituoituna.

Ensimmäisessä lesbo kuvauksessa olin todella hermostunut. Tilannetta pahensi varsinkin se, että näin Amerikan lippua käytettävän lakanana. Syyllisyys painoi sisintäni, kun muistikuva vuodelta 1976 palautui mieleeni; ostin äidille 200-vuotista itsenäisyyttä juhlistavan lautasen. Olin silloin isänmaallinen pikkutyttö. Mutta tuota tyttöä ei enää ole, kerroin itselleni.

Kun kamera alkoi pyöriä, ensimmäiset sanani olivat: "En usko voivani tehdä tätä." Kikattaen näyttelin osani lesbona, mikä edesauttoi salaamaan äärimmäisen nolostumisen. Kun kameran zoomaus kohdistui minuun, tunsin suorituspainetta.

"Hei, olen Roxy", sanoin ja yritin kuulostaa Marilyn Monroelta. Todellisuudessa olin ketjupolttaja, jolla oli kulunut ja käheä ääni. Olin täysin nolona.

Äkkiä ohjaaja siirsi kameran toisen tytön napaan. Kun katsoin uudestaan, siellä oli koira nuuskimassa hänen jalkaansa. Se oli uskomatonta.

Mitä kuvottavaa pahuutta tässä on, ajattelin.

Halusin kohtauksen päättyvän, joten brassailun vuoksi kiinnitin huomion tytön seksikkääseen tatuointiin. Mutta kun vedin tytön sukkanauhan sivuun, säikähdin ristiä tytön lantiolla. Hän sanoi sen olevan "Jumalan lahja", mutta minulle se oli merkki helvetistä.

Yritin ravistaa kauhean tunteen mielestäni ja keskittyä kohtaukseen, mutta kirottu risti oli muistuttamassa minua siitä Kuka oli myös huoneessa.

Jumala, tarvitsen ryypyn, ajattelin.

Sisälläni oleva paha nosti päätään ja se antoi voimaa viedä kohtaus päätökseen. Muutamassa sekunnissa muutuin villipedoksi, täysin toisenlaiseksi kuin olin ollut esityksen alussa. Lopetin kohtauksen nuolemalla itseäni, kuin läpikotaisin kyltymätön sika.

Menin sinä iltana kotiin Jack Danielsin luokse ja pesin kaiken saastan ja syyllisyyden pois. Vihasin pahaa hajuani pornokuvausten jälkeen.

Viikon kuluttua ilmestyin jatkamaan kuvauksia ja häpäisemään taas kerran Amerikan lippua. Tällä kertaa tosin annoin periksi ja halvensin itseäni miehen kanssa. Mietin, oliko lakanaa edes pesty.

Nopeasti lähti kiirimään sana siitä, että uusi "energinen" tupla D blondi oli saapunut pornoalalle ja aloin saamaan puhelinsoittoja.

"Roxy, tarvitsen sinut elokuvaan Dave Hardmanin kanssa."

"Roxy, täällä Rodney Moore. Olen Bobbyn ystävä."

"Roxy, tarvitsen sinua tupla D kohtauksessa."

"Hei Roxy, pääset elokuvan kansikuvaan, jos suostut anaalikohtaukseen."

Ei anaalikohtauksia, lupasin itselleni. Olin jo antanut periksi pornon tekijöille suostuessani kuvauksiin miesten kanssa. Se oli jo riittävän huono juttu. Tunteja kestävässä törkeissä otoksissa, likaisten miesten hirveän hajuiset vartalot ylittivät kestävykseni. En voinut kuvitellakaan jonkun noista likaisista miehistä tunkeutuvan peräsuoleeni. Sitä ei voinut ajatella. En ollut tehnyt sitä edes prostituoituna.

Onneksi tekorintani olivat minulle eduksi ja pystyin välttämään sitä, mitä en voinut ajatella, jonkin aikaa. Huomasin myös, että pystyin tienamaan prostituoituna pornotähtenä. Yksi pornotuottajien kärkinimistä, jolle työskentelin, tarjosi minulle paljon rahaa, mikäli tekisin töitä "yksityisesti" rikkaille asiakkaille.

"Roxy, nyt kun elokuvasi näkyvät aikuisille suunnatuissa teattereissa, fanisi maksavat isot rahat viettääkseen aikaa kanssasi."

Vihasin ajatusta aloittaa uudelleen prostituoituna, mutta vihasin pornoa vielä enemmän. Kun minulle tarjottiin 2500 dollaria viikonlopusta rikkaan lakimiehen luona, suostuin siihen vastahakoisesti ja otin lennon kohti Phoenixia, missä kohtasin metamfetamiinista riippuvaisen Howardin.

Koko viikonloppu metamfetamiinin käyttöä melkein tappoi minut. Howard ei ollut ainoastaan liikkeellä tunteja tuntien perään, vaan hän myös

puhui koko ajan. Puhumattakaan siitä, että hän ei suostunut käyttämään kondomia. Yritin kaiken minkä pystyin, että voisin saada hänet käyttämään sitä, mutta hän muistutti minulle kuinka paljon rahaa olin saanut maksuksi. Soittaessani uudelle ”parittajalleni” tehdäkseen valituksen hän sanoi: ”Älä huolehdi hän on puhdas.”

Mistä hitosta hän voi tietää onko asiakkaani puhdas, Ajattelin.

Saapuessani Arizonasta nukuin kaksi vuorokautta yhtä soittoa. Kauhean krapulan jälkeen ja 2500 dollaria rikkaampana tuhlasin rahani kenkiin, rintaliiveihin, huiveihin ja viinaan. Saapuessani työpaikalleni violetin matkalaukkuni kanssa, olin kuin kuka tahansa kyllästynyt pornotähti. Kulunut ja käytetty, halukas vain pääsemään pois kirotuista kuvauksista.

Kirottua, toivoisin tämän miehen jo kiirehtivän ja tulevan, ajattelin.

Kirottua, tunsin itseni niin käytetyksi ja hyväksikäytetyksi.

XIII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ HELVETTI MAAN PÄÄLLÄ ★

★ *Kahdestoista luku* ★

”Kovempaa, n–i mua kovempaa!” kiljuin paheellisesti.

Rivot sanat tulivat suustani, kun julma mies-esiintyjä tunkeutui voimalla peräaukkooni. Mikäli kirkuminen ei auttanut riittävästi kestäämään tuskaa, otin kuin tuttina toisen miehen peniksen suuhuni. Imeminen auttoi lievittämään tuskaa. Hengitin syvään sieraimieni kautta. Ruumiinnesteiden löyhkä poltti keuhkojani. Pilaantunut, likainen, saastainen peräsuolesta tuleva haju; olin ihmishelvetissä.

En voinut paeta tilanteesta. Itkeminen ei ollut sallittua. Näin mitä tapahtui toisille tytöille, jotka itkivät ja murtuivat kuvausten aikana. En halunnut tulla haukutuksi tai vielä pahempaa, saada iskuja vasten kasvoja. Sitä paitsi tämä oli mahdollisuuteni todistaa maailmalle, että olisin paras.

Niinpä otin pistävän kivun. Kovaa, nopeasti ja raivoisasti huusin väkivaltaisten työntöjen aikana.

”N–i mua, n–i mua!” huusin kovempaa.

Te kirotut, ajattelin! Kukaan mies ei *koskaan* satuta minua. Vannoin sen jokaisen väkivaltaisen työntön aikana. Millään, mitä he minulle tekevät ei ole vaikutusta minuun. Likaiset villit siat, he olivat vain nappuloita, joita käytin maksaakseni laskuni. Kiristelin hampaitani kiistäessäni totuuden. Voimakkaat valheet pääni sisällä toistuivat rajuista työntöistä syntyvien läpsähdysten tahtiin.

Slap, slap, slap, slap, slap.

Ota se Shelley. Ota se kipu. Näytä heille, että sinä pystyt siihen. Hengitä, hengitä vain Shelley.

”Oi Jumala, oi Jumala”, huusin kivusta.

Ei hitossa, sanoin itsekseen. En anna näiden törkimysten nähdä kärsimystäni.

Niinpä kätkin sietämättömän kivun teeskentelemällä, että se oli puhdasta nautintoa, vaikka se oli puhdasta helvettä.

Kuuden miehen tunkeutuessa joka reikäni, jokaisella kuviteltavissa olevalla tavalla, tulin yhä kieroutuneemmaksi ja sairaammaksi. Kun tulin liian heikoksi kestäämään kärsimystä, tuli saatana avukseni ja antoi minulle rajattomasti voimia. Siniset silmäni laajenivat ja muuttuivat mustiksi. Syvyydestä tuleva ilme kasvoillani murisin kameralle.

Tämän jälkeen ne siat nousivat yksi kerrallaan päältäni ja roiskivat nesteensä joka puolelle punertuneita kasvojani. Teeskentelin nauttivani jokaisesta kuvottavasta hetkestä, vaikka suuni oli täynnä kitkerää eritettä ja ulostetta.

”Ou yeah beibi, rakastan sitä”, valehtelin tiukasti puristettujen hampaitteni välistä. Kohtaus päättyi, kun viimeisen mies sai hädin tuskin puristettua eritteensä ulos. Mikä sika.

Joku heitti minulle kosteuspyyhkeitä ja kertoi minulle kuinka hyvää työtä tein. Pyyhin monjät nenältäni, suustani ja silmistäni, mutta miesten kitkerä maku tarttui kurkunpohjaani.

Votkaa, ajattelin. Tarvitsen votkaa heti.

Nousin lähteäkseni kylpyhuoneeseen, mutta kun menin istumaan, kipu jysähti kaikkialle vartalooni. Tartuin kosteuspyyhkeeseen ja varovaisesti aloin puhdistamaan punaista, palloksi turvonnutta takapuoltani.

Kirottua miten se sattuu, sadattelin.

Vaivalloisesti kävelin kohti suihkua, jota joku juuri käytti.

Hienoa, ajattelin. Minä olen naama täynnä mönjää ja joku sika ehti minua ennen suihkuun. Otin vielä kosteuspyyhkeitä ja suuntasin kohti huonetta, jossa laukkuni olivat.

”Se ei ollutkaan loppujen lopuksi hullumpaa, ennen kuin nyt, Roxy”, sanoi miesesiintyjä samalla kun pyyhin tahmaa naamaltani.

”Painu helvettiin”, vastasin.

Sinä iltana menin kotiin, poltin vähän ruohoa ja pelasin Ouija-laudalla rentoutuakseni. Kun kysyin henkioppaaltani, mikä hänen nimensä on, Hän vastasi:

JEEUS KRISTUS

XIII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ VIIMEINEN MAHDOLLISUUS: ★
VIIMEINEN NÄYTÖS

★ *Kolmastoista luku* ★

Tiesin että minussa oli jotain pahasti pielessä, kun päivät muuttuivat vaarallisemmiksi ja yöt pimeämmiksi. Esiintymisteni kirjo vaihteli tyttö/tyttö kohtauksista aina raakoihin raiskaus kohtauksiin asti saman kuukauden sisällä. Jokainen hetki oli yhtä helvettiä ja kuitenkin viihdyin siinä pimeydessä. Siitä oli tullut lohduttajani, jonne kätkin kaiken rumuuteni. Esiinnyttyäni kuusi vuotta strippiklubeilla, aloin saada helpotusta pimeydestä. Se myös vahvisti minua. Voimakkaan synkkänä naisena pystyin muuntautumaan mihin tahansa rooliin, olin sitten uhri tai hyväksikäyttäjä. Saatoin kävellä huoneeseen kuin valon enkeli tai saatoin alistaa sielua ja kiduttaa sitä. Saatoin teeskennellä olevani hohdokas pornotähti, joka rakastaa hyväksikäyttöä joka hetki. Tai saatoin rakastaa hyväksikäyttäjänä toimimista tuhoten uhrini voimalla. Porno oli minulle täydellinen paikka näytellä *monipuolisia* kykyjäni. Pornon tekijät rakastivat sitä. Itse asiassa oli niin, että mitä pimeämmäksi muutuin, sitä rikkaammiksi pornon tekijät tulivat.

Jatkaessani kovemman ja inhottavamman pornon parissa, muutuin uhrista hyväksikäyttäjäksi. Ammattiurani aikana aloin näytellä kameran edessä miestä, joka käyttää naisia hyväkseen. Hihnaan kiinnitetyllä dildolla tein naisille sen saman, minkä miehet olivat tehneet minulle. Minä jopa tiesin, kuinka hyväillä itseäni itsekkään miehen lailla. Sen opin, kun prostituoituna

seurasin sikamaisten miesten toimintaa. Pornoalalla toimivat miehet ovat vielä pahempia sikoja, roiskuttaen eritteensä heikkojen naisten pyhille paikoille ympäri heidän kehoaan. Näyttelin kostossani sitä mitä vihasin: sikamaista miestä.

Käytin myös miehiä hyväkseni joka kerran, kun siihen tuli tilaisuus. Yksityiselämässäni minulla oli jokunen miesorja, jotka pitivät huolta minusta. Seksiurani muutamana viimeisenä vuotena en maksanut kertaakaan sähkölaskuani. Orjani hoitivat tämänkaltaiset asiat. Minun ei edes tarvinnut tankata autoa. Minne tahansa meninkään, alistin miehiä ja kerroin heille, mitä heidän pitää tehdä. Näytti siltä, ettei kukaan voinut vastata minulle kieltävästi.

Ammattiurani aikana jatkoin kameran edessä sotaani miehiä vastaan. Jokainen elokuva oli taisteluareena ja minä olin päättänyt voittoa. Olin säälimätön. Vaadin jopa elokuvien tekemistä omassa kodissani, jotta voisin kontrolloida tunnelmaa. Ouija-lauta vierelläni sekä demoneita joka nurkassa ja sisälläni, pystyin hallitsemaan täysin uhrejani. Luulin, että kykenin kontrolloimaan pimeyttä, mutta olin väärässä.

Valitettavasti, kun muut eivät olleet näkemässä, hajosin kappaleiksi. Demonit kiduttivat minua joka yö. Makasin sängyllä tunteja kuunnellen heidän rivoja ja inhottavia sanojaan. Olin niin piinattu, että aina kun menin ulos täydenkuun aikaan, kuun kasvot kirosivat minua ja kertoivat vihaavansa minua. Ajattelin sen olevan huumeiden ja alkoholin käytön seurausta, mutta kun pyysin ympärilläni olevia ihmisiä kertomaan, mitä he näkivät, he katsoivat peloissaan minua ja kysyivät olinko taas pelannut Ouija-laudalla.

Avasin oven demoniseen maailmaan, johon en ollut valmistautunut ja maksuna siitä saatana halusi elämäni.

Itkin hätääni Jumalalle pyytäen Häntä uudelleen ja uudelleen pelastamaan minut saatanalta ja itseltäni, mutta Jumala ei vaikuttanut vastaavan. En voinut ymmärtää, miksi Jumala ei voinut pelastaa minua. En kertaakaan epäillyt Jumalaa enkä Jeesuksen jumaluutta koko sinä aikana, kun olin seksibisneksessä. Sen sijaan epäilin Jumalan rakkautta minua kohtaan. Miten Jumala voisi sallia niin monien pahojen asioiden tapahtua, jos Hän oli rakastava Jumala?

Pornografian ja satanismien valheiden sokaisemana, jatkoin kulkuani kohti pimeyttä. Me kaikki olemme niin tehneet. Petosten ja väärennösten maailmassa me jätämme huomiotta sen, mikä on ilmiselvää: hohdokkaat

pornotähdet ovat kyllästyneitä narkomaaneja. Ystävälliset pornon tekijät ovat osa julmuuden koneistoa. Seksikkäät violetit sohvat ovat haalistuneita tautien pesiä. Kylpyhuoneet ovat ihmisen saastan tukikohtia. Mikään ei ole pornossa pyhää. Kaikki oli tautista, tuhottua ja tuomittua.

Me olimme raivon lapsia, jotka tyydyttivät syntistä luontoaan ajattelematta seurauksia. Jotkut meistä kuolivat välinpitämättömyytemme tähden. Jotkut meistä odottivat kuolemaa.

Ja sitten oli minun vuoroni.

Kello kymmeneltä huomasin sen. Alapäässäni oli pieni kyhmy ja mietin, mitähän se mahtoi olla. Tietenkin jätin sen huomiotta, kuten kaiken muunkin elämässäni. Välinpitämättömyys on autuutta pornoalalla.

Olin ollut avioparin kanssa sinä yönä. He näkivät yhden elokuvistani ja pyysivät *aikaa* olla kanssani: yksityinen tapaaminen pornotähden kanssa.

Kun kävelin kylpyhuoneeseen ja sovitin alushousujani kätkeäkseni juuri havaitsemani "kyhmyn", vaadin valoja himmennettävän. En halunnut säikäyttää nuorta avioparia, joka vuokrasi prostituoidun *ensimmäistä* kertaa. Kenenkään muun kuin minun ei tarvinnut tietää pienestä "kyhmystäni".

Viikkoa myöhemmin heräsin äkisti korkeaan kuumeeseen ja pistelyyn jalkojeni välissä. Alaselkäni sattui valtavasti, kun pyörin pois sängystä.

Mikä minua vaivaa? ajattelin.

Olin vielä edellisen illan jäljiltä humalassa. Hitaasti kävelin kylpyhuoneeseen, missä katsoin itseäni peilistä. Shokissa tuijotin kuvaani, jossa näin huulteni olevan haljenneet ja punaisilla haavoilla. Näytin lähinnä hirviöltä. Kun säikähdysten takia nielaisin, tunsin jotain kurkussani. Katselin tarkemmin kuvaani peilistä. Avasin suuni tutkiakseni kipeää kurkkua ja löysin VALTAVAN, neljännesdollarin kokoisen punaisen haavan kurkunpäässä.

"Mikä TÄMÄ on?" sanoin kovalla äänellä.

Käänsin huuliani ja näin punaisia haavoja olevan kaikkialla suussani. Olin kauhuissani. En voinut uskoa sitä. En tiennyt mitä se oli.

Tämä on paha juttu, ajattelin.

Hivuttauduin pikkuhousuistani pois nähdäkseni oliko sielläkin mahdollisesti tapahtunut vahinkoa ja havaitsin nesteen täyttämiä rakkuloita kaikkialla. Nappasin käsipeilin, jotta voisin katsoa takaapäin.

Voi hyvä Jumala, ajattelin.

Rakkuloita oli kaikkialla vaginassani ja peräaukossani. En uskaltanut koskea itseäni, ettei se tarttuisi käsiini. Nousin hämmästyneenä ja pelokkaana seisomaan. Mitään tämänkaltaista ei ollut *koskaan* tapahtunut minulle.

Kiskaisin vaatteet ylleni, hyppäsin autoon ja ajoin lähimmälle terveysasemalle. Kun tuli lopulta minun vuoroni päästä tutkittavaksi, räväkkä intialainen lääkäri huudahti: "Ohhoh, sinulla on huppies."

"Mikä helvetti on huppies?" vaadin saada tietää.

Hän selitti minulle, että minulla oli genitaalisherpeksen ärhäkkä muoto, joka on parantumaton sairaus. Hän otti verikokeita jatkotutkimuksia varten. Olin häkeltynyt. Tätä oli vaikea uskoa. Jos lääkäri säikähti herpestäni, sen täytyy olla *todella* vakavaa.

Voi hyvä Jumala, ajattelin uudelleen. Minulla on parantumaton tarttuva tauti.

Pahaenteinen nauru keskeytti pelonsekaiset ajatukseni ja matala ääni puhui minulle: "Kukaan ei rakasta sinua nyt. Olet vain ruma hirviö. Kukaan ei halua sinua. Voisit yhtä hyvin tappaa itsesi."

Niin, nyökkäsin päätäni. Minun pitäisi vain tappaa itseni.

Sinä päivänä ajoin kotiini ja otin yli 30 reseptilääkettä. Tällä kertaa olin vakavissani. Elämäni oli raunioina. Minulla ei ollut mitään, minkä vuoksi elää. Kaikki vihasivat minua. Kukaan ei rakastanut minua. Vanhempani eivät välittäneet. Jumala ei välittänyt.

Miksi minä välittäisin, ajattelin.

Sain taas yliannostuksen lääkkeitä, mutta tällä kerralla kärsisin sen yksin pimeässä, seurani joukko demoneita vuoteeni vierellä pitäen peukua ja toivoen sen *lopultakin* olevan ohi.

"Kuole Shelley. Kuole vain. Me vihaamme sinua. Olet arvoaton. Olet paskanpalanen. Kukaan ei halua sinua. Jumala vihaa sinua. Kuole vain!"

Pahat äänet sihisivät minulle koko pitkän yön.

Jotenkin vain heräsin ja sen jälkeen katosin. Hiljaisesti jätin pornoalan ikuisiksi ajoiksi. Lopetin vastaanottamasta puheluita. Pysyin poissa yökerhoista ja juhlista. Olin niin kuin sitä ei olisi koskaan tapahtunutkaan.

Koska minulla ei ollut muita vaihtoehtoja, palasin prostituutioon, missä ainakin saatoinkin käyttää kondomia. Kenenkään ei tarvitsisi tietää, että minulla on herpes. Se saisi jäädä pieneksi salaisuudekseni. Soitin vanhoille parittajilleni ja olin matkalla töihin, kun kuulin Äänen keskeyttävän ajatukseni.

"Shelley, olet menossa väärään suuntaan."

Tunsin voimakkaasti hyvin vakavan varoituksen ajaessani moottoritietä länteen kohti Los Angelesia.

"PYSÄHDY!" Ääni jyrisi päässäni.

Kyyneleet täyttivät silmäni, kun väitin vastaan: "Jumala, en halua palata takaisin. Inhoan prostituutiota, mutta sinä et auta minua."

"PYSÄHDY!" Ääni jyrisi uudelleen.

En päässyt eroon kauheasta tunteesta, että jotain hyvin paha, jotain pahempaa kuin olisin voinut ikinä kuvitella, oli juuri tapahtumassa. Otin kulauksen Jack Danielsia lievittääkseni ahdistustani. Laitoin kasetin soittimeen hukuttaakseni Äänen.

Kaikki tulee olemaan taas hyvin, vakuutin itselleni.

Yhtäkkäinen kolari heitti autoni ilmaan ja näin tien ylösalaisin autoni kieriessä ympäri, kun samalla näin välähdysenomaisesti eletyn elämäni silmiäni edessä.

"CRASH, BOOM!"

Autoni laskeutui täydellisesti oikein päin. Katsoin shokissa taustapeiliini. Ei verta kasvoissa. Katsoin alas. Ei verta polvillani. Katsoin sivuilleni. Auton ovi oli painunut sisälle. Käänsin päätäni. Takaikkuna oli murskautunut.

Kaikki oli murskautunut paitsi minä. Minulla ei ollut edes naarmua.

Ryömin ulos autosta niin nopeasti kuin shokissa vain pystyi. Katsoin taakseni ja näin poliisiautojen valojen lähestyvän kolaripaikkaa. Viittoilin kuskille ajamaan tien sivuun ja ottamaan minut kyytiin. Pyysin häntä viemään minut kotiin. Hän halusi viedä minut sairaalaan. Kerroin hänelle, että tyttäreni oli kotona yksin ja minun pitäisi hakea hänet.

Valehtelin.

Ajaessamme tiehemme, katselin taustapeilistä mustien ja valkoisten poliisiautojen vetävän punaista Miata avoautoani romuttuneena pois.

Ainoana ajatuksenani oli, etten halunnut joutua poliisien testattavaksi päihtyneenä ajamisesta. Menin kotiin ja soitin poliisille. Valehtelin heille, että joku oli varastanut autoni juhlista. Lopetettuani puhelun jäin istumaan paikalleni shokissa.

Ehkä Jumala oli puhunut minulle.

Niin varmaan, ajattelin. Herpeksen saamisen ja lähes kohtalokkaan kolarin välissä on Jumalan puhe NIIN todellista.

Muutamaa päivää myöhemmin menin vaatimaan kolaroitua kulkuneuvoani poliisien takavarikosta. Kävelin kohti punaista romukasaa hämmästyneenä. Auto oli litistynyt puolet pienemmäksi kuin ennen kolaria.

Se kertoo miten romuttunut se oli. Kurottauduin sisälle ottamaan joitakin tavaroitani ja huomasin soittimessa olevan vielä saman kasetin, jonka olin työntänyt sisään ennen kolaria.

Soitin sylkäisi kasetin ulos ja hyppäsin takaisin. Kappale, joka oli soinut kolarin aikana, oli "Last Chance" (viimeinen mahdollisuus) Duran Duranin esittämänä. Sitä en ollut ajatellut.

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ NÄYTÖS IV ★

★ *Maailmat törmäävät* ★

XIV

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ PUFF, HÄN ON TÄÄLLÄ ★

★ *Neljästoista luku* ★

Olin niin ikävystynyt. Minulla ei ollut autoa. En voinut ajaa minnekään ja olin kyllästynyt pyytämään namusetiä viemään minua ajelulle. He eivät kyenneet pitämään näppejään erossa minusta. Olin niin kyllästynyt miehiin.

”Vapaa-ajallani” vedin New Age kirjani esiin ja harjoitin mielen tekniikoita. Päätelin, että Jumala oli yrittänyt puhua minulle, joten minun pitäisi pyrkiä toiselle puolelle. Ainakin näin ”ääni” minulle puhui.

Uskoin Jeesukseen ja Jumalaan ja muistelin kuinka Jeesus kertoi minun olevan aivan erityinen. Olin vain kuusivuotias, mutta en koskaan unohda näkemääni näkyä itsestäni saarnaamassa tuhansille ihmisille. Ehkä sittenkin on vielä mahdollisuus? Tarkoitan, että Hän pelasti minut äskettäin lähes kohtalokkaalta onnettomuudelta.

Sain *todella* kehitettyä voimiani. Harjoitin niitä pitkiä päiviä, istuessani lattialla valkoisten kynttilöiden ympäröimänä. Rakastin kynttilöitä. Tietenkin rakastin, olinhan pimeyden luomus!

Aluksi ääni vaikutti ystävälliseltä ja olin varma, että Pyhä Henki puhui minulle. Jopa Ouija-lauta sanoi henkioppaani olevan Jeesus Kristus. Se kertoi minulle myös, että olen Valittu ja minulle on annettu suuret parantamisvoimat. Tietenkin minun egoni rakasti kuulla kuinka erityinen olin.

Käytin voimiani kaikkeen mahdolliseen, kuten energian manipulointiin tai aineen hallintaan mielen avulla. Jos halusin puhelimen soivan, puff se soi. Jos halusin verhojen liikkuvan, puff ne liikkuivat. Liikuttelin ja manipuloin asioita oikealla ja vasemmalla. Itse asiassa kohdistin taikuutta jopa neljävuotiaaseen tyttäreeni, joka putosi toiselle puolelle huonetta! Kaikki psyykkisessä maailmassa tuli minulle helposti. Tietysti, olinhan jo valmiiksi mestari manipuloimaan.

Vietettyäni noin kuusi viikkoa New Age -maailmassa, sain lopulta autoni takaisin ja halusin temppuilla ihmisten mielillä. Minulla oli myös rahapula ja minun piti tehdä uusia sopimuksia. Päädyin Covinassa sijaitsevaan baariin, missä muutama bändi oli soittamassa.

Miettiessäni omia asioitani baarissa, joku naputti minua olkapäähän. Käännyin ympäri ja näin pitkän, hyvin amerikkalaiselta näyttävän miehen, joka kysyi minulta, haluaisinko pelata hänen kanssaan biljardia.

Vastasin rennosti: "Juomaa vastaan tietysti."

Tiesin, että pystyisin voittamaan hänet. Hän ei ilmeisesti tiennyt, kenen kanssa oli tekemisissä. Hän oli vain pieni poika minulle. Hän ei näyttänyt 23 ikävuotta vanhemmalta.

Varmaankin asuu vanhempiensa kanssa, ajattelin.

Kun hän oli pelin maksanut ja asettanut minuutin sisällä pallot aloitusmuodostelmaan, aloin huolestua. Tämä mies oli tutustunut biljardipöytään aiemminkin. Huijari sisälläni alkoi nostaa päätään. Helpolla en häviäisi, enkä varsinkaan aikonut hävitä *tälle* kaverille. Silloin aloin taikomisien.

"PUFF!" sanoin samalla, kun kohdistin käteni hänen biljardikeppiinsä. Hän katsoi minua kuin olisin mielipuoli, nauroi ja teki täydellisen lyönnin. Tätä kaveria ei häirinyt minun "puffaukseni". Kumosin Bacardishotin ja turvauduin muihin manipuloinnin muotoihin. Vedin yläosani alas. Silloin hän missasi lyöntinsä.

Me päädyimme kaatamaan Kamikaze shotteja – hänen päälleen tietysti. Sitten hän pyysi minua pelaamaan dartsia. Okei, dartsia on nörtteja varten, mutta olin ikävystynyt ja hän tarjosi ilmaisia drinkkejä. Sitä paitsi hän oli kiva mies. Hän ei kertaakaan katsonut rintojani puhuessaan minulle.

Se oli erilaista

Kun hän kertoi hänen henkilökohtaisia tietojaan, mistä en kuunnellut sanaakaan, huomasin silmäkulmastani, että hän osui häränsilmään melkein joka heittokerralla! Tämä mies oli huijari tai jokin sentapainen. Hän kiehtoi

minua, mutta en tietenkään ollut kiinnostunut rakkaudesta enkä muustakaan. Olin kiinnostunut hänen taidoistaan ja hänen lompakostaan. Ehkä tämä terävä kaveri olikin rikas. Tautinen prostituoitu voi vain haaveilla.

Pitkä, vaalea, ei kovin komea, vain 22-vuotias ja työskenteli puutarhassa. Okei, hänellä ei ole rahaa. *Unohda hänet*, sanoin itselleni.

"Hei, mikä on numerosi?" hän kysyi.

"Hm, en tapaile ilmaiseksi. Olen strippari. Vain käteinen kelpaa", sanoin lukiten silmäni hänen lompakkoonsa. Hän ymmärsi minun olevan kiinnostunut vain rahasta, joten hän valehteli ja sanoi tarvitsevansa stripparia polttarijuhlija varten.

"Selvä", sanoin hänelle. Tämä pikku poika varmaan pissaisi housuihinsa, jos hän näkisi alastoman naisen, hihittelin. Annoin hänelle korttini siltä varalta, että hän *todella* tarvitsisi stripparia.

"Kolme sataa tunnilta beibi. Nähdään", sanoin ja kävelin hänen elämästään ulos ikiajoiksi.

Viikkoa myöhemmin puhelin soi.

Hyvä Jumala, toivottavasti se ei ole joku pornoalan edustaja, mietin huolissani.

Vastasin puhelimeen matkien englantilaista aksenttia: "E-llo?"

"Hei, hm, Giovanni, haluatko pelata kanssani biljardia tänä iltana?"

"Kuka siellä on?" kysyin ärtyneellä englantilaisella aksentilla.

"Täällä on Gary. Me tapasimme baarissa muutama viikko sitten."

Okei, minun täytyy miettiä tätä. Kaikkiällä minne menin, tapasin miehiä. Pidin pienen tauon ja yritin muistella. Okei, luovutan.

"Ei, en muista sinua", sanoin ja palasin takaisin alkuperäiseen ääneeni.

"Olen se mies, joka pelasi kanssasi biljardia Boar's Headissa ja heitettiin dartsia myös."

"Ohhh, okei uskoisin muistavani sinut. Hm, niin, on perjantai-ilta. Minun on työskenneltävä tänä iltana."

"Minun pitää olla töissä myös", hän sanoi, "ajattelin vain, että voisimme viettää yhdessä aikaa muutaman tunnin, ennen kuin menen kymmeneksi töihin."

"Ei, ei tänään, mutta kiitos", sanoin ja suljin puhelimen. Minulla ei ollut aikaa pikkupojille. Minun piti tienata vähän rahaa.

Mutta tämä kaveri soitti minulle yhä uudelleen! Seuraavan kuukauden aikana sanoin hänelle "ei kiitos" toistuvasti, ja että minun piti mennä töihin. Tarkoitin, että hän voisi tarjota minulle rahaa. Vihjaisin riittävästi.

Lopulta eräänä perjantaina hän soitti minulle vielä kerran. Sillä kertaa olin kotona yksin ja mietin väyksiin asti, jatkaisinko virallisesti prostituoituna vai en. Vihasin strippaamista. Vihasin prostituoituna olemista. Ehkäpä tämä kaveri soitti minulle sopivaan aikaan.

”Okei, pelaan biljardia kanssasi, mutta sinä ostat drinkit”, kerroin hänelle kaunistelematta. Arvelin voivani saada siitä irti edes jotain. Puhumattakaan siitä, että voisin tehdä joitakin ”diilejä” baarissa. Kykenin hankkimaan asiakkaita missä tahansa.

”Varmasti, nähdään pian!” Hän kuulosti innostuneelta koulupojalta.

Mihin minä olen sotkeutunut, ajattelin.

Me tapasimme baarissa ja tämä kaveri yllätti minut täysin sinä iltana. Hän ei ainoastaan ajanut kuin vauhtihullu, mutta kun pysähdyimme erääseen baariin, hän käveli suoraan biljardipöydälle ja asetti siihen viivan ”vauhtia”.

”Voi pyhä jysäys!” huudahdin. ”Mistä hemmetistä olet saanut kaiken tuon metamfetamiinin?” sanoin katsellessani periamerikkalaista kaveria shokissa.

”Minulla on sitä aina. Haluatko lentää?”

Niin, tietenkin haluan lentää, tuumin. Olinkin kaivannut vauhtia. Pornoteollisuus oli minun pääasiallinen huumevälittäjäni, joten edellisestä kerrasta oli jo vähän aikaa.

Vau, ajattelin. Tämä voisi olla pitkän ja kauniin suhteen alku.

Jos vain olisin tiennyt.

Gary alkoi saada tuntemuksia aineesta. Me nuuhkimme. Me puhuimme. Pysyimme koko yön yhdessä ja nauroimme. Hän oli todella kiva kaveri. Hän ei kertaakaan yrittänyt lähestyä minua.

Loppuunpalanut prostituoitu voisi tottua tähän, ajattelin.

Eräänä iltana hän toi tammi-pelin mukanaan.

”Hm, mitä varten tammi-peli on?” sanoin hassu ilme kasvoillani.

”Se on pelaamista varten hupsu.”

”Hm, en pelaa tammea.” Hän nauroi ja asetti pelinappulat. Kun hän sanoi voittavansa minut milloin tahansa, niin silloin hän painoi oikeaa nappulaa. Olin äärimmäisen kilpailuhenkinen, puhumattakaan siitä, että halusin kontrolloida kaikkea. *Kukaan* ei uskaltanut pelata kanssani voittaakseen. Ei kukaan!

Tämä hyypiö voitti minut. Vihasin häntä. Tietenkin halusin pelata uudestaan ja uudestaan ja uudestaan. En voinut antaa tämän kaverin voittaa.

Pelasimme ginirommia, viiden kortin avopokeria, Texas hold'em:ia ja muita. Me vain pelasimme pelejä. Siitä oli vuosia aikaa, kun viimeksi olin pelannut pelejä jonkun kanssa.

En kuitenkaan kertonut Garylle menneisyydestäni tai edes hirveästä nykyisyydestäni. Toivoin meidän pysyvän "pelikavereina" tietyn aikaa. Mutta eräänä yönä hän tuli kotiini ja näki minun allekirjoittavan valokuvaani turvamiehelle.

"Mitä tämä on?" hän kysyi.

"Niin, hm, olin pornotähti."

"Ooh, okei." Hän vain käveli sisään ja asetti tammi-pelin pelinappulat. Se oli omituista.

Kävelin suoraan sisään ja tokaisin: "Etkö tiedä, minkä tyyppinen nainen minä olen. Olen huora, prostituoitu, strippari ja tehnyt pornoelokuvia!"

Se ei tehnyt häneen mitään vaikutusta, vaan hän kysyi: "Miten päädyit strippaamaan?" Se oli uskomatonta. Useimmat miehet olisivat pyytäneet seksiä siinä vaiheessa. Ei Gary. Hän todella tahtoi tietää, mitä minulle tapahtui. Niinpä kerroin hänelle miten minut ajettiin kodistani 18-vuotiaana ja päädyin San Fernandon Laakson kaduille. Kerroin hänelle miten parittaja huijasi minut sisään ja tarjosi rahaa ollessani koditon. Hän oli shokissa, jopa tyrmistynyt traagisen kertomukseni tähden. Hänen kasvonsa muuttuivat ja hän ojensi kätensä pitääkseen käsistäni kiinni.

"Shelley, se on kauheaa, mitä sinulle on tapahtunut." Ajattelin mennä oksentamaan.

Voi hitto, ajattelin. Tämä kaveri välittää minusta. Revin käteni takaisin.

Hermostuneena muutin nopeasti puheenaihetta ja kysyin kuinka hän päätyi käyttämään huumeita.

"Isä ja äiti olivat pastoreita."

Mitä? ajattelin. Gary on pastorin poika?

"Kyllä, isäni petti äitiäni kirkossa toimivan sihteerin kanssa, kun olin 17-vuotias. Kotimme ei sen jälkeen ollut entisellään. Isäni alkoi juoda kuin merimies ja se ajoi kotimme hajalle. Aloitin huumeiden käytön 20-vuotiaana."

"Olet käyttänyt huumeita vain kahden vuoden ajan."

"Niin."

Ooh vau, ajattelin. Tämä kaveri on kypsä. Epäilin hänen vielä asuvan isänsä ja äitinsä luona.

"Missä sinä asut?" kysyin.

"Asun vanhempieni luona Chinossa."

Voi hitto, olin oikeassa, ajattelin. Hän asuu vanhempiensa luona.

Oli uskomatonta, että olin päästänyt viattoman pastorin pojan sisälle elämäni. Kuinka en nähnyt tätä? Kuinka tämä pääsi tapahtumaan minulle? Aloin pelätä. Sisälläni olevat riivaajat eivät pitäneet tilanteesta.

"Shelley, uskotko Jumalaan?"

Hitto, hän haluaa puhua Jumalasta. Minulla oli hirveä tunne siitä, että olin joutunut ansaan.

"Tietenkin uskon Jumalaan. Sain pyhäkoulu-kasvatuksen ollessani pieni tyttö." Jokin sisälläni syttyi, koska vietin seuraavat viisitoista minuuttia puhuen Jumalasta. Se johtui varmaan vauhdista.

"Ja sitten olin kirkon näytelmässä nimeltä Kristityn vaellus ja minä esitin Uskollista, Kristityn ystävää Tuhon kaupungista."

"Vau, tunnen tuon tarinan. Näyttelit Uskollista?" hän kysyi.

"Kyllä ja minä jopa muistan kirjaimet takaperin, kun lauloin laulua Z:stä A:han. Itse asiassa Jumala kertoi minulle ollessani yhdeksänvuotias, että naisin jonain päivänä kaverin, joka pystyi lausumaan aakkoset takaperin yhtä nopeasti kuin minä."

Ilman epäröimistä hän sanoi:

"ZYXWVUTSRQPONMLKJIHGFEDCBA."

Me vain tuijotimme toisiamme.

Raivostuneena nousin seisomaan ja käskin häntä poistumaan.

En halunnut nähdä häntä enää koskaan. Juoksin yläkerran makuuhuoneeseen ja raivokkaasti tuijotin peiliini saadakseni vastauksia.

Anna mennä Shelley, näytä psyykkiset kykysi.

PUFF, HÄN ON TÄÄLLÄ!

XV

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ RAKKAUDEN HÄIRITSEMÄ ★

★ *Viidestoista luku* ★

Kaikesta huolimatta olin menossa naimisiin hänen kanssaan. Vuosien ja vuosien hautaama kärsimys suojeli mustaa sydäntäni kivimuurilla; olin turvassa.

Työnsin ajatukset Garystä pois mielestäni ja palasin takaisin valheisiin ja mielenvikaisuuteen, tuttuun maailmaan, jossa tunsin olevani turvassa: maailmaan ilman rakkautta ja valoa. Sammutin puhelimestani virran ja suljin ikkunat verhoilla. Minulla ei olisi mitään tekemistä hänen kanssaan.

Menin yläkerran suihkuun pesemään sen kaiken pois, mitä Gary oli kiinnittänyt minuun. Kuuma vesi virtasi kasvoillani ja kyyneleet valuivat silmistäni. Kaipasin häntä.

Matala ääni sihisi minulle: "Emme kaippaa häntä. Unohda hänet. Muistatko pullon Jack Danielsia WC:n takana.

Tartuin pulloon ja kittasin sen alas. Lämmin tunne valtasi kehoni voimakkaasti ja romahdin sänkyyn. Itkin itseni uneen, työntäen pääni tyynyyn.

"Äiti oletko kunnossa?" kuului hiljainen ääni herättäen minut.

"Hei kulta, äiti vain otti pienet nokoset. Mitä sinä haluat?" sanoin hieroessani silmiäni.

"Ovella on mies laatikon kanssa."

”Mitä??” Olin ärtynyt. Se oli varmaan joku namusedistäni, joka rikkoi sääntöjä taas. He tiesivät varsin hyvin olla tulematta elleivät soita ensin.

Idiootit.

Puoliksi humalassa ja vihaisena suuntasin alakertaan, revin oven auki ja huusin: ”Mitä te täällä teette!”

Ääni laatikon takana sanoi: Ostin sinulle rasian rättejä. Tulin siivoamaan asuntosi.”

Suuni lokahti auki.

Gary käveli suoraan maailmaani pöytäni luokse, minne hän asetti laatikon siististi viikattuja valkoisia pyyhkeitä. Hän katseli ympäriinsä ja hymyili minulle rätkä kädessään, kun minä seisoin ja tuijotin.

”Shelley, olen surullinen tähtesi. Kotisi on todella sotkuinen. Tarvitset jonkun huolehtimaan sinusta.”

Sitten hän katosi kulman taakse ja yhtäkkiä kuulin veden juoksevan.

Tunsin hirveän puhalluksen rinnassani. Kipu säteili selkärangastani niskani kautta kasvoihin ja leukapieliin. Istuin sohvalle ja otin savukkeen tuhkakupista. Epätoivoisesti yritin sytyttää sitä ja henkäisin savua keuhkoihini.

En voi tehdä tätä, ajattelin harmaan savun loitotessa minusta. Keinuin sohvalla edestakaisin kietoen käteni ympärilleni, kauhean tunteen vallassa. Tarvitsen ilmaa, ajattelin.

Kävelin kuistin ulkopuolelle ja katselin ympärilleni, etsin mitä tahansa, missä olisi jotain järkeä. En löytänyt lohtua. Ei ollut ulospääsyä tästä hirveästä tuskasta. En voinut hengittää.

”Shelley, oletko kunnossa?” Hahmo savun takaa lähestyi minua.

Se oli Gary. Otin askeleen taaksepäin. Pelkäsin häntä epätoivoisesti.

”Pysy siellä. En tunne oloani mukavaksi.”

”Shelley, se olen vain minä, Gary. En halua satuttaa sinua. Ole hyvä ja ...”

”Ei, peräänny”, ärähdin. Heitin tupakan maahan ja astuin sen päälle.

Juoksin yläkerran makuuhuoneeseen, lukitsin oven ja piilouduin lakanoiden alle.

Täristen pelosta sisäisen kivun tähden huusin Jumalalle: ”Jumala, ota se pois. Ole hyvä Jumala ja ota se pois.” Kuulin äänten huutavan minulle:

Typerä huora. Kukaan ei tule rakastamaan sinua. Hän tulee käyttämään sinua ja satuttamaan sinua aivan kuten kaikki muutkin tekivät. Pysy kaukana hänestä!

Toinen Ääni keskeytti: ”Shelley, ole rauhassa ja tunne minut. Olen lähettänyt Garyn auttamaan sinua. Nyt on aika.”

”Aika? Mitä varten?” kysyin Ääneltä. Odotin vastausta, mutta hiljaisuus vain jatkui. Toisetkin äänet olivat menneet pois.

Istuuduin ja tuijotin peilissä näkyvää rumaa naista, joka katsoi takaisin minua. Vaaleat hiukset tulivat esiin tummista juurista ja silmiäni kehystivät tummat ympyrät. Olin hirveä ihmisraunio. Miten Gary voisi haluta olla minunkaltaiseni naisen lähellä?

Hän tulisi jättämään minut. Minä vain tiesin sen. Minun pitää suojella itseäni. Puin naamalleni valheellisen naamarin ja näyttelin, etten välittäisi. Menin alakertaan lopettamaan koko jutun.

”Gary, minä ...”

Hän kääntyi ympäri enkelimäinen hymy kasvoillaan ja täydellinen, kiiltävä keittiö takanaan.

”Niin?”

Olin sanaton. Sydämeni pehmeni ja sisälläni oleva pahuus koki takaiskun. Hän käveli minua kohti, kosketti kasvojani ja suuteli minua hellästi. Huokoinen, lämmin, verkkainen suudelma, joka vaikutti siten, että halusin syödä hänen huulensa. Minua ei ollut suudeltu pehmeästi vuosikausiin.

Kaunis suudelmamme päättyi. Painoin pääni hänen rintaansa vasten ja itkin katkerasti. Valtavat kyyneleet purskahtivat silmistäni rikki menneiden vuosien tähden. Samalla hylkäämisestä johtuva suuri kärsimys, raivo ja viha nousi jostain syvältä. Väkivaltaisesti työnsin hänet pois ja kiskoin hiuksiani.

”Vihaan sinua!!! Vihaan heitä!!!” Tartuin puhelimeen ja heitin sen. Heitin roska-astian. Löin sohvaan. Syljin. Löin. Potkin. Vihasin heitä!

”Vihaan heitä! Vihaan miehiä! Vihaan teitä kaikkia! Painukaa helvettiin v-n luuserit!” Heitin näkinkengän lattialle. Gary säikähti, mutta piti pintansa.

”Pysy s-n kaukana minusta! Painu v-n” huusin raivokkaasti. Paha sisälläni oli raivoisan vihainen ja helvetti pääsi irti.

”Painu v-n luuseri. Senkin valehtelija. Vihaan sinua. Pysy kaukana minusta.”

Keittiössä tartuin veitseen ja suuntasin sen vihaisena häntä kohti. Osoitin häntä täynnä raivoa käskien häntä painumaan helvettiin ja pysymään poissa ikuisesti.

”Painu helvettiin minun luotani, NYT!” Villit, vaalennettujen hiusteni nauhat kasvoillani läähätin kuin verenhimoinen eläin.

”Shelley, minä rakastan sinua. Minä rakastan sinua. Minä rakastan sinua. En aio luopua sinusta.”

Veitsi lipsahti kädestäni pois.

Kehoni mätkähti lattialle ja minä itkin.

Hänen musertava rakkautensa ristiinnaulitsi minut. Se repi ydintä myöten palasiksi jokaisen petoksen, joita pidin kalliina ja teki sen mitä ei voinut edes ajatella: se antoi minulle toivoa. Ensimmäistä kertaa seitsemääntoista vuoteen tunsin toivoa sydämessäni. Olin massiivinen ihmisraunio lattialla, kun Gary piti minua sylissä ja rukoili koko sydämestään.

”Herra, pyydän sinua parantamaan Shelleyyn, parantamaan jokaisen haavan alkaen hänen päästään aina jalkapohjiin saakka. Tiedän, että voit tehdä sen Jeesus. Sinun nimessäsi minä rukoilen. Aamen.”

Se oli rukous, joka muutti elämäni ikuisesti.

Se, jonka Jumala kuuli ja jota helvetti kuunteli.

Sota elämästäni alkoi.

XVI

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ AVIOON MAGDALAN
MARIAN KANSSA ★

★ *Kuudestoista luku* ★

Sydämen muotoinen sormus, vastasin myöntävästi. Hän ei vetänyt minua puoleensa. En varsinaisesti rakastanut häntä, mutta hän rakasti minua. Tämä oli se, millä oli todellista merkitystä. Sitä paitsi, mistäpä voisin löytää miehen, joka haluaisi naida turmeltuneen pornotähden, jolla on Herpes ja lapsi?

"Shelley, voisitko mennä kanssani naimisiin. Jumala lähetti minut luoksesi."

Tietääkö Jumala, että olen lutka?

Me ajoimme Norwalkiin, Kaliforniaan ankaran talven vallitessa 14. päivänä helmikuuta 1995. Häät eivät olleet valkoiset, vaan pilvisen harmaat. Ne kylmät askeleet kohti oikeussalia olisivat olleet jokaisen pikkutytön painajainen. Erityisesti ajattelin, että kodittomasta kaverista saisi tehtyä hyvän morsiusneidon.

Kuten tavallista olin huonolla tuulella sinä päivänä.

"Oletko varma, että voimme mennä ilman ajanvarausta? Tänään on varmaankin liian kiireistä." Yritin keksiä keinoja päästä palkhästä. Todellisuus kohtasi minua ensimmäisen suudelmamme jälkeen ja totesin, ettei tämä tule *koskaan* toimimaan.

"Ei, me emme tarvitse ajanvarausta. Tänä Ystävänpäivänä toimitaan erityisellä tavalla. He vihkivät avioliittoon koko päivän ajan."

Hienoa, Ystävänpäivään erikoinen. Jee, mikä onnen tyttö minä olen, ajattelin sarkastisesti.

Revittyyn, mustaan kukkamekkoon pukeutuneena, näytin siltä kuin olisin ollut matkalla hautajaisiin. *Niin, minun hautajaisiini, ajattelin.*

Me seisoimme jonossa, kunnes lopulta oli meidän vuoromme.

"Hei, saisinko ystävällisesti nähdä henkilöllisyystodistuksesi?" neiti kysyi haljenneen lasin takaa.

"Toki", sanoin innottomasti, kun ojensin hänelle meidän henkilöllisyystodistuksemme ja lomakkeen. Minä olin tietenkin johtaja.

"Mitä avioliittolupa maksaa?" kysyin omahyväisesti vastenmielinen ilme kasvoillani.

"Se tekee 35 dollaria kiitos."

Olin tukehtua sylkeeni.

"Odota, kuinka paljon sanoit sen maksavan?"

"Se tekee 35 dollaria kiitos."

Kirottua, ajattelin. Se on juuri sama summa, minkä sain maksuksi myydessäni itseäni ensimmäisen kerran!

Silloin Ääni puhui sydämeeni: "Kolmekymmentäviisi dollaria päästäksesi seksialalle ja kolmekymmentäviisi dollaria päästäksesi pois."

Vain Jumala olisi voinut tietää sen.

Laskin päätäni ja katsoin alas repaleisia kenkiäni. Voisiko Jumala todellakin pelastaa minut? Olin niin likainen ja kelvoton.

Gary otti käsistäni kiinni ja johti minut yläkertaan kirkkaan valkoiseen aulaan, missä toiset parit odottivat seinän vierellä, milloin heidän numeronsa kuulutettaisiin. Pysähdyin ja tuijotin seinää mieltien edessäni olevaa valtavaa päätöstä, joka koskisi elämääni. Pahat äänet yrittivät suostutella minua poistumaan tilanteesta. Gary näki kamppailuni ja puristi kättäni kovempaa sanoen: "Sinä pystyt tähän Shelley."

"En voi tehdä tätä Gary. En voi", sanoin puoliääneen ja käänsin kalpeat kasvoni kohti valkoista seinää. Gary kietoi takaapäin kätensä ympärilleni ja kuiskasi hellästi: "Sinä pystyt tähän Shelley. Jumala on kanssamme."

Äänet päässäni väittivät vastaan: "*Olet liian sairas. Hän tulee jättämään sinut. Hän ei tiedä, miten sairas sinä olet. Kun hän huomaa, millainen olet, hän tulee jättämään sinut. Nopeasti, karkaa nyt!*

Tulin huonovointiseksi ja tunsin oksentavani. Äänet olivat oikeassa. Gary ei tiennyt kenen kanssa hän oli menossa naimisiin. Hän ei tiennyt pahoinvoinnistani, eikä kieroutuneesta seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Hän

ei tiennyt miten pahoja riippuvuuteni olivat. Hän ei tiennyt minun olevan manipuloija ja valehtelija. Hän ei *oikeasti* tuntenut minua. Hänellä ei ollut mitään käsitystä siitä, miten voimakas ote elämästäni saatanalla oli. Se oli sotaa, johon hän ei ollut varautunut.

”Gary, me emme voi tehdä tätä. Se ei ole reilua sinua kohtaan. En ole se, joksi minua luulet. Olen paljon pahempi. Minussa on niin monta riivaajaa. Tulen satuttamaan sinua.”

”Shelley, sinä et voi satuttaa minua. Minä rakastan sinua. Jumala on kanssamme.”

”En voi” sanoin vaativasti kiskoen häntä paidasta ja laskien kasvoni hänen rintansa päälle.

Huoneesta kuului ääni: ”Numero 15.”

He kutsuivat meidän numeroamme. Katsoin ylös Garyyn pelokkain silmin. Vaikka hän ei voinut kuunnella minua, halusin hänen silti näkevän kauhun silmissäni.

Hän piti turvallisesti kädestäni kiinni ja käveli mustaan kaapuun pukeutuneen mustan naisen luokse. Se oli merkki, minä tiesin sen. Katsoin peloissani uudelleen Garyyn. Hänen hellät siniset silmänsä hymyilivät minulle.

Me toistimme valamme sanoen: ”Tahdon.” Tahdon? Minulla ei ollut tahtoa. Minulla oli vain kuolema ja tuho.

Me kävelimme valkoisesta rakennuksesta ulos mustien pilvien verhoamaan rankkasateeseen. Gary keskeytti myrskyn ja kysyi haluaisinko hampurilaisen viereisessä Wendyn ravintolassa. Ravistin päätäni inhoten. En syönyt muutenkaan lihaa.

Mielisairaus nosti päätään. Kapinoin Garya vastaan oudolla pyynnölläni kiirehtiä ja viedä avioliitto päätökseen. Se oli ritualisti minussa. Hän pyysi minua odottamaan, kunnes hän tulisi töistä kotiin. Hän tahtoi viedä minut romanttiselle illalliselle ja juhlia. Minä halusin kylmää, kovaa tunteetonta seksiä. Halusin vihata häntä alusta asti.

Sain mitä halusin. Lopetettuamme työnsin hänet pois ja kerroin haluavani avioeron.

”Pysy kaukana minusta! Haluan avioeron! Vihaan sinua. Sinä et ole muuta kuin sika!”

Kärsimys ja hyväksikäyttö kohottivat rumia päätään ja uhkasivat heittää häntä jollakin. Hän puki välittömästi vaatteet päälleen ja lähti. Hänen

kasvoillaan oli niin loukkaantunut ilme. Tiesin loukanneeni häntä. Hyvä, minä vihasin miehiä.

Paha minussa oli tyytyväinen ja me juhlimme uutta epäonnistumistani elämässäni meidän helpotusta tuovalla suosikkipullolla: Jack Danielsilla.

Hän olisi jättänyt minut joka tapauksessa, yritin vakuuttaa itselleni samalla loiskauttaen Jackiä kurkustani alas. Mutta miksi minulla oli kauhea tunne, että olin juuri menettänyt tärkeimmän asian elämässäni. Tunsin voivani pahoin. Halusin oksentaa.

Voi hyvä Jumala, ajattelin. Mitä olen tehnyt.

Halusin kuolla. Tunne-elämäni tuhon hinta oli minulle liikaa ja kumosin suurimman osan Jack pullostani. Makasin lattialla pitäen pullosta kiinni ja hyväillen sitä. Hän oli minun ainoa luotettu ystäväni, Jack. Juopuneena vaivuin uneen.

”Shelley, Shelley herää.” Kun avasin silmäni, näin kauniin kimpun punaisia ruusuja roikkumassa kasvojeni edessä, jotka oli sidottu suurella valkoisella rusetilla.

”Huh?” Yritin nousta istumaan.

”Rakastan sinua. Hauskaa häöpäivää kulta”, Gary sanoi kumartuen ja suudellen Jack Danielsin täyttämää suutani. Tunsin itseni niin inhottavaksi ja arvottomaksi.

Kiitin häntä verkkaisesti ja kerroin, etten halua mennä ulos syömään. Oloni oli kauhea sen hirveän käytökseni johdosta. Kyynelsilmin pyysin häneltä anteeksi. Hän harjasi hiukseni sivuun ja suuteli poskeani.

”Se on okei, kulta. Minä tiedän, että sinuun on sattunut pahasti. Olen täällä sinua varten.”

Hautasin pääni hänen vahvaan rintaansa ja ulvoin. Kukaan ei ollut ikinä rakastanut minua sillä tavalla kuin Gary. Ei kukaan. Minä en saanut kokea äidin rakkautta. Minä en saanut kokea isän rakkautta. Tunsin vain kärsimyksen ja väärinkäytön lapsuudestani saakka. Kaivoin kynteni syvälle hänen nahkaansa ja puristin häntä kaikella kärsimykseni painolla, joka sisälläni oli. Hän oli minun jättimäinen Ristini, joku joka pystyi ottamaan kärsimykseni ja antoi minun naulata sen hänen päälleen.

Minä naulasin sen lujasti. Iskin häntä kaikilla voimakkaila valeilla, raivon ja vihan osoituksilla, rivouksilla ja pahuudella ja hän otti sen. Hän otti raastavan tuskani minun tähteni.

Hänestä tuli Kristus minulle ja minusta tuli hänen katuva porttonsa, kuten syntinen nainen, jolla oli seitsemän riivaajaa. Minulla vain oli enemmän kuin seitsemän. Minulla oli *legioona*.

Mustat laajentuneet silmät ja ilkeä hymy hänen rintaansa vasten: sallikaa eksorkismin alkaa.

XVII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ SINÄ JA MIKÄ ARMEIJA? ★

★ *Seitsemästoista luku* ★

Seuraavat kuukaudet olivat yhtä helvettä. Gary menetti työnsä ja joutui polvileikkaukseen. Hänen äitinsä yritti saada hänet eroamaan minusta. Hänen tätinsä soitti lastensuojeluviranomaisille, jotta Tiffany otettaisiin meiltä pois ja hänen isänsä jätti hänen äitinsä heti meidän mentyä naimisiin. Mitkä olivat mahdollisuutemme?

Paholainen ei päästänyt minua lähtemään ihan helpolla.

Halusin avioeron. Gary halusi taistella meidän tähtemme. Hän lopetti metamfetamiinin käytön ja liittyi Yhdysvaltain armeijaan.

Armeija, ajattelin. Rakastin sotamiehiä.

"Milloin lähdemme?" kysyin.

"Me emme lähde. Minä lähden", hän vastasi.

"Anteeksi mitä?"

"Shelley, minun on mentävä Etelä-Carolinaan kymmenen viikon perusharjoitukseen, jonka jälkeen harjoitukset jatkuvat San Antoniossa Teksasissa vielä kahdeksan viikkoa, mutta sen jälkeen voimme olla yhdessä."

Mitä hittoa minä voisin tehdä? Pohdin.

Kerronpa teille, mitä tein. Tein sen, minkä tekisi kuka tahansa vaimo, joka on psykopaatti ja entinen seksityöläinen; menin psykiatrin luokse ja sain tohtorilta lausunnon. Se oli ainoa keino saada armeija päästämään minut

paikalle harjoittelujakson ajaksi. Kyllä, minä manipuloin Yhdysvaltain armeijaa.

Gary ei ollut ollenkaan tyytyväinen temppuuni. Sen on täytynyt olla hirveätä, kun Garyn komentaja kutsui hänet toimistoonsa kertoakseen, että Punaisella Ristillä oli hätäviesti hänen mielisairaalta vaimoltaan, joka tarvitsee häntä tulemaan kotiin ja ottamaan hänet mukaansa Teksasiin. Garyn piti aloittaa koulutuksensa alusta pikku temppuni tähden.

Niin, minä *olin* henkisesti sairas. Se ei ollut varsinaisesti valehtelua. Minä vain tavallaan käytin sitä hyväkseni.

Gary näytti *niin* hyvältä, kun näin hänet. En voinut uskoa sitä. Kaksi julmaa kuukautta armeijan perus treeniohjelmassa ja Gary näytti uskomattomalta! Hän oli myös saanut mahtavan uuden nimen: sotamies Garrett Lubben. Armeija ei hyväksy lempinimien käyttöä. Armeija oli tehnyt hänestä tosi miehen!

Garrett, voisin tottua siihen, ajattelin.

Oli vain yksi ongelma. Garrett oli raitis ja tervehtynyt. Minä olin henkisten häiriöiden likakaivo, kärsin riippuvuuksista ja olin demonien linnake. Eikä ongelma ollut vain siinä. Garrett oli fyysisesti kaunistunut, kun taas minun painoni nousi nopeasti toipumiseni aikana. Tunsin itseni vielä rumemmaksi ja arvottomammaksi kuin aiemmin.

"Sinulla on nyt enemmän, mitä rakastaa, Shelley."

Jee, kiitos vain, kun huomasi lihavuuteni. Niin, ainakaan en pystyisi palaamaan seksibisnekseen. Kukaan ei voisi palkata minua nyt.

Päästyämme Texasiin minun piti löytää työpaikka. Armeijan Garrettille maksama palkkio oli lähes mitätön, joten heti ensimmäisenä päivänä, kun saavuimme Fort Samiin Houstoniin, vaelsin Sunset Loungen katuja ja sain työn baarimikkona.

Lopultakin olin baaritiskin toisella puolella. Olin ammattilainen. Tietenkin olin, olinhan raivopäinen alkoholisti. Ei ollut sellaista drinkkiä, mitä en osannut sekoittaa ja asiakkaat rakastivat minua. Juhlimme yöt ja päivät, kun sillä välin Garrett kärsi intensiivisestä sotilaallisesta harjoittelusta. Näin hänet vain joka toisena viikonloppuna. Tiffany pysyi lastenhoitajan luona meidän uudessa asunnossamme. Asiat alkoivat näyttää paremmalta ja tunsin, että minulla olisi ikään kuin uusi ote elämästä.

Valitettavasti ote irtosi nopeasti ja tein suunnattoman kauhean virheen. Eräänä iltana, kun olin juovuksissa ja käteinen oli vähissä, suostuin typerästi seksiin rahaa vastaan. Päihtyneessä ja sekavassa mielentilassani yritin auttaa

antamalla taloudellista tukea perheelleni. Olin myös riippuvainen nopeasta ja helposta rahasta.

Riivaajat ja alkoholi yrittivät tuhota elämäni taas kerran. Kolme viikkoa myöhemmin huomasin olevani raskaana ja raivoissani menin kirjaimellisesti päin seiniä. Mies, jonka kanssa harrastin seksiä oli musta. Garrett tulisi tappamaan minut varmasti. Vihasin itseäni ja halusin kuolla.

Tunsin voimakasta syyllisyyttä sinä iltana, jolloin olin harrastanut seksiä kyseisen miehen kanssa. Tiesin sen olevan väärin. Prostituutio ei ollut minulle enää helppoa. Se tuntui hirveältä, joten kun yhdyntää oli jatkunut noin minuutin kondomin kanssa, työnsin miehen pois, koska tiesin sen olevan väärin. En voinut tehdä sitä loppuun ja kuitenkin olin raskaana.

Olin kirottu nainen. Minun täytyi kertoa Garrettille totuus. Tein tyhmästi, kun kutsuin hänet puhelimeen.

"Garrett, minulla on hirveitä uutisia. Lupaatko, ettet jätä minua?"

"Kyllä Shelley, minä lupaan."

"Minä harrastin seksiä erään toisen kanssa, kun olin päissäni..."

Garrett ei vastannut sanaakaan.

"...ja nyt olen raskaana."

Puhelu katkaistiin.

Minä todella mokasin tällä kertaa, ajattelin. Menin kylpyammeeseen, avasin hanan ja nyyhkytin katumuksen jättimäisiä kyyneleitä. Olin enemmän pahoillani kuin olin ollut koskaan elämäni aikana. Vihasin sitä, mitä olin tehnyt. Vihasin syntiäni Garrettia ja Jumalaa vastaan. Kuinka olin saattanut antaa tämän tapahtua?

Epätoivoisesti anoin Jumalalta. "Jumala ole hyvä ja anna tämän lapsen olla Garrettin. Anna minulle anteeksi ja armahda minua. Minä lupaan totella sinua. Minä lupaan"

Garrett tuli kotiin sinä viikonloppuna, eikä sanonut sanaakaan. Seurasin häntä ympäriinsä anoen häneltä anteeksiantoa ja Jumalan nimeen vannoen lupasin tehdä mitä tahansa avioliittomme pelastamiseksi. Minä jopa lupasin lopettaa juomisen.

Minä myös lupasin, että jos lapsi ei ole hänen, annan sen adoptoitavaksi. Hän lupasi pysyä rinnallani, mitä sitten tapahtuisikaan. Mutta minä näin tuskan hänen silmissään. Murskasin hänen suuren, kauniin sydämensä.

Garrett sai lopulta koulutuksensa suoritettua ja sai käskyn mennä Fort Lewisiin Washingtoniin. *Kiitos Jumalalle*, ajattelin. Minun piti päästä pois Teksasista ja pois siitä baarista!

Me ajoimme koko matkan maan halki pienessä mustassa Datsun pakettiautossa, jonka olin saanut vaihtokaupassa baarin asiakkaalta. Tiffany parka joutui istumaan penkkini takana yli kolmentuhannen kilometrin matkan. Onneksi poliisi ei pysäyttänyt meitä matkalla.

Kun olimme päässeet Oregonin rannikolle asti, kuulin Äänen puhuvan sisälläni: "Luota minuun Shelley."

Minulla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin luottaa Jumalaan. Minulla ei ollut mitään muuta, mihin olisin voinut tukeutua. Garrett oli omissa maailmoissaan koko ajan ja hädin tuskin puhui minulle kotona ollessaan. Vanhempani eivät olleet maisemissa, eivätkä paljon välittäneet. Anoppini ei voinut sietää minua. Minulla ei ollut ystäviä, joille olisin voinut puhua. Oli vain minä ja Jumala ja pieni lapsi kasvamassa sisälläni.

"Lapsi, olen pahoillani, että äitisi on niin tyhmä. Minä todella rakastan sinua." Katsoin kyynelsilmin alas vatsaani. Sydämeni murtui ajatellessani, että joutuisin antamaan lapseni pois. Joka päivä menin polvilleni ja pyysin Jumalaa armahtamaan minua ja pyysin myös, että lapsi olisi Garrettin.

"Hyvä Jumala, armahda minua. Sinä pelastit minut monet kerrat ollessani seksibisneksessä. Ole hyvä ja pelasta minut vielä kerran." Minä itkin ja itkin. Olin syvästi pahoillani syntieni tähden.

Tunne-elämäni oli raunioina. Aloin kokea säännöllisiä takaukia ja painajaisia kauheasta menneisyydestäni. Kuvat rumista miehistä tunkeutumassa joka reikäni ahdistivat minua joka ilta. Heräsin kirkuen ja hakaten tyynyäni. Tunteeni muuttuivat nopeasti joka päivä. Yhtenä hetkenä olin vihainen ja heittelin tavaroita ja seuraavassa hetkessä olin nyyhkyttäen lattialla. Garrett ajatteli sen johtuvan raskausajan hormoneista. Tiesin sen olevan jotain enemmän. Taistelin todellisia riivaajia vastaan ja tarvitsin todellista apua.

Tiesin, että minun pitäisi mennä kirkkoon. Epätoivoisena etsin mitä tahansa apua ja valitsin sen kirkon, johon sormeni ensimmäiseksi osui keltaisilla sivuilla.

"Champion's Centre" kuulosti riittävän hyvältä minulle.

Sunnuntai saapui ja me veimme loistokkaaseen suureen kirkkoon ruman, kuluneen Datsunimme. Olin hyvin häpeissäni. Kaikki näyttivät onnellisilta ja säteileviltä. Onnelliset lapset juoksivat äitien ja isien ympärillä. Se sai minut kavahtamaan. Vihasin perhettä, jossa kasvoin.

Niin pian, kun kävelin sisälle, koin massiivisen kulttuurishokin. Musiikki oli erittäin kovalla ja ihmiset hyppivät ylös ja alas heiluttaen käsiään ilmassa.

Miksi hitossa ihmiset olivat niin onnellisia, hämmästelin.

”KAIKKI ASIAT OVAT MAH-DOL-LI-SIA”, jyrisevä kuoro lauloi ja tanssi violetissa kaavussaan.

Ympärilläni olevien kirkkaiden valojen ja voimakkaan musiikin tainnuttamana vajosin tuoliin keskellä tungosta ja laskin pääsin alas. Vainoharhaisena ajattelin, että joku saattaisi tunnistaa minut. Katsoin Garrettia ja hänen kasvonsa oli valoisat, kuin lapsella karnevaalissa. Hän oli tottunut valoihin ja musiikkiin. Minä olin tottunut kuolemaan ja pimeyteen. Minä vain istuin ja tuijotin.

Musiikki lakkasi ja joku nuori mies käveli lavalle ylistämään Jumalaa.

”Menestys alkaa sunnuntaina”, pastori jyrähti. Sitten hän avasi kirjan ja sanoi opettavansa yhdeksästä testistä, jotka osoittivat jonkin sortin valmiutta tai jotain sinne päin. Mikään siitä, ei vaikuttanut mielekkäältä. Olin lähdössä pois, kun hän pysähtyi ja osoitti sormellaan minua.

”Tiedätkö, että sinun sisälläsi on Voittaja.”

Totuus iski kasvoihini kuin kuorma-autolla törmäten.

Sisällä sielussani oli potkimista ja kiljumista, kun minussa asuva lahjakas sankarillinen pieni tyttö etsi kaikella voimallaan ulospääsyä. Hän oli ollut yli seitsemäntoista vuoden ajan helvetin selliin lukittuna ja halusi nyt ulos!

Muserruin pastorin voimakkaista sanoista ja purskahdin rajuun itkuun, kun seitsemäntoista vuotta vangittuna ollut tuska räjähti minusta pois. Aloin surra pirstaleista elämääni. Ulvoin lapsuudessani tapahtuneiden epäoikeudenmukaisuuksien tähden, joista oli muodostunut ikään kuin miljoonien traumatisoivien palasten kimpale. Huusin tuskaani sen äärimmäisen pahuuden tähden, kun vanhempani hylkäsivät minut. Nyyhkytin, koska itseinhoni kohdistui omaan sieluuni. Vihasin itseäni äärettömästi.

Koko tilaisuudesta tuli minun hautajaiseni ja valhe, valheen perään tuli paljastetuksi. Kohtasin totuuden koko elämästäni ja se oli vasta alkua.

Kuolemani muistopuhe ennalta arvaamattomissa hautajaisissani päättyi kyöneleideni pyyhkimiseen ja pastorin sanojen arvioimiseen.

”Vastustakaa paholaista ja hän tulee pakenemaan teitä.”

Tiesin heti, mitä minun piti tehdä.

Menin suoraan kotiin, menin polvilleni ja rukoilin.

”Jeesus, anna minulle kaikki minun syntini anteeksi, joita on paljon. Armahda minua ja auta minua viemään tämä raskaus päätökseen. Salli lapsen olla Garrettin. Herra, minä tiedän, että ansaitsisin tulla viskatuksi

kadulle tai vielä pahempaa, mutta Herra, minä epätoivoisesti tarvitsen sinua.”

Rukoillessani joku astui sisään olohuoneeseen. Tunsin Läsnaolon välittömästi. Se oli Jeesus. Sama Jeesus, jonka olin tuntenut pienenä tyttönä ja sama Jeesus, joka oli ollut mukana pornokuvauksissa. Hän ei ollut jättänyt minua hetkeksikään. Kaduin jokaista syntiäni, johon olin syyllistynyt ja kiitin häntä sydämestäni siitä, etten palanut helvetissä.

Joku toinenkin saapui huoneeseen. Tumma mykistävän pelottava läsnäolo, jonka tutun pahan äänen tunnistin. Mutta Herra ei väistynyt. Voimakkaana ja kauniina Hän ojensi kätensä ja antoi minulle rohkeutta ryhtyä siihen, mikä oli mahdotonta.

Raamattu kädessäni, lapsi mahassani ja vastasyntynyt usko mukanani ojensin käteni Jeesukselle ja yhdessä julistimme sodan saatanaa vastaan.

*Kaunis äitini ja minä
ensimmäisillä
syntymäpäivilläni.*

Neljävuotias iloinen pikkutyttö.

Tässä laulan sydämeni pohjasta Jessukselle!

Tässä olen näytelmän poppy.

Voi, enkö ollutkin kuin enkeli kahdeksanvuotiaana?

Sweet

Tässä olen etupihallani Glendorassa. Suuri appelsiiniviljelmä takanani sopi täydellisesti appelsiinisotiin!

Pyhäinpäivänä pukeuduin seksikkääksi noidaksi!

Minä ja Miss Piggy nukke. Osasin imitoida häntä ja osaan vieläkin!

Creative

Minä todella rakastin Miss Piggyä ja rullaluistelua myös!

Kaksitoistavuotiaana vihasin lasejani! Sen sijaan rakastin hiuksiani.

Viisitoistavuotiaana unelmoin olevani Hollywood näyttelijätär!

Angel

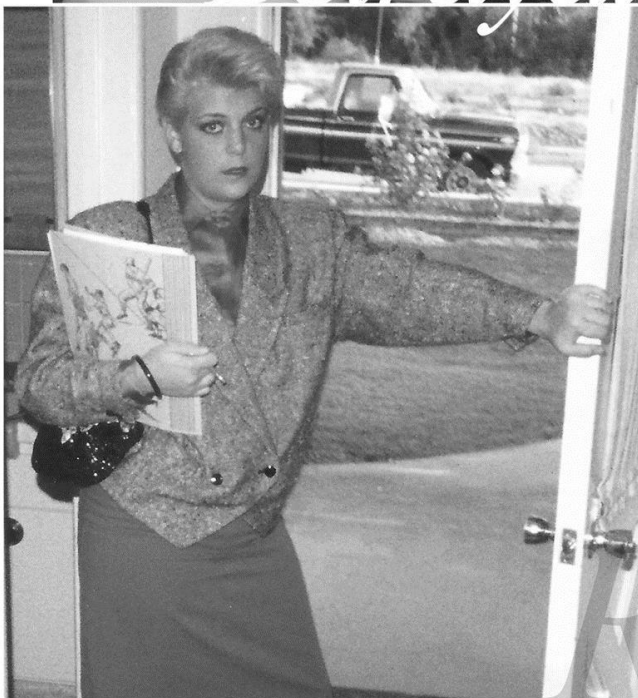
Neljätoistavuotiaana pukeuduin playboy-pupuksi pyhäinpäivänä.

Yhdeksäsluokkalaisena olin tanssiryhmässä

Valmistuin vaivoin Glendoran lukiosta vuonna 1986!

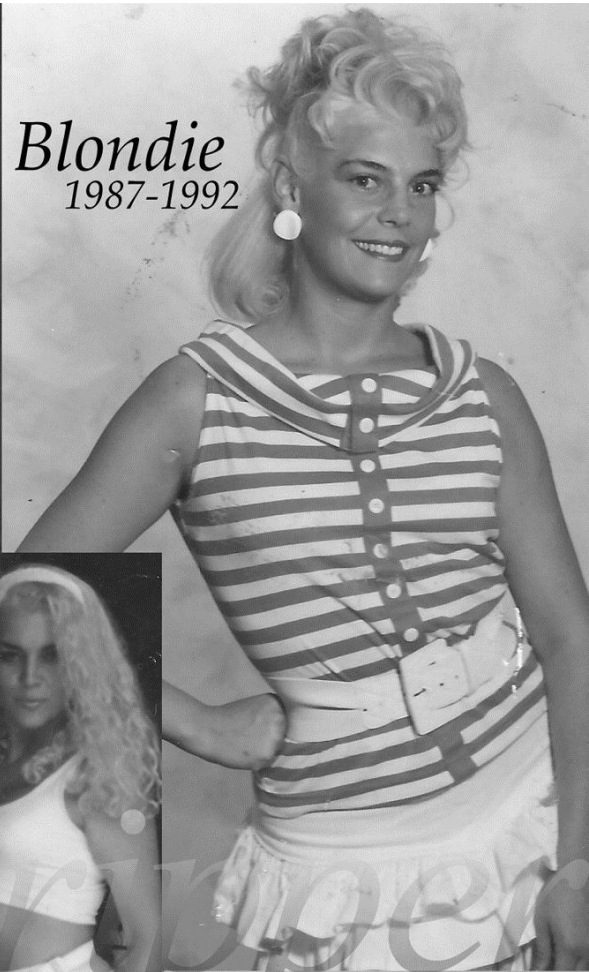
Misery, Pain, Alcohol

La Huera Loca

Blondie
1987-1992

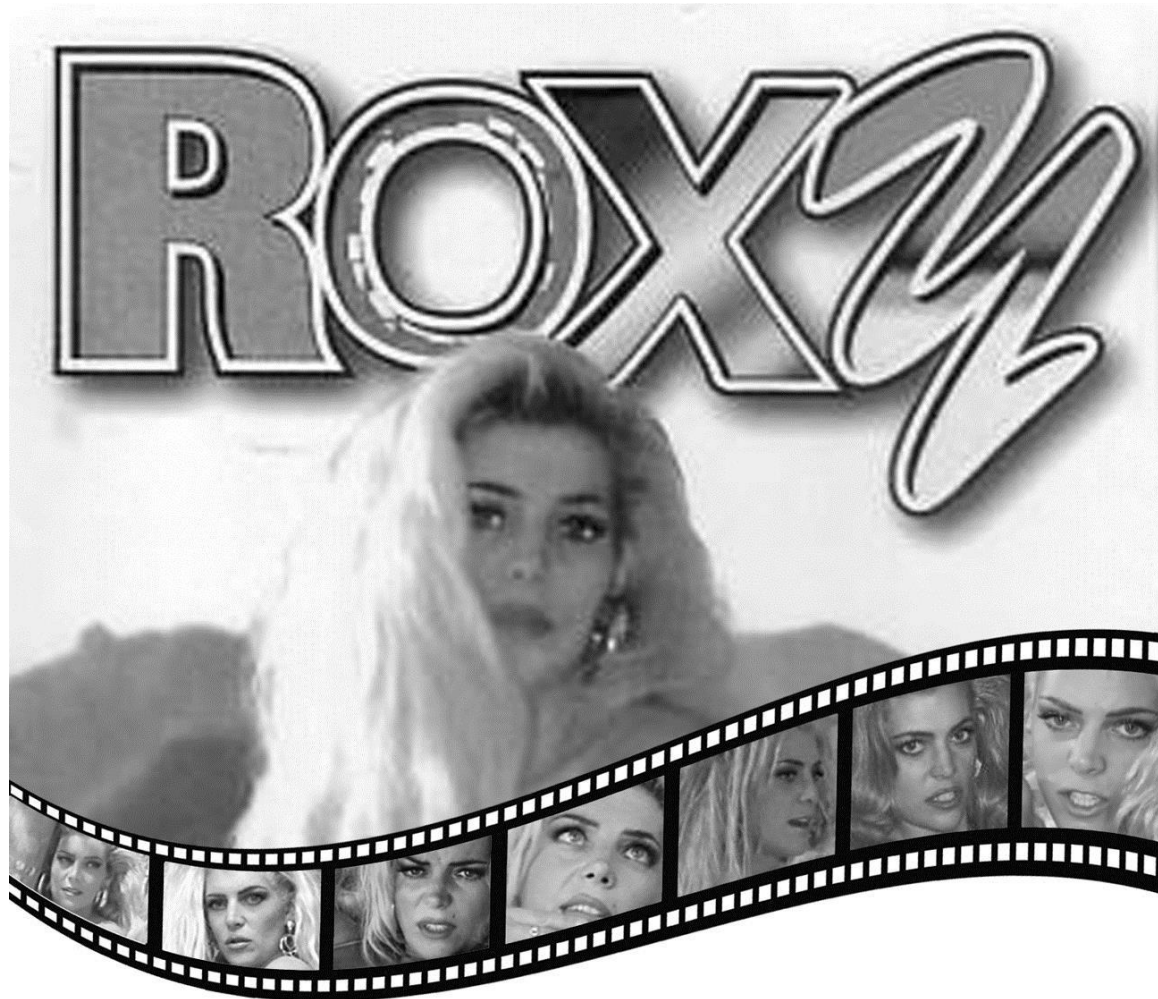

Giovanni

Marilyn
and Tiffany

1-800-Prostitute

Porn is not Glamorous

Valehtelija

Vihaaja

Portto

Porno tuhosi elämäni 1993-1994

Uusi Shelley

Shelley vuonna 2008

Shelley vuonna 2009

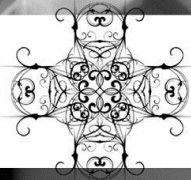
Jennifer Williams

Tässä olen parantavan Raamattuni kanssa päivää ennen kuin todistan Kalifornian edustajainhuoneessa.

*Me on the Lexi Show
sharing the Gospel and
telling the shocking truth
about pornography.*

Reformer

Darrow Montgomery

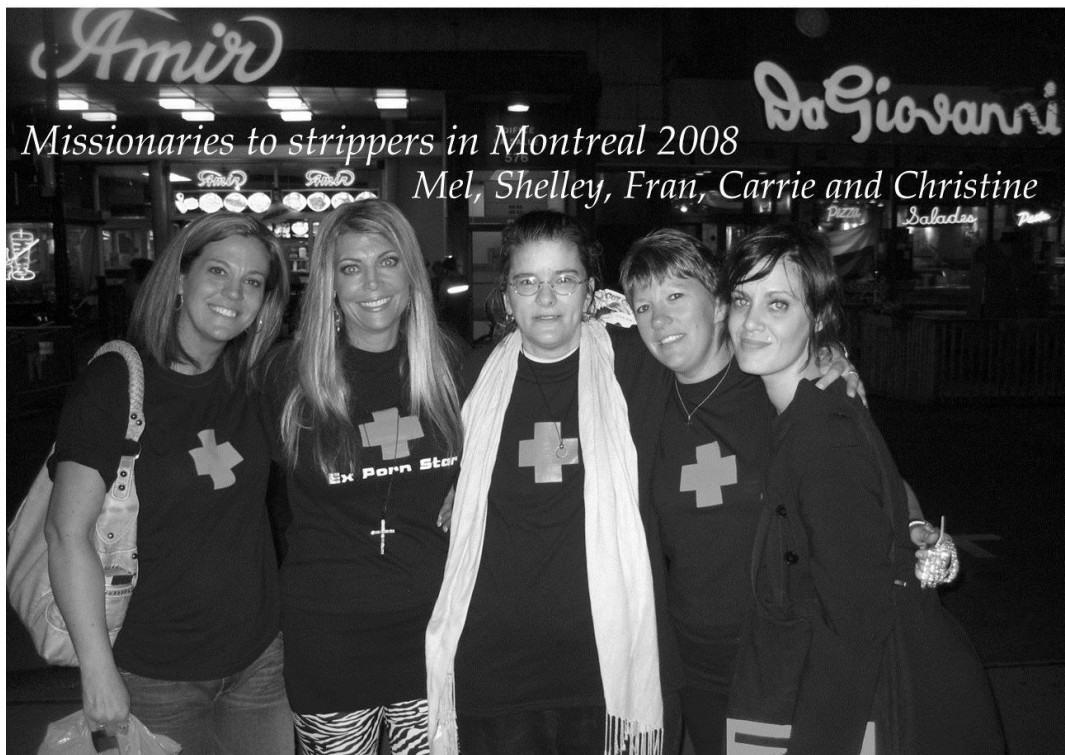
*Me speaking at the June 15
briefing to the U. S. Congress*

Yläkuva: Shelley levittämässä evankeliumia Lexi Showssa ja puhumassa shokeeraavaa totuutta pornosta.

Alakuva: Shelley esitelmöi Yhdysvaltojen kongressille kesäkuun 15 päivänä.

Heather, Patrice, Julie, Shelley, Jan, Vicky and Tammy. Entiset pornotähdet ja entiset stripparit aikuisviihdemessuilla vuonna 2009

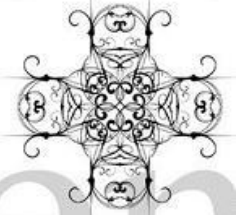
*Missionaries to strippers in Montreal 2008
Mel, Shelley, Fran, Carrie and Christine*

Lähetystyöntekijät matkalla Montrealiin tavoittamaan strippareita vuonna 2008. Vasemmalta lukien Mel, Shelley, Fran, Carrie ja Christine

Bryan Hall

Abigail, Teresa, Tiffany, äiti ja isä vuonna 2006

Lubbenin perhe Pink Cross -paidoissa vuonna 2009

Jennifer Williams

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ NÄYTÖS V ★

★ *Tapaa Shelley #2* ★

XVIII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

TÄMÄ ON VAIN TESTI

★ *Kahdeksastoista luku* ★

Siunattu on se mies, joka kestää koetuksen, koska kun hän on selvinnyt testistä, hän tulee saamaan elämän kruunun, jonka Jumala on luvannut niille, jotka häntä rakastavat.

-Jaakob 1:12 (Raamattu Kansalle)

Olin siinä kirkossa edessä ja keskellä joka keskiviikko ja joka sunnuntai. Garrett oli raatamassa sotilaspalveluksessa, kun minä sillä välin opettelin kuinka selvittää testistä, jolla osoittaisin kyvykkyyteni. Minulla oli kolmen kuukauden raskaus takana, lapsi huolehdittavana ja toivo tulevaisuudesta, joten aloitin päiväni rukouksella ja Raamatun luvulla. Öisin työskentelin Acapulco Mexican –ravintolassa tarjoilijana. Muuttuessani La Huera Locasta nöyräksi meksikolaiseksi tarjoilijaksi, toivotin asiakkaat iloisesti tervetulleiksi ravintolan ovella.

”Bienvenidos a Acapulco restaurante.”

Puhuessani espanjaa ravintolan pomo kysyi, missä olin oppinut sitä.

”Olen Kaliforniasta”, sanoin puoliksi hymyillen.

Sunnuntait olivat viikon lempipäiviäni. Rakastin raivata tieni kirkkoon saadakseni parhaan istumapaikan. Se oli hetki, jolloin oli kyse vain minusta.

”Jokaisen menestyksekkään suorittajan päämäärä on selviytyä testistä”, pastori julisti. Kun hän luetteli listasta yhdeksän testiä, jotka osoittivat henkilön kyvykkyyden, huomasin epäonnistuneeni niissä kaikissa.

”Loukkaannutko helposti?” hän kysyi.

”En!”

”Entä motivaatio testi, miksi sinä teet sitä mitä teet?” pastori kysyi seurakunnalta.

Koska minä haluan jotakin, tyhmiäkö kysyt.

”Oletko kärsivällinen? Selviydytkö ajan asettamasta testistä? Ajatteletko pitkälle tulevaisuuteen?”

Haluaisin hänen jo kiirehtiävän, olen nälkäinen. Odottava mahani kurisi.

”Kunnioitatko sitä auktoriteettia, minkä Jumala on asettanut elämääsi?”

Kukaan ei sanele minulle mitä tehdä, ajattelin virnistäen.

”Millaisena muut näkevät sinut? Selviydytkö luotettavuustestistä?”

Glup. Vihasin ajatella miten toiset näkivät minut. Olen varma, että namusedilläni olisi kommentoitavaa tästä asiasta. Vuodet miehien hyväksikäytöstä ja hyväksikäyttämistä tulivat mieleeni.

Pastori keskeytti ajatukseni: ”Sinä tulet olemaan siunattu kaupungissa ja siunattu maalla. Kohtusi hedelmä tulee olemaan siunattu...”

Okei, tuo oli tarkoitettu minulle, ajattelin. Katsoin alas pullottavaa vatsaani ja tein pienen sopimuksen Jumalan kanssa.

”Lupaan totella sinua. Auta vain, että tämä lapsi olisi Garretin.”

Tilaisuus päättyi ja se oli aika mennä kotiin syömään. Olin nääntymäisilläni!

Nappasin tyttäreni Tiffanyn pyhäkoulusta ja suuntasin kotiin nauttimaan italialaisesta ruokakulttuurista: makaronia ja juustoa. Niin se oli kamalaa, mutta en osannut tarjota ”erikoisruokaa” enää, enkä tiennyt, miten valmistaa ruokaa. Tiffany piti siitä silti.

Märät ja sateiset Washingtonin viikot menivät ohi ja tuli aika ensimmäiselle lääkärintarkastukselle raskauden johdosta. En ollut käynyt lääkärissä vuosiin, lukuun ottamatta satunnaisia yliannostuksia. Niitä ei kuitenkaan lasketa. Tällä kertaa se oli erityistä. Toivoin heidän antavan minun kuulla lapsen sydämenlyönnit.

”Shelley Lubben.” Nimi kuulosti edelleen hassulta. Elottoman oloinen nainen ojensi minulle kasan papereita ja pyysi minua täyttämään ne. Kysymysten määrä, joita he kysyivät, oli musertaa minut ja haukottelin

kovaan ääneen. Vieressäni istunut kokenut armeijan naisedustaja hykerteli ja toivotti minut tervetulleeksi armeijaan ”ylikuormittumaan paperisodasta”.

Mitähän tuokin tarkoitti, ajattelin.

Hitaasti luin jokaisen kysymyksen yhden kerrallaan.

Ei sydänsairauksia. Ei munuaissairauksia. ei verisairauksia. Ei HIV:tä.

Toivoin ainakin.

Ei maksasairauksia, glup.

Toivoin taas.

Olin stressaantunut menneisyyteni tähden. Halusin vain unohtaa sen ja typerät kysymykset eivät muuta tehneet kuin muistuttivat siitä kauhealla tavalla. Pahat äänet vastasivat siihen, *et tule koskaan pääsemään menneisyytesi yli, huora.*

”Mene tiehesi Jeesuksen nimessä!” Komensin paholaista puoliääneen. Pinosin paperit klemmarin avulla ja jätin kasan pöydän päälle. En voinut vastata kaikkiin kysymyksiin. Ehkäpä he eivät huomaisi mitään.

Melkein tuntia myöhemmin he kutsuivat minua nimeltä.

Lopultakin, ajattelin. Tämä paikka on hitaampi kuin isoäitini.

Jätin pissatestin, menin armeijan tutkimushuoneeseen ja makasin siellä pitäen vankkoja jalkojani jalustimella. Olin todella nolostunut, mikä oli melko outoa jollekin, joka ”tehnyt sen kaiken” kameran edessä. Yritin ajatella jotain muuta. Ovi aukesi ja nainen ilman meikkiä käveli sisään valkoisessa takissaan.

”Hei, olen tohtori se-ja-se ja teen sinulle fyysisiä kokeita ja teen sinulle myös muutaman kysymyksen. Huomasin, ettet vastannut kaikkiin kohtiin kysymyspapereissa. Minun tarvitsee saada muutamia vastauksia tänään.”

”Okei”, ähkäisin.

Silmät levällään tehdyn kokeen ja lievästi kivuliaan tarkastuksen jälkeen tohtori arveli minun olevan neljännellä kuulla raskaana. Jep, juuri kuten ajattelin.

Hienoa, tarvitsen todellakin ihmeen, ajattelin.

Sitten hän otti esiin kysymykset koskien menneisyyttäni. Yritin kätkeä häpeäni katsomalla pois päin. Viimeinen asia mitä halusin tehdä, oli puhua menneisyydestäni, mutta lääkäri sanoi sen olevan tärkeätä lapsen terveyden kannalta. Varmasti, vetoa vain äitiyteen hyvä rouva.

”Onko sinulla ollut seksuaalisesti tarttuvia tauteja?”

Hengitä, ajattelin.

Täynnä ennen näkemätöntä häpeää vastasin hiljaa: ”Kyllä.”

Hän napsautti kynäänsä ja alkoi kirjoittaa.

"Minkälaisia?" Hän tuijotti kasvojani ilmeettömällä armeijan katseella.

"Herpes."

"Oliko se vaginassasi vai suussasi?"

"Molemmissa."

Hän jatkoi raapustamistaan.

Hetkinen, miksi hän jatkaa vielä kirjoittamistaan? Aloin huolestua.

Muutaman minuutin kuluttua hän kysyi, olinko halukas osallistumaan armeijan tutkimukseen raskausaikanaan herpestä sairastaville naisille. Aloin hengittää taas ja mietin että, mitä hemmettiä, mitä menetettävää minulla oli?

Bisnesnainen minussa alkoi piristyä. "Mitä minä siitä saan?" kysyin.

"Me emme maksa sinulle, mutta tulet näkemään ultraäänikuvia ja saat erityistä huomiota, jos osallistut tutkimukseen."

Huomionkipeänä nousin istumaan ja hymyilin.

"Okei, olen mukana tutkimuksessanne."

"Meidän pitää ottaa joitakin verikokeita tänään, ja me testaamme sinut HIV:n varalta," lääkäri julisti.

Glup. Siinä oli tunnettu kolmen kirjaimen yhdistelmä suoraan helvetistä. Ikään kuin en olisi kuullut siitä tarpeeksi porno-alalla. HIV oli siellä shokeeraava kirosana.

Testin päätyttyä nappasin laukkuni ja painuin ovesta ulos. Stressi teki minut nälkäiseksi, joten pysähdyin paikalliseen hampurilaispaikkaan ja ostin yhden dollarin erikoishampurilaisen. Olin uudella halvalla kaladieetillä. Söin kaiken minkä sain dollarilla ostettua.

Olin tulossa lihavammaksi. Garrett tuli kotiin oltuaan viikkoja kentällä ja näki rasvakerrokseni olevan poimulla. Uskon, että hän sai siitä traumoja. Olin niin nolona. Kävin herpes-testeissä, pysyttelin raittiina ja odottelin tuntematonta lasta. Siinä kaikessa oli liikaa kestämistä juuri uudistuneelle entiselle pornotähdelle ja äidille. Joten söin.

Ja minä luin Raamattua. Ja minä katsoin kristillistä televisiokanavaa. Ja minä kuuntelin pastoria nauhalta hänen saarnansa jälkeen. Minä todella yritin totella Jumalaa kaikessa, mitä tein, mutta se oli paljon raskaampaa kuin olin kuvitellut. Champion's Centren testin läpäiseminen täynnä miehiä ja alkoholia olevassa sotilastukikohdassa *oli viedä minulta hengen*, ajattelin!

Huomasin sen varsinkin silloin, kun kuulin komeiden miesäänten laulavan rytmissä: *"Kun isoäitini oli yhdeksänkymmentäkaksi, hän teki kuntotestin*

paremmin kuin sinä." Tuijotin heidän täydellisiä vartaloitaan mutustaen samalla sipsejä.

Herkullisia, ajattelin. Tarkoitin tietenkin sipsejä!

Raittiuden kanssa oli lievästi sanottuna ongelmia.

Jumala, tarvitsen todellakin tauon, ajattelin.

Oli taas sunnuntai, kun ahneesti nappasin istumapaikan etuosan läheltä. Kynä ja Raamattu kädessäni raapustin kiireisesti muistiinpanoja ja yritin pysyä pastorin tahdissa mukana.

"...minun kansani on tuhoutunut tiedon puutteen takia."

Ei ihme, että elämäni otti päähän, pohdin. Kukaan ei koskaan todella käyttänyt aikaansa opettaakseen minulle mitään. Pastori jatkoi oppituntia: "Ihmiset syyttävät heidän epäonnistumisiansa ongelmilla, joita he kohtaavat. Kunpa he huomaisivat noiden ongelmien olevan heidän mahdollisuutensa todistaa kyvykkyytensä."

Vau, ajattelin. Valtava valo syttyi sisälläni. En ollut *koskaan* todella nähnyt ongelmiani mahdollisuuksina. Sitten syttyi toinen valo.

Hetkinen, ajattelin. *Jos minulla on kasa isoja ongelmia, se merkitsee sitä, että minulla on myös paljon mahdollisuuksia.*

Pahus, ajattelin. *Tämä kaveri on hyvä.*

Tilaisuus päättyi ja ajoin kotiin miettien tapoja, joilla voisin kohdata ongelmani osoittaakseni kyvykkyyteni. Muistelin pastorin sanoja "Toteuta Jumalan periaatteita tarkoituksellisesti" ja että minun ei tarvitse olla täydellinen. Se oli helpotus! Pohdin myös sitä tietoa koskevaa asiaa, jonka hän ilmaisi sanoen: "Minun kansani on tuhoutunut tiedon puutteen takia."

En enää halunnut tuhoutua. Olin päättänyt lopettaa olemasta luuseri elämässäni. Niinpä heräsin maanantai-aamuna ja ajoin lähimpään kirjastoon. Kun kävelin ovesta sisälle, tunsin valtavan henkäyksen ilmaa tulevan sieluuni. Sisälläni oleva utelias pieni tyttö oli hereillä ja hän oli innostunut oppimisesta!

Innokkaasti nappasin kaikenlaisia kirjoja. Keittokirjoja, raskautta koskevia kirjoja ja kirjoja kasvityypeistä Washingtonin osavaltiossa; halusin oppia kaikkea mitä ympärilläni oli. Kirjojen tuoksu tyynnytti ärtynyttä mieltäni, mutta kun pääsin rintaruokintaosioon, pysähdyin. Se oli liian tuskallista "toivoa" sellaista erityistä iloa, kun en ollut varma tulisinko pitämään lapsen. Rojahdin alas käytävällä ja laskin pääni. Kaipasin syvästi saada pitää lapseni. Kyyneleet täyttivät silmäni.

"Shelley, luota minuun. Ota se kirja." hellä Ääni sanoi.

Itkin. Oli niin vaikeata luottaa Jumalaan. Olin joutunut aiemmin kulkemaan niin monen tuskan ja trauman läpi. Oli niin vaikeata luottaa. En luottanut kehenkään, mutta tiesin, että minun oli luotettava Jumalaan.

”Okei”, vastasin ja hain kirjan.

Silloin se tapahtui. Aloin kokata! Garrett sai taas shokin. Hän tuli kotiin täydelle aterialle, joka sisälsi valkosipulileipiä ja kaikkea. Niin, minä tein spagettia. Olinhan WOP, muistatko? Italialainen keittotaito tuli minulta luonnostaan. Muistan lapsuudestani miten italialainen isoäitini opetti minulle miten valmistaa *Vaal Scaloppini*. Hän antoi minulle joitakin parhaimpia muistoja lapsuudesta. Halusin olla juuri kuten hän. Niinpä tein spagettia ja lihapullia jota minun nälkäinen aviomieheni ja tyttäreni Tiffany söivät hotkimalla. Ensimmäinen ateriani oli pikemminkin Viimeinen Ehtoollinen: pyhästi ja sydämellisesti nautittu!

Ensimmäisestä kokkaamastani aterianasta ei ehtinyt kulua kauaakaan, kun puhelin soi.

”Shelley, sinun pitää tulla terveysasemalle ja tavata lääkäri”, ääni toisessa päässä puhelinta kertoi.

”Miksi, onko vauva kunnossa?” Hän kuulosti vakavalta, joten se todella huolestutti minua.

”Ole hyvä ja tule klinikalle, lääkäri puhuu kanssasi.”

Ilmestyin klinikalle silmät huolesta laajentuneina, mutta niitäkin suurempi oli luottamukseni Jumalaan. Kerroin Hänelle, etten tullut kuulemaan yhtään huonoja uutisia. Istuuduin alas odottamaan.

”Kiiruhda odottamaan”, rouva armeijasta mutisi minulle.

Odotin ja odotin ja odotin. Lopulta he kutsuivat nimeltä: ”Shelley Lubben.”

Kiiruhdin kylpyhuoneeseen antamaan iänikuisen virtsanäytteen ja kiiruhdin tutkimushuoneeseen. Lääkäri tuli välittömästi ja sanoi tunteettomasti: ”Shelley, olemme pahoillamme joutuessamme kertomaan teille, ettet voi olla enää mukana herpestutkimuksessa. Sinulla ei ole herpes.”

Puistin päätäni. ”Tämä on mahdotonta. Minulle diagnosoitiin herpes ja käytin Zoviraxia”, tiuskaisin.

”Ei, sinulla ei ole herpes simplex virusta”, lääkäri totesi ilman epäselvyyttä. Sitten hän selitti, että armeija käytti edistyneitä testejä ja että minut oli testattu Madiganin armeijan sairaalassa, joka oli armeijan huippusairaaloita. Hän sanoi vielä, ettei Yhdysvaltain armeija ollut väärässä.

JÄIN ISTUMAAN TYRMISTYNEENÄ.

Sitten hän tutki minut samalla, kun makasin ja katselin donitsin kokoisilla lasittuneilla silmillä. Kun hän lopetti ja poistui huoneesta, yritin pukea vaatteeni väärinpäin ylleni. Sitten kuulin vieraan Äänen ulkoavaruudesta sanovan: "Shelley, minä järjestin sen extrana, koska seuraat Minua."

"MITÄ?"

Se oli uskomatonta. Jumala paransi minut herpeksessä yksinkertaisesti siitä syystä, että seuraan Häntä. En ollut edes tullut hyväksi Champion's Centren periaatteiden noudattajaksi. Hädin tuskin läpäisin muutaman testin ja nyt yhtäkkiä olen parantunut parantumattomasta taudista? Kuvittelin jo pyörtyväni puolialastomana. Ilon valtaamana ja täysin järkyttyneenä kompuroin autolleni ja ajoin heittelehtien kotiin. Tällä kertaa en ollut nälkäinen. En voinut syödä. Ei kai sentään tällaisen jälkeen?

JUMALA PARANSI MINUT HERPEKSESTÄ!!!

Garrett tuli kotiin ja kiedoin käteni hänen ympärilleen ja moiskautin häntä isolla suukolla.

"Arvaa mitä kulta?" Valtava hymy loisti kasvoiltani.

"Mitä nyt, Shelley?"

Tanssin minulle tutuksi tullutta mustan saarnaajan tanssia pitkin huonetta ja sitten hyppäsin hänen kaulaansa ja huusin: "OLEN PARANTUNUT HERPEKSESTÄ! LÄÄKÄRI SANOI TESTINI TULLEEN TAKAISIN NEGATIIVISENA, ENKÄ VOI OLLA ENÄÄ TUTKIMUKSESSA!"

Garrett tietenkin halusi tietää kaikki yksityiskohdat. Kerroin hänelle. Me iloitsimme. Sitten kiskoin hänet makuuhuoneeseen ja nautin uudesta herpesvapaasta avioelämästä!

Noita muutamia ensimmäisiä kuukausia en tule koskaan unohtamaan. Jumala testasi minua monin tavoin, kuten loukkaus-testillä, herpes-testillä, pienillä testeillä, Washingtonin osavaltion ajolupa-testillä, HIV-testillä ja uskottavuus-testillä.

Mainitsinko myös ruoan käsittely -testin? Voi kyllä, minut testattiin läpikotaisin ja tiedätkö mitä?

LÄPÄISIN SEN!

XIX

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ ERIKOINEN SYNNYTYKS
ARMEIJASSA ★

★ *Yhdeksästoista luku* ★

"Koska hän on kiintynyt Minuun, Minä pelastan hänet. Minä vien hänet turvaan, koska hän tuntee Minun nimeni."

-Psalmi 91:14

Voit saada Raamattuni, jos väännät sen pois minun "vainoharhaisesta, mieleltään häiriintyneestä, fyysisesti väärinkäytetystä, kylmästä, kuolleesta kädestäni." Olin yhtä päättäväinen kuin sotilas aikeissaan voittaa vihollinen. Mikään ei pysäyttäisi minua osoittaessani kyvykkyyteni Jumalalle, eikä mikään estäisi minua, kun synnyttäisin kauniin ja terveen hollantilaisen lapsen.

Seitsemän kuukauden raskausajan jälkeen sain kuulla uutisen.

"Rouva, teidän lapsenne on pieni. Meidän pitää tehdä muutamia testejä ja ultraäänitutkimus."

Mihin ovat unohtuneet hyvät tavat kertoa huonot uutiset pehmeästi? Puistelin päätäni, tuijottaessani heidän ilmeettömiä ja kylmiä kasvojaan.

Ei ihme, että heitä kutsutaan murahtelijoiksi, ajattelin.

Garrett ja minä seurasimme hoitajaa ultraäänihuoneeseen, missä vielä toinenkin lääkäri tuli tutkimaan minua. Tämä tapahtui edistyneessä

sairaalassa, missä salaisia bio-aseita huhuttiin testattavan. En tavannut samaa lääkäriä enää koskaan uudelleen. Minä aloin tuntea olevani ihmiskoe.

”Lapsesi näyttää leikkivän piiloudu-ja-etsi leikkiä”, lääkäri sanoi hymyillen. Vihdoinkin, merkki elämästä!

”Voitko kertoa, onko hän tyttö vai poika?” Toivoin sen olevan poika, mutta tietenkin rakastaisin sitä, vaikka se olisi tyttö.

”Lapsesi jalka on edessä.” Lääkäri yritti kääntää lastani ympäri laitteellaan, mutta koska se oli perätilassa ja itsepäinen, hän ei voinut tehdä sitä. Kahdenkymmenen minuutin päästä hän luovutti ja pyysi minua menemään tutkimushuoneeseen, jossa voisimme puhua.

Mitä nyt? ajattelin.

”Lapsenne on perätilassa ja tavallista pienempi, johtuen kohdun hitaasta kasvusta. Meidän pitää todennäköisesti tehdä keisarinleikkaus, mutta ei vielä kuuteen viikkoon.”

”Onko minun lapseni jälkeenyäännyt?” Hyppäsin pystyyn välittömästi.

”Ei, lapsenne ei ole jälkeenyäännyt” lääkäri yritti vakuuttaa minulle. ”Lapsesi ei kasva kunnolla johtuen istukan vajaatoiminnasta ja siitä syystä hän on pieni. Sitä sanotaan kohdun sisäiseksi kasvunhidastumaksi ja meidän täytyy tarkkailla lastasi lähemmin.”

Aloin itkeä. Syytin itseäni.

Kuinka näin saattoi tapahtua? ajattelin. Minähän olin edistynyt niin hyvin. Rukoilin ja noudatin Jumalan Sanaa käytännössä ja tein kaiken, minkä pastori opetti minulle. Nyt lapseni oli jälkeenyäännyt.

Aloin hyperventiloida.

Garrett yritti rauhoittaa minua. Hän oli todella pahoillaan puolestani. Hän näki minun kulkeneen läpi helvetin ja sen jälkeen saan vastaanottaa huonoja uutisia lapsestani. Hän tiesi sen olevan liikaa.

”Kulta”, hän sanoi pehmeästi, ”lapsi ei ole jälkeenyäännyt. Lapsi on vain pieni raskausaikaan nähden ja lääkäri sanoi heidän seuraavan tarkasti kaikkea. Älä huolehdi. Jumala ei olisi tuonut sinua näin pitkälle, jos et synnyttäisi tervettä lasta.”

Miltei sulin hänen käsiinsä.

”Ja Shelley”, hän nosti leukani ylös ja katsoi minuun sinisillä silmillään, ”Haluan sinun tietävän, että luotan Jumalaan ja siihen että lapsi on meidän.”

Sydämeni oli pakahtua ja itkin silmät päästäni. Olin epätoivoisesti halunnut kuulla nuo sanat. Hänen suuret kätensä kietoutuivat tiukasti ympärilleni. Hänen oikea kätensä piteli päätäni, kun itkin hänen rintaansa

vasten. Kaipasin parasta ystävääni niin paljon. Oli vaikeata tulla uudelleen läheiseksi, koska hän oli jatkuvasti poissa.

Ehkäpä tämän tuskallisen tilanteen tapahtumiseen oli syynsä, ajattelin.

Olin toipumisen, työn, raskauden ja huonojen uutisten tähden emotionaalisesti ja fyysisesti loppuun kulunut. Sadepisaroiden naputus tuuditti minut sikeään uneen Garrettin ajaessa minut kotiin. Sataviisikymmentä masentavaa, sateista päivää vuodessa. Seattle oli tunnettu itsemurhien pääkaupunkina Amerikassa; täydellinen paikka toipuvalle pornotähdelle.

Aikaisin pimeänä ja kolkkona aamuna saapui totuuden hetki viimeinkin tammikuun 3.1997, jolloin olin valmis toteuttamaan mahdolloman. Raamattu laukussani, Garrett vierelläni ja Jeesus sydämessäni kävelin rohkeasti sairaalaan valmistautuen kaikkeen siihen, mitä ikinä eteeni tulisikaan.

Hoitajat työnsivät minut kirkkaan valkoiseen leikkaushuoneeseen alastomaksi riisuttuna ja synnytykseen valmistautuneena. Garrett, suoraselkäinen mies ja yliluonnollisen lempeä, istuutui vierelleni ja piti hellästi minun hermostunutta kättäni kädessään. Hän hymyili minulle ja kertoi pysyvänsä vierelläni, vaikka tapahtuisi mitä. Puristin hänen kättään takaisin taistelllessani itkua vastaan.

Salli tämän lapsen olla Garrettin, anoin ääneti Jumalalta.

Yhtäkkiä kaikki liikkui nopeasti. Nopeaa ja hyssyttelevää puhetta. Lääkärit liikkui ripeästi raahaten ja vetäen tunnotonta vatsaani. Aloin jo huolestua oliko anestesia- ja lääkeytimien tehosta mitään jäljellä, kun toistuvasti kuiskasin Jeesuksen nimeä puoliääneen.

Kun näin Garretin, armeijan lääkintämiehen, nousevan katsomaan lähempää, tiesin hetken olevan lähellä. Silmät kiinni suljettuina, ja sydän kiinnitettynä Jumalan sanan voimalliseen totuuteen: *"Kaikki minä voimän hänessä, joka minua vahvistaa."* Makasin siellä kietoutuneena suurimman uskon hetkeen elämäni aikana, kun odottamatta kolme hämmästyksentäyteistä sanaa purskahti Garrettin suusta.

"HÄN ON VALKOINEN!!!" Sitten hän puisti päätään ja katsoi minuun säteilevästi hymyillen.

"Voi jukra, se on tyttö?"

Valtavat helpotuksen kyyneleet tulvivat silmistäni. Jumala teki minulle, mitä olin odottanut. Kiitin uudelleen ja uudelleen Häntä, elämäni suurinta Lupausten Pitäjää, koko sydämeistäni suurimmasta ihmeestä elämässäni.

”Kiitos Jeesus. Kiitos, kiitos, kiitos sinulle Herra”, olivat ainoat sanat, jotka ryöpsähtivät suustani seuraavan kymmenen minuutin aikana. Hoitajat eivät olleet koskaan nähneet kiitollisempaa äitiä.

Vasta kun armeijan lääkärit olivat ottaneet pikkutarkat mittaukset tarkastaakseen uuden vauvani jokaisen halkeaman, sain mukavalta hoitajalta pehmeän, kauniin tyttäreni. Rakastuin välittömästi minun valkoiseksi puuteroituun vauvaani.”

”Miksi hän on täynnä valkoista jauhetta?, kysyin hoitajalta. Ajattelin heidän upottaneen vauvani talkkiin antaakseen minulle erityisen erikoisen ”sotilas” synnytyksen.

”Oi, se on vain Vernixiä kulta. Valkoista juustomaista ainetta, mikä suojelee lapsesi ihoa. Vauvasi syntyi aikaisin, joten hän sai ekstra annoksen.”

Silloin katsoin taivaalliseen kulmaukseen huoneessani ja aistin Jumalan myhäilevän. Selvästikin hän oli rakastava ja ratkiriemukas.

Niinpä syntyi pitkä intiimi suhde Jumalan, todellisen Isän kanssa, eikä siis jonkun häijyn taivaallisen ukon kanssa, joka pitelee vasaraa kädessään. Hän on välittävä Isä, joka rakastaa minua ja hänellä oli voimallinen suunnitelma elämäni varten.

Kun pidin rakastavasti käsissäni vastasyntyntä tytärtäni, Teresaa, tajusin Jumalan rakastavan minua, kuten rakastin lastani.

Ihmeellistä.

XX

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ ÄIDIN TRAUMAATTINEN SYDÄN ★

★ *Kahdeskymmenes luku* ★

Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän kärsi.

-Jesaja 53:4

Jumalasta tuli Isäni. Hän tiesi miten paljon tulisin tarvitsemaan häntä avatessani sitä mustien matojen rasiaa, mitä ei voi pelästymättä avata.

Olin aivan pilvessä muutaman ensimmäisen päivän Teresan syntymän jälkeen. Hädin tuskin huomasin kipua, kun toivuin rankasta keisarinleikkauksesta, koska olin niin rakastunut käsissäni olevaan kaksi ja puoli kilo painavaan ilon pakettiin. Teresa oli syntynyt pieneksi, mutta hänellä oli pitkät jalat, kuten isällään. Hänen pienessä ruumiissaan oli vain vähän rasvaa, joten tapahtuma herätti minussa sankarillisen äidin ja imetin ylpeästi ensimmäistä kertaa lastani.

Imetys tuotti aluksi vaikeuksia, koska maitokanavat olivat vaurioituneet rintaimplanttien takia. Oikea rintani oli vaurioitunut pahemmin kuin vasen. Teresa huusi sydämensä kyllyydestä, kun hän ei saanut tarpeeksi maitoa. Turhautuneena ja tunnekuohun vallassa itkin silmät päästäni samalla, kun

yritin lukea kirjoja rintaruokinnasta. Lopultakin parin viikon kuluttua aloin saada systeemiä toimimaan.

Rintaruokinnasta tuli yllättäen elämäni kaunein kokemus. Sateisina aamuina nousin imettämään Teresaa sieppaamalla hänet isoon pehmeään vilttiin, jolloin hän sai syödä sateen hellässä äänessä. Se turva ja lohdutus, mitä koin oli sanoinkuvaamatonta. En ainoastaan antanut lapselleni ravinnon ja lämmön lahjaa, vaan käytin rintojani johonkin kauniiseen. Ne eivät olleet enää hyväksikäytön kohteena, vaan rintani antoivat elämän toiselle ihmiselle. Se tuntui ihmeellisen naiselliselta.

Ajoittain tunsin itseni äärimmäisen masentuneeksi. Aluksi olin vihainen itselleni, koska en kokenut jatkuvaa iloa, mutta sitten luin synnyttymasennuksesta ja päättelin sen olevan syynä alakuloisuuteeni. Tiesin jonkin olevan pielessä, koska rajut oireet eivät menneet pois ja painajaiset ilmestyivät kuvioihin.

Trauma tulee näkyviin.

Joka kerran, kun pitelin Teresaa, taistelin itkua vastaan. Oli musertavaa tajuta, että äitini ei koskaan rakastanut minua, kuten rakastin omaa lastani. Se tieto piinasi minua öin ja päivin. Kuvat äitini kasvoista huutamassa minulle tulivat mieleeni.

”Sinä muistamaton laiska tyttö, sinä et koskaan siivoa huonettasi!”

”Miksi et voi olla kuten siskosi?”

”Etkö edes häpeä, kun puhut minulle takaisin?”

”Etkö edes häpeä olla kunnioittamatta vanhempiasi? Tiedäthän raamatun sanovan, ettet tule elämään kovin pitkään!”

”Etkö tiedä, että voit joutua helvettiin tuon takia?”

Pieni tyttö minussa säpsähti kiduttavia sanoja häpeästä, syyllisyydestä ja äitini syyttämistä uhista, jotka kuuluivat suurelta osin lapsuuteeni. Teinivuosiltani peräisin oleva nalkuttavan äänen sointi kaikui mielessäni vieläkin kovempaa.

”Tulen varmistamaan, että isäsi tulee kuulemaan tästä!”

”Jos vain uskallatkin niin minä...!”

”Rakastan siskoasi enemmän kuin olen koskaan rakastanut sinua!”

”Näen saatanan noiden silmien takana. Tulen viskaamaan paholaisen sinusta ulos!”

Ja hän teki niin. Hän nappasi TV-pastorilta ostamansa parantamisvaatteet ja heitti ne päälleni aikomuksenaan vapauttaa minut paholaisesta.

”Jeesuksen nimessä tule ulos hänestä!” hän huusi naamani edessä ollen huolissaan minusta. Voin huonosti hänen paksun kovaäänisen suunsa takia sekä vuosien emotionaalinen kaltoin kohtelun seurauksena ja muutuin paholaiseksi, jonka hän väitti asuvan sisälläni. Pahankurisena teininä tuijotin raivokkaasti vihreillä silmilläni hänen silmiään ja vääristin kasvoni parhaan kykyäni mukaan paholaisen kasvoiksi ja sihisin sekä murisin takaisin: ”Jätä minut rauhaan ämmä!”

Äitini oli seota ja huusi isälleni: ”Tule nopeasti, saatana on Shelleyyn sisällä!”

Isäni tuli makuuhuoneen ovelle ja käski äitini jättää minut rauhaan ja taputti esitykselleni. Hymyilin ja katsoin äitiäni säädyttömän näköisesti. Isäni ei ollut typerä. Ainakin hän tiesi, että minulla oli lahjoja.

Vihasin äitiäni niin paljon. Vihasin häntä intohimoisesti. Käsivarsieni karvat nousivat pystyyn hänen paheksuvien kulmakarvojensa tavoin, kun ajattelin hänen julmia sanojaan. Hallitsemattoman raivon puuskassa halusin heittää jotain, mutta Teresa oli nukkumassa toisessa huoneessa. Rakkaus lastani kohtaan esti minua purkamasta raivoani väkivaltaisesti.

Sitten ajatteli isääni. Minun sankariani, joka petti minut. Nyyhkytin jälleen. Kuinka kaipasinkaan isän rakkautta. Toivoin enemmän kuin koskaan, että hän voisi pidellä minua ja että hän suojelisi minua äitini solvaavilta sanoilta, joista syntyneet mielikuvat vainosivat minua. Äkkiä tunsin suunnatonta vihaa isääni kohtaan.

Kuinka hän saattoi antaa äitini kohdella minua niin hirveällä tavalla? kiistelin pääni sisällä. *Hänen on täytynyt kuulla ja nähdä äitini vähättelevän ja huutavan minulle,* ajattelin vihaisena. Eivät edes sukulaiseni tienneet, että äitini oli paha suustaan, mutta isäni oli itsepäinen ja puolusti vaimoaan alusta loppuun saakka.

Sitten havaitsin isäni olleen itsekäs ja rakastunut. Hän oli kiinnostunut vain työkaluistaan ja keksinnöistään. Äitini seisoj hänen rinnallaan ja osoitti suosiotaan hänen älykkäille keksinnöilleen. Isäni oli itse joutunut fyysisesti ja henkisesti pahoinpideltyksi hänen isänsä toimesta ja nyt hän nautti jatkuvasta hyväksynnästä äitini taholta.

Minä olisin voinut osoittaa hänelle hyväksyntää! ajattelin. Olin hänen suurin ihailijansa. Hän oli voimakastahtoinen luova nero ja minä olin täsmälleen hänen kaltaisensa.

Pieni tyttö minussa itki isäänsä. ”Se pahasuinen nainen varasti hänet minulta!” huusin pääni sisällä.

Vihasin häntä niin paljon, että en voinut enää pidätellä raivoani ja paiskasin maljakon herättäen samalla Teresan.

Hieno, ajattelin. Nyt vihaan häntä entistä enemmän.

Poimin Teresan pinnasängystä ja vein itkevän lapseni sohvalle. Heti kun asetin hänet rinnalleni, hän lopetti itkemisen. Tuijotin hämärää metsää ja loputonta sadetta. Hylätyksi tulemisen kyyneleet virtasivat pitkin poskiani.

”Miksi hän ei voinut rakastaa minua, kuten rakastan tätä lasta?” Kysymys poltti sydäntäni.

Sitten ajattelin mitä pastorini opetti anteeksiannosta. Se oli asia, minkä tekemisestä kieltäydyin ehdottomasti. Olisin voinut selviytyä mistä tahansa testistä, mutta en voinut antaa anteeksi äidilleni, enkä miehille, jotka satuttivat minua. He voisivat kärsiä koko elämänsä sen tähden mitä olivat minulle tehneet.

Ääni keskeytti ajatukseni: ”Mutta jos et anna miehille anteeksi heidän syntejään, sinun Isäsi ei anna anteeksi sinun syntejäsi.”

Se lievästi sanottuna vaimensi tukalaa tilannetta, mutta kieltäydyin kuuntelemasta Jumalaa. En osannut, enkä *halunnut* antaa anteeksi. Niinpä jäin kärsimään sisäisesti, kun toistin jokaisen minua vastaan tehdyn loukkauksen, niitä vaalien ja kiroten.

Samalla kun tulin menneisyyteni suhteen pakkomielteiseksi, aloin saada väkivaltaisia raivonpuuskia ja solvasin Garrettia. Itse asiassa syytin Garrettia kaikesta vääryydestä elämäni aikana. Oli hänen syynsä, jos sattui olemaan huono päivä. Jos satoi, se oli hänen syynsä. Jos oli rahapulaa, se oli hänen syynsä. Kun näin painajaisia ja takaumia, se oli hänen syynsä, koska hän ei ollut lohduttanut minua tarpeeksi. Viikkoja kestäneestä masennuksesta syytin häntä, koska hän oli ollut poissa niin pitkään. Katkeruus sisälläni tuli hallitsemattomaksi ja Garrett oli voimiensa ääri rajoilla.

Samaan aikaan, kun syytin ja vihasin kaikkia, äitini alkoi ottaa yhteyttä minuun. Tietenkin hän teki niin, olinhan juuri synnyttänyt hänen ensimmäisen laillisen lapsenlapsen ja hän oli ylpeä isoäiti. Niinpä hän lähetti lapsen syntymän kunniaksi lahjoja ja lensin Kaliforniaan kuusiviikkoisen lapseni kanssa. Pidin kieleni kurissa, näytin hänelle lapseni, avasin sukulaisilta saadut kauniit lahjat ja pisteenä iin päällä sain nähdä italialaisen isoäitini Teresan. Niin, kutsuin häntä Nonnieksi, mutta hänen oikea nimensä oli Teresa. Rakastin häntä niin paljon, että nimesin lapseni hänen mukaansa.

Käyttäydyin äitiäni kohtaan kelvollisesti ja olin vielä kiitollinen siitä, että hän otti minuun yhteyttä. *Ehkä hän on muuttunut*, ajattelin. Valitettavasti se ei

riittänyt hyvittämään aiempaa solvausten tulvaa. Hän oli vielä jotain *velkaa* minulle.

Palattuani takaisin kotiin asiat menivät huonompaan suuntaan. Hajosin palasiksi, koska näin äitini uudelleen ja koska perheeni toi mieleen lisää ahdistavia muistoja. Eipä ollut apua siitäkään, että Garrettin äiti ei voinut sietää minua. Tuntui kuin jokainen olisi vihannut minua, mukaan lukien minä itse. Olin ruma, arvoton ja minua oli mahdoton rakastaa. En pystynyt karistamaan syvään juurtunutta uskoani siihen, että kukaan ei rakasta minua. Ei edes Garrett enää.

Aloitin työt Mexican-ravintolassa muutaman kuukauden kuluttua siitä, kun jäin kotiin Teresan kanssa. Ympäristön muutos antoi minulle mahdollisuuden hengittää, mutta valitettavasti hengitin liian paljon Tequilan täyttämää ilmaa ja lankesin pian. Aloin juoda uudelleen, kun vielä imetin kuusi kuukautista vauvaani. Kamppailin kahden suosikkiriippuvuuteni kanssa; jouduin tasapainoilemaan imettämisen ja alkoholin välillä.

Silloin minä olin vielä *enemmän* masentunut.

Alkoholi teki tilanteeni vain pahemmaksi ja aloin kieppua kontrollin ulottumattomiin, kunnes sain pohjakosketuksen vuonna 1997. Teresan ensimmäinen syntymäpäivä oli niihin aikoihin ja olin päättänyt tehdä Uuden vuoden lupauksen, mutta päädyin armeijan mielenterveysklinikalle.

Oli aikakin saada jotain ammattiapua, ajattelin.

”Shelley Lubben.” Hoitaja kutsui minua nimeltä. Maailma ympärilläni oli sietämätön; kirkuvia lapsia ja armeijaelämässä loppuun palaneita perheitä. Kävelin kylmän käytävän läpi tyhjäan huoneeseen ja odotin psykiatria. Selasin pöydällä olevasta esitekasasta kirjoituksen masennuksesta, mikä sai minut tuntemaan itseni entistä masentuneemmaksi. Havaitsin silmäkulmallani, että kirja skitsofreniasta tuli esiin kirjahyllystä. Glup.

En mistään hinnasta halunnut lääkärin kuulevan, että kuulen ääniä.

Odottamatta pitkä voimakas mies armeijan univormussa ilmestyi ja tunsin välittömästi ahdistusta. Hän esitteli itsensä ja veti esiin kynän ja muistion.

”Kerro saamistasi oireista, rouva Lubben.”

Pelkäsin hyvin paljon kertoa hänelle oireistani, enkä varsinkaan painajaisistani enkä takaumistani. Halusin niin kovasti paeta sieltä, mutta kaipasin epätoivoisesti apua.

”Näen painajaisia, takaumia, minua puistattaa ja tuntuu kuin joku yrittäisi kuristaa minua öisin. Päivisin olen todella uninen ja hyvin masentunut.

”Haluatko tappaa itsesi?” hän kysyi.

Mitä, onko tämä kompakysymys? ajattelin.

"Aiotko toimittaa minut jonnekin siitä, mitä sanon?" kysyin häneltä kohottaen kulmakarvojani. En ollut niin tyhmä, että päätyisin hullujen huoneelle.

"Tuota, jos jatkuvasti satutat itseäsi ja muita, niin kyllä meidän täytyy tutkia sinut meidän sairaalan ohjelmassa, jossa saat lääketieteellistä apua."

"Niin, en ole viime aikoina yrittänyt tappaa itseäni, mutta kyllä minulla on ollut ajatuksia kuolemasta menneisyydessäni."

"Oletko yrittänyt tappaa itsesi aiemmin?" Hän tuijotti minua ilmeettömästi. Okei, nyt minun pitäisi olla varovainen. Siirryin tuolin toiseen laitaan ja huolettomasti peitin arvet ranteistani.

"Ei, en ole yrittänyt tappaa itseäni aiemmin", valehtelin. Minun oli pakko. En aikonut menettää vauvaani typerien kysymysten takia. Halusin vain jotain lääkitystä, jotta saisin hiukan helpotusta.

"Kerro minulle menneisyydestäsi."

Oi voi, ajattelin. Kuinka paljon aikaa tällä kaverilla on?

Yhtäkkiä sanat tulivat minusta ulos: "Olin kahdeksan vuotta tanssijana."

"Onko sinulla mitään fyysisiä kipuja tanssimisesta."

Tottakai on, ajattelin.

Kerroin kertomasta päästyäni vasemmasta lonkasta, vasemmasta olkapäästä, alaselästäni ja niskastani. Kerroin hänelle olevani kipeä kaksikymmentäneljä tuntia päivässä ja että loukkasin vasemman olkapääni ollessani täysin humalassa, jolloin tipahdin topless-baarin lavalta.

"Käytätkö alkoholia?"

"Olen ollut raittiina noin kaksi viikkoa."

"Todennäköisesti kärsit vielä alkoholin vieroitusoireista. Käytätkö muita huumeita?"

"Hm, joo, käytin kaikenlaisia huumeita. Viimeksi olen käyttänyt pääasiassa vauhtia. Lopetin sen kyllä kolme vuotta sitten. En tunne kaipaavani huumeita, mutta ehdottomasti kaipaan alkoholia. Yritän kuitenkin olla juomatta vauvan takia.

"Se on hyvä Shelley. Kerro painajaisistasi."

En voinut puhua.

"Shelley, voitko puhua painajaisistasi?"

Hirveä kipu ilmestyi kurkkuuni ja suuri korvia särkevä ääni työnsi sen tieltään pois suustani ja yhtäkkiä tokaisin: "Näen unta miehistä, jotka työntävät ison peniksensä kurkkuuni ja yrittävät tukehduttaa minut!"

Sitten oksensin suustani jokaisen hirveän teon, minkä tein pornoalalla ja prostituoituna.

Samalla kun yritin sanoa sanottavani läpi itkun ja syljen, huomasin hänen laskevan kynänsä ja panevan muistivihkonsa pois. Se ei voinut olla hyvä merkki.

Pitkän tapaamisen päätteeksi, mikä tuntui kestävän viisi tuntia, hän diagnosoi minun kärsivän kaksisuuntaisesta mielialahäiriöstä, impulssihäiriöstä, alkoholiriippuvuudesta, masennuksesta ja traumaperäisestä stressihäiriöstä. Minulle määrättiin Zolofia masennukseen, Antabusta alkoholismiin, Naproxenia kiputiloihin, unilääkkeitä ja terapiaa ikuisiksi ajoiksi.

Okei, nyt olen virallisesti mielisairas, ajattelin. Ainakin sain tietää olevani mielisairas, mikä jollain tavalla tyydytti minua. Olin alkanut ajatella olevani edelleen riivaajien vallassa tai jotain sen kaltaista.

Paha ääni myhäili mukana.

Armeijan psykiatri kirjoitti minun reseptini ja lähetti minut vihan hallinta – terapiaan ja vuodenajasta johtuvan masennuksen neuvontapalveluun. Minulla diagnosoitiin olevan myös kaamosmasennusta. Washingtonin osavaltiossa on kolmesataa pimeää päivää vuodessa, ei kai se silloin ole ihme?

Sen jälkeen kun tapaamiset vihan hallinta ja ”valo”-terapiaan oli järjestetty, menin alakerran apteekkiin, nappasin lääkkeeni ja suuntasin kotiin - tälläkin kertaa sateisessa säässä. Kaipasin todellakin Kaliforniaan.

Eikö se voisi olla satamatta edes yhtenä päivänä? Kysyin Jumalalta.

Ääni keskeytti ajatukseni jälleen: ”Shelley etkö ole lukenut kirjaani?”

Olisin ajatellut sen olevan skitsofrenian oire luettuani aiheesta esitteen, mutta Ääni oli liian ystävällinen minulle. En voisi koskaan olla niin ystävällinen itselleni. Joka tapauksessa tiesin Kuka se oli. Kaikkivaltias Jumala oli puhunut minulle vuosien ajan.

”Tietenkin luen kirjaasi Jumala”, vastasin Hänelle epäasiallisesti.

”Lue sitä vielä enemmän. Minulla on paljon opetettavaa sinulle.” Sitten Hän oli hiljaa. Jumalan tyyni ja hiljainen Ääni oli aina lyhyt ja suloinen.

Seuraavana sunnuntaina olin taas kirkossa ja pastori alkoi tavalliseen tapaansa puheensa sanoilla: ”Menestys alkaa sunnuntaina!”

Toivoisin itsekin kykeneväni menestymään, ajattelin.

Pastori Kevin opasti seurakuntaa avaamaan Joosuan kirjan kohdasta 1:8 ja minuuttia myöhemmin lausui sanat: ”Älköön tämä lain kirja väistykö sinun

suustasi, vaan mietiskele sitä päivin ja öin, että noudattaisit tarkasti kaikkea, mitä siihen on kirjoitettu, sillä silloin sinä onnistut ja menestyt tielläsi.”

”Jee, eikö Jumala juuri pyytänyt minua lukemaan hänen kirjaansa?” mutisin itseseni. Niinpä menin kotiin ja sitouduin uudelleen lukemaan Raamattua.

Kunhan mielialalääkkeet vain ensin alkavat vaikuttaa, lupasin itselleni.

Olin heikko. Myönsin sen. Olin myös äärimmäisen väsynyt. Ei ollut helppoa yrittää kasvattaa vauvaa ja yhdeksänvuotiasta lasta, kun samanaikaisesti on töissä ravintolassa, missä alkoholia oli valmiina ja aina saatavilla turruttamaan vanhoja traumaattisia haavoja. Se ei ollut lainkaan helppoa. Itse asiassa se oli helvettiä, enkä tiennyt miten voisin selvitä siitä.

Mutta pastorin voimakkaat sanat toistuivat päässäni: ”Sisälläsi on Voittaja!”

Ehkä hän oli oikeassa, toivoin heikosti.

Mutta vanha negatiivinen ajattelu löi läpi ja kitisin mielessäni: ”Mutta en tunne itseäni Voittajaksi.” Sitten ajattelin kaikkea sitä saastaa mitä tunsin, kun kaksikymmentäneljä tuntia päivässä ei ollut apua eikä toivoa näkyvissä.

Jumala keskeytti minut ukkosen Äänellä, kun kylvin apaattisena itsesäällissä, ja sanoi: ”Mehän vaellamme uskossa, emme näkemisessä!”

Toinen kirje Korinttilaisille 5:7 kaikui päässäni, kun kirjoitin sen ylös ja iskin sen seinään.

Siinä, ajattelin. Nyt se on seinälläni, missä joudun katsomaan sitä joka päivä.

Itseeni tyytyväisenä kävelin pois tietämättä, että tuo Kirjoitus oli ensimmäinen sadoista, jotka kiinnittäisin tulevaisuudessa seinääni. Toipumisaiheinen tapetti. Jumala oli päättänyt muuttaa minut Voittajaksi.

Se oli vain ajan kysymys.

XXI

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ PAREMPI KATU ★

★ *Kahdeskymmenesensimmäinen luku* ★

Tänään toteutettu hyvä sotasuunnitelma voi olla parempi kuin täydellinen huomenna.

-Kenraali George S. Pattern

Raittiina, tyynenä ja valmiina etenemään Jumalan suunnitelmassa soitin armeijan palvelusväen majoitukseen saadakseni tietää oliko meidän ilmainen kolmen makuuhuoneen asunto vielä käytettävissä. Olimme vuoden odottaneet ja rukoilleet muuttoa Fort Lewisin armeija-alueelle, missä ruoho oli vihreämpää ja ruokakaupat edullisempia. Nyt olisi vihdoin meidän vuoromme!

Se oli sikaköyhän perheen unelmien täyttymys.

Saimme jostain ”kumman” syystä asunnon käyttöömmek, vaikka puhelimen toisessa päässä ollut nainen kertoi ensin meidän vuoronumeromme olevan 517. Tiesin Jumalan järjestäneen asian.

Vanha kunnon Jumala tuli taas kerran avukseni, ajattelin. Samalla kun osoitin kyvykkyyttäni ja selviydyin testeistä, Hän osoitti uskollisuuttaan.

Meidän uusi kotimme Davis Lanessa tuntui kartanolta verrattuna siihen pieneen asuntoomme, missä asuimme aiemmin. Kolme suurta makuuhuonetta, mukavuudet maksettu ja suuri vihreä takapiha, jossa kasvoi pihtapuita. Olin kuin armeijan paratiisissa! Nöyrästi kiitin Jumalaa ja ajattelin

kaikkea, mitä hän oli tehnyt minun vuokseni lyhyessä ajassa. Tiesin, etten ollut ansainnut sitä.

Olin ollut yli kaksi vuotta poissa pornosta ja vapaa alkoholista. Rakastin uutta katua, jolla asuin. Lasten naurut ja kuistilla juttelevien äitien äänet saivat minut vihdoinkin tuntemaan olevani osa perhettä. Minut hyväksyttiin heidän maailmaansa. Se oli ensimmäinen kerta elämässäni, kun toiset naiset oikeasti pitivät minusta. Tietenkin, jätinhän kertomatta olevani entinen pornotähti, joka oli vasta toipumassa!

Eikö se ollut itsestään selvää?

Joka tapauksessa olin Voittaja, joka eli Voittajan elämää, eikä mikään ollut mahdotonta ja kaikkialla oli mahdollisuuksia. Ruma menneisyys takanani, astuin rohkeasti uudelle kadulle ja hengitin sisään raikasta viileää ilmaa.

Washington ei ollutkaan loppujen lopuksi huono paikka, ajattelin.

Olin vielä töissä Mexican-ravintolassa, mutta hengitykseni ei haissut Margaritalle. Käytin päiväni lukien Jumalan Sanaa ja kasvattaen Teresaa. Tiffany oli hänen uudessa koulussaan ja viimeinkin hänellä oli joitakin ystäviä. Hänen koulunsa meni paremmin neljännellä luokalla kuin kolmannella luokalla. Ainakin armeijan koulu ei mokannut ja antanut Tiffanyille väriä arvosanoja. Kyllä, se tapahtui oikeasti Tiffanyille!

Elämä oli muuttumassa paremmaksi ja samoin minä.

Kunhan vain osaisin kokata, ajattelin.

Matkat armeijan ruokakauppaan muodostuivat minun uudeksi oppimisympäristöksi ja suloisista vietnamilaisista naisista tuli minun opettajiani, varsinkin riisin ja lihan kohdalla.

”Sinun pitäisi tehdä luokaa jauhelihasta. Se on elityisen hyvää”, eräs siro aasialainen nainen kertoi minulle kädet täynnä lihapaketteja.

En tiennyt heidän paketoivan lihaa, ajattelin.

Mutta kuuntelin noita suloisia aasialaisia naisia ja opin tuhansia tapoja valmistaa ruokaa jauhelihasta: täyteen ahdettua uunivuokaa, spagettia ja lihapullia, gulassipihviä ja lihamurekettä. Jumala *tiesi*, että vihasin lihaa ja silti hän pani minut kokkaamaan sitä.

”Nöyrtykää Herran edessä, niin hän korottaa teidät” Jumala kuiskasi sydämeeni. Jaakobin kirjeen 4:10 kolahti joka kerta!

Aluksi poltin lihaiset ateriani, jolloin tulin hyvin araksi kokiksi ja mieleni teki luovuttaa, mutta Garrett oli kiitollinen ja teeskenteli rakastavansa jokaista palanutta palasta. Sitten hän kehotti minua menemään takaisin ruokakauppaan oppimaan lisää aasialaisilta naisilta.

Niinpä menin takaisin ja tein kaikkeni päästäkseni puhumaan lihamestarin kanssa.

"Psst!" Katselin ympärilleni varmistaakseni, ettei kukaan ollut kuuntelemassa.

"Anteeksi herra, hm, miksi te paketoitte lihaa?" Hämmästyneenä siitä, etten tiennyt mitään ruoasta tai ruoanlaitosta, lihamestari sääli minua ja rakastavasti selitti asioita lihan maailmasta minulle.

"Ei ihme, että he paketoivat lihaa", sanoin nyökäyttäen päätäni, kun hän piti verta tihkuvaa lihanpalaa.

Koska vietin paljon aikaani ruokakaupan luona, saatoin sen turvin lähestyä täysin tuntemattomia ihmisiä kysyen heiltä heidän lempireseptejään. Ihmiset rakastivat sitä. He eivät malttaneet odottaa, että voisivat jakaa kaikkialta maailmasta tulleet lempireseptinsä kanssani. Armeijan tukikohdassa, missä oli enemmän ulkomaalaisia kuin New Yorkissa, opin kuinka tehdä kaikenlaista helposta "firman" kanasta aasialaisiin pihveihin ja nuudeleihin. Elämä alkoi maistua paremmalta ja minä tunsin olevani vedossa!

Valitettavasti elämä muuttui "liukkaaksi", kun muutimme armeijan asuntoon ja minusta tuntui kuin olisin antanut itselleni luvan juoda jälleen. En todellakaan ollut ammattimaisesti toipuva alkoholisti, eikä minulla ollut ketään ohjaamassa minua, ja sitä paitsi kaikki muutkin joivat.

En tiennyt, että armeijan tukikohta oli kuin yksi iso känninen perhe. Miesten ollessa jatkuvasti poissa, vaimot kerääntyivät kenen tahansa kotiin, kenellä oli eniten kaljaa. Köyhinä, surkeina ja yksinäisinä otimme vastaan kaljan ja pöytäpelit kuin osana jokapäiväistä elämää.

Mutta minä olin erilainen. Sisälläni asui Voittaja. Lempitekojeni kärjessä oli kirkossa käynti. Joka sunnuntai ja joka keskiviikko etsin nälkäisesti totuutta pyytäen Jumalaa parantamaan minut vanhoista haavoista. Olin yksinäisyyden valtaama, koska Garrett oli poissa. Olin pakotettu oppimaan kuinka luottaa Jumalaan, joka voisi täyttää tyhjyyteni. Tunsin hänet Isänäni, mutta nyt voisin oppia tuntemaan Hänet Ystävänä.

"Aabraham uskoi jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi" ja häntä kutsuttiin Jumalan ystäväksi.

Aloin ymmärtää, että hän ei ollut ilkeä heppu taivaalla, vaan lempeä, ihana ja välittävä Jumala. Mikä havainto.

Ystäväni Jumala käytti aikaansa varsinkin siihen, että Hän näytti minulle, mitä todella tapahtui ollessani seksiteollisuudessa. Ajatukset minusta kiitämässä punaisella Miatalla risteilivät mielessäni, kun yhtäkkiä selkeämpi

kuva enkeleistä ohjaamassa heittelehtivää ajokkiani muodostui. Minut otettiin takaisin. Sitten toisella kerralla Jumala muistutti minulle, miten kävellessäni kohti rähjäistä motellia Los Angelesin keskustassa Ääni kehotti minua "PYSÄHTYMÄÄN" ja jäin odottamaan, yhtäkkiä mielipuolinen mies juoksi ulos motellista verinen veitsi mukanaan. Lähdin pakoon ja näin "Jeesus pelastaa"-kyltin katolla.

Glup.

Erään kerran, kun ajoin satakuusikymmentä kilometriä tunnissa vasemmanpuolimmaista kaistaa 110-moottoritieellä, oli minun kaistalleni *parkkeerattu* auto. Säikähdin, kun näkymättömät kädet nappasivat ohjauspyörästäni ja nykäisivät autoni viereiselle kaistalle. Pelästyin järjettömästi ja katsoin ylös taustapeiliini ja näin sieltä heijastuvan kaksi punaista valoa.

Jumala vieraili luonani niin syvällisellä tavalla, etten pystynyt edes seisomaan ylistyksen aikana. Pystyin vain itkemään Jumalan hyvyyden tähden. Minä en ehdottomasti voinut käsittää, miksi Jumala oli ollut läheisesti kanssani nuo kahdeksan vuotta, mutta Hän vakuutti minulle, että paholainen olisi ottanut minut pian pois, ellen olisi ollut Hänen mahtavassa suojeluksessaan. Oli sietämätöntä ajatella kuinka monta kertaa Jumala pelasti minut. Kyse oli varmaan kymmenistä tuhansista kerroista.

Jumala myös näytti minulle, miten Hän pelasti minut HIV:ltä. En voinut ottaa vastaan enempää. Pyysin Jumalalta, ettei hän näyttäisi enää totuutta menneistä tapahtumista. Hän täytti pyyntöni, ainakin seuraavaan sunnuntaihin saakka, jolloin Hän jatkoi vuosien kelaamista taaksepäin näyttääkseen minulle kovan totuuden siitä, mitä oikeasti tapahtui.

Vale valeen perään paljastui minulle. Minusta tuli pyyhekuningatar, joka pyyhki sylkeä ja kyyneliä kasvoiltaan vuosia, eikä ainoastaan kuukausia. Garrett tiesi välittömästi tarjota minulle nenäliinapakettia, kun menimme kirkkoon hänen tultua armeijan harjoituksista.

Oli hämmästyttävää, kuinka pystyin palvelemaan lastenhuoneessa. Melkein ensimmäisenä päivänä, kun liityin suureen kirkkoon, minut rakkaudellisesti asetettiin palvelemaan lasten parissa. Champion's Centre -kirkko oli yhtä iso kuin fiksukin ja perheiden oli pakko palvella lapsityössä kerran kuukaudessa. Yllättävää kyllä – Jumala käytti minua, vaikka olin täydellinen ihmisraunio.

Lapset rakastivat minua silti. Olin söpön, pienen ekaluokkalaisen tytön tavoin pirteä, kun viihdytin pikkukavereita Nooalla ja eläimillä hänen arkissaan.

”Hei lapset, minun nimeni on Nooa ja tässä on laivani!” Lapset nauroivat ja rakastivat minua, kun kirahvi-nukkeni puri heidän pieniä pulleita käsivarsiaan. Lopultakin minulla oli yleisö, joka arvosti minua!

Lapsityö oli täydellinen paikka entiselle prostituoidulle päästä eheytymään lapsuuden haavoista, ilman että kukaan tietää niistä. Minä ehdottomasti rakastin sitä. Tunsin olevani niin turvassa ja niin puhdas lasten parissa. Jumala tiesi minun vielä vihaavan miehiä ja tarvitsevan aikaa parantumiseen, joten hän laittoi minut lapsityöhön. Mikä nero. Mutta tiesin syvällä sisimmässäni, että minut oli tehty jotain suurempaa varten. Niinpä yritin ylentää itseni sen sijaan, että olisin odottanut Jumalaa. Ilmoittaudun kateellisuudesta pastorin kirjoitusryhmään ensimmäisen vuoden sisällä seurakuntaan liittymisestä, jotta voisin käyttää luovan kirjoittamisen lahjaani. Minun on syytä epäillä, että heillä on ollut hauskaa todetessaan, miten kaukana olin vaatimusten täyttämisestä.

Mutta olin pysäyttämätön johtuen kauniista löydöstä elämässäni, josta sillä hetkellä sain nauttia, joten jatkoin kulkuani eteenpäin. Jumala ohjasi polkuani, kuten Hän lupasi minulle Sananlaskuissa 3:5-6

Turvaa HERRAAN kaikesta sydämestäsi, älä nojaudu omaan ymmärrykseesi. Tunne hänet kaikilla teilläsi, niin hän sinun polkusi tasoittaa.

Tottelin Jumalaa ja tein mitä Hän Kirjassaan sanoi sekä toteutin Hänen toimintaperiaatteitaan käytännössä. Jumala kunnioitti pieniä kuuliaisuuden askeleitani ja siunasi minua suurilla menestyksen yllätyksillä. Kun mokasin, niin yksinkertaisesti tunnustin syntini ja luotin Jeesuksen Kristuksen uhrauksen suojaavan minua. Tajusin, että jos Jumala rakasti minua niin paljon, että Hän pelasti minut jopa pornosta ja hänellä oli sen lisäksi vielä rohkeutta puhdistaa minut siitä. Olin aika varma, että Hän oli tosissaan.

Jumala oli kanssani pelastaakseen ja parantaakseen minut. Mikäpä minä olin Häntä pysäyttämään? En täysin ymmärtänyt sitä, mutta yritin todella antaa kaikkeni. Luin Hänen Sanaansa, rukoilin, nöyryitin itseni ja luotin Häneen kulkiessani ”yököttävien” hetkien läpi, kuten silloin kun jouduin käymään armeijan kuntoutuksessa.

Niin, se oli todellinen pettymys. Kuvittele minut armeijan miesten ympäröimänä, jotka olivat mukana intensiivisessä ja lyhyessä avohoitopotilaille tarkoitetussa ohjelmassa. Vihasin sitä, mutta en päässyt alkoholista, joten päätin maallisen hoito-ohjelman voivan auttaa minut kuiville. Siinä kävi päinvastoin; kun olin kertonut seksuaalisista traumaistani heikkojen miesten kesellä, he pyysivät minua toistuvasti lähtemään kanssaan ulos.

Miten vetoavaa, ajattelin.

Ainakaan en kutsunut heitä enää sioiksi. Se oli edistystä viimevuotiseen ajatteluun verrattuna ja sitä paitsi, asiat menivät elämässäni parempaan suuntaan. Sama miten pahalta näytti tai miten paljon roskaa peräluukustani löytyi, tiesin Jumalalla olevan minulle jotain parempaa.

Parempi avioliitto, parempi elämä, parempi terveys, parempi raittius, Jumalalla oli vaikuttava suunnitelma elämäni varten ja jokin minussa kertoi, ettei sitä kannata menettää!

XXII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ ÄLÄ ANNA HUONOJEN
ARVOSANOJEN
PYSÄYTTÄÄ SINUA ★

★ *Kahdeskymmenestoinen luku* ★

Yläkoulun arvosanani olivat hirvittäviä! Pääsin hädin tuskin läpi arvosanalla F tietojenkäsittelystä. Sain kolmanneksi huonoimman arvosanan D ravitsemusopista ja samoin kuvaamataidosta, mihin saattoi vaikuttaa se, että poltin tupakkaa luokassa. Lukiossa arvosanat eivät olleet yhtään parempia. Sain huonoimman arvosanan F Yhdysvaltojen historiasta, arvosanan D-matematiikasta sekä arvosanan D kirjoituksesta ja arvosanan C- äidinkielestä. Ihmettelin kuinka hemmetissä valmistuin sieltä!

En olisi *koskaan* uskonut, että minun sallittaisiin ikinä palaavan opetusta tarjoavaan instituutioon.

Olin katkera katsellessani Garrettin suorittavan korkeakoulua armeijassa. Samalla kun hän kehitti itseään, selviydyin vaivoin armeijan kuntoutuksesta. Samalla kun hän teki täyden päivätyön ja osallistui armeijan maksamaan koulutukseen, pysyttelin kotona lasten kanssa ja työskentelin Mexican-ravintolassa yrittäen toipua alkoholismista.

Mitä vikaa tässä kuvassa on? ajattelin.

Mutta en tiennyt mistään paremmasta, ennen kuin eräänä yllättävänä päivänä, jolloin Garrett otti minut armeijan koulutuskeskukseen noutaakseen

kirjansa. Tunsin huonommuutta ja myös Garrett huomasi venähtäneen naamani ja kysyi, mikä minulla oli pielessä.

"Tunnen itseni luuseriksi, kun kaikki muut ovat älykkäitä ja käyvät koulua."

"Sinä voit käydä koulua", hän tiedotti nopeasti.

"Ei, minä en voi käydä koulua", vastasin surullisena. "Sain lukiossa vain huonoja arvosanoja, enkä edes tehnyt SAT-testiä, koska tiesin etten ikinä jatkaisi korkeakouluun. Lukion arvosanani olivat hirvittäviä", sanoin surullisten silmiäni vaeltaessa pitkin maata.

"Shelley", hän vastusti, "älä anna huonojen arvosanojen pysäyttää sinua. Kuka tahansa voi mennä korkeakouluun, jos vain haluaa. Kunhan ensin teet korkeakoulun pääsykokeen, niin he laittavat sinut tasoasi vastaavaan opetukseen."

"Mutta olen kahdeksaluokkalaisten tasoja matematiikassa ja ehkä lukiotasoa äidinkieleessä", vastasin surkeana.

Garrett sanoi vaatimalla: "Shelley, se ei vaikuta asiaan. Heillä on lukiotasoisia kursseja kaupungin korkeakouluissa. Miksi et mene pääsykokeeseen ja ota selvää, mikä tasosi on? Sinä olet älykäs Shelley. Voit tehdä mitä tahansa, mihin paneudut."

Tuota samaa minun Nonnie tapasi sanoa minulle, ajattelin.

"Ajatteletko tosiaan, että minun olisi mahdollista mennä korkeakouluun?" kysyin paksu kerros toivoa äänessäni.

"Kyllä, Shelley!" Garrettin sanat kolahtivat sydämeeni ja äkkiä taivaat aukenivat. Ainakin siltä se tuntui. Valtava valo kävi sisälleni ja ohjasi minut oppilaitoksen sisäänottotiskille, missä kysyin, voisinko tehdä pääsykokeen.

"Tietenkin, minä päivänä haluaisit tulla?" Vastaanottovirkailijan kauniit sanat antoivat minulle toivoa. Kysyin häneltä seuraavaa mahdollista päivää ja hän merkitsi sen muistiin tietokoneelleen.

Vau, ehkä tulen muuttumaan, kuvittelin.

Seuraavien päivien aikana stressasin hirveästi pääsykokeen takia, mutta Jumala salli minun selvitä siitä ja vihdoinkin se päivä saapui. Rukoillen ja uskoen uuteen mahdollisuuteen saada koulutusta, kävelin armeijan koulutuskeskukseen ja urhoollisesti tein testin.

Ja tiedätkö mitä?

SELVITIN TESTIN!

Korkeakoulun ohjaaja antoi minun tietää olevani korkeakoulutasoa lukemisessa ja kirjoittamisessa. Vain matematiikassa minä olin esi-algebran tasoa. Olin shokissa noista sanoista.

Esi-algebran? Miten se on mahdollista? ihmettelin.

Vaivoin sain pidäteltyä kyyneleitäni naisen edessä, kun hän antoi minulle luettelon yliopiston ohjelmista, joita tarkastella. Olin liian iloinen, jotta olisin voinut lukea listaa ja valitsin yksinkertaisesti journalismin. Rakastin kirjoittamista ja olin kirjoittanut lapsesta asti. Ajattelin kirjaa, jonka kirjoitin neljäsluokkalaisena. Ajattelin lukiossa saamaani arvosanaa B-journalistiikassa; se oli puhetaidon lisäksi ainoa aine, jossa sain hyviä arvosanoja.

Muutama klikkaus tietokoneeseen ja yhtäkkiä olin virallisesti sisäänkirjautunut journalistiikan kurssille. Sitten hän antoi minulle tietoa liittovaltion apuraha-ohjelmasta. Melkein putosin tuoliltani, kun hän kertoi minulle, että liittovaltio voisi maksaa minun lukukausimaksuni, kirjani ja vieläpä päivähoidon. Lisäksi opin, että voisin saada opintolainaa *ilman luottotietojen tarkistusta*, jotta minun olisi helpompi tukea perhettäni taloudellisesti, kun osallistuin opetukseen kokopäiväisesti.

Ei luottotietojen tarkistusta? Tuijotin häntä hämmästyneenä. Ajattelin sen olevan liian hyvää ollakseen totta, nipistin itseäni ja kysyin sitten oliko hän varmasti antanut minulle oikeaa tietoa.

”Tottakai, olen varma. Olen neuvova ohjaaja”, hän hymyili.

Innostukselleni ei löytynyt sanoja. Ajoin nopeasti kotiin, jaoin haltioituneena uutiset Garrettin kanssa ja sain hänet viemään minut armeijan ostoskeskukseen ostamaan minulle koulutarvikkeita ja keskikovia lyijykyniä. Sitten sain hänet viemään minut silmälääkärille, jotta saisin uudet silmälasit. Juuri niin, muutuin täydellisesti - sääliittävästä toipuvasta alkoholistista ammattimaiseksi korkeakouluopiskelijaksi yhdessä illassa!

Mikään ei voisi pysäyttää minua nyt, lupasin itselleni!

Ensimmäinen päiväni Pierce Collegessa syksyllä 1998 oli hyvin omituinen. Ensinnäkään siellä ei ollut lapsia. Toiseksi, *halusin* oppia. Kolmanneksi, kukaan ei tiennyt menneisyydestäni.

Täydellistä.

Avasin kirjani espanjan tunnilla ja nauroin kuinka helpolta se näytti. Osasin jo espanjaa melko hyvin, joten kyse oli vain siitä miten lukeminen sujuisi. Pidin varsinkin siitä, kun sain näyttää espanjan taitojani ”valkoiselle” yleisölle.

”Hola mis amigos me llamo Shelley.” Pidin jopa aksenttia alhaalla. Laskin päätäni ja hymyilin, kun hiljaa kiitin Jumalaa Mexican-ravintolasta. Oli hassua, että espanjan tunnit saivat minut kiittämään Jumalaa kauheasta ajasta elämässäni. Jumala todella teki kaikki asiat yhdessä vaikuttamaan minun parhaakseni, kuten pastori opetti minua Roomalaiskirjeestä 8:28:

Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.

Tunti päättyi ja palasin englannin kieleen. Oli uskomatonta miten paljon olin unohtanut yläkouluajoista, jolloin viimeisen kerran kiinnitin huomiota koulunkäyntiin. Predikaateista epäsuoriin objekteihin – rakastuin välittömästi englannin kieleen. Aloin kirjoittaa voimallisia tutkielmia, joista yhden otsikkona oli ”Maanisdepressiivinen Temperamentti ja Luova Taiteilija.” Toisin kuin muut nuoret opiskelijat, kirjoitin henkilökohtaisesta kokemuksesta. Opettaja rakasti sitä ja sain siitä arvosanaksi A:n, mikä on korkein arvosana!

Seuraavasta kirjoitelmastani tuli jopa syvällisempi. Olin saanut voimakkaita ilmestyksiä siitä, kuinka todellinen Jumala on, mistä johtuen kirjoitin kirjoitelman, jonka otsikoksi tuli ”Todiste Jumalan olemassaolosta.” Luokassa oltiin ällistyneitä, kun he näkivät tehokkaan tutkielmani, mikä sisälsi omia teleskoopilla tehtyjä löytöjäni, minkä ostin tutkiakseni tähtiä ja kuuta joka ilta. Miten ihmeellinen hetki se oli Jumalan kanssa. Hän puhui minulle syvällisesti kirjoittaessani sitä kirjoitelmaa ja kertoi minulle, että jonain päivänä Hän käyttäisi minua osoittaakseen maailmalle kuka Hän todella oli. Pidin tiukasti kiinni siitä unelmasta.

Seuraava tunti oli ”matematiikka 60”, mikä oli korkeakoulun alinta tasoa oleva matematiikan kurssi. *Huh huh*, ajattelin. Matematiikka oli ehdottoman vastenmielistä aina numeroituun neliöjuureen saakka! Olin luokkani vanhimmasta päästä ja ainoa asia, jonka vielä muistin olivat desimaalit. Vanha huijari sisälläni hymyili, kun näin dollarin merkit.

Kulmakarvat nousevat.

Kaiken kaikkiaan ensimmäinen päiväni korkeakoulussa oli yksiselitteisesti paras päivä koko minun tuhlatussa elämässäni ja olin valmiina jatkamaan! Ainakin siihen asti kunnes kotitehtävät kasaantuivat.

Todellisuus löi vasten kasvojani tutkielmien, matematiikan tehtävien ja espanjan harjoitusten kautta. Samalla yritin toipua alkoholismista,

huolehdin Tiffanystä ja Teresasta sekä valmistin aterian joka ilta. Aloin vihata sitä, että perheeni joutui olemaan kovin varovainen!

Silti kestin ja lukuvuoden ensimmäisen neljänneksen päätteeksi sain keskiarvon 3,73, minkä tähden pääsin Deanin listalle, jonne päästään hyvien arvosanojen avulla. Olin niin hämmästynyt suorituksestani, että soitin isälleni ja kerroin saaneeni A:n algebrasta. Hän oli erityisen järkyttynyt, koska juuri hän oli kärsinyt suuresti yrittäessään saada minua tajuamaan lukion matematiikkaa. Ehkä vika oli siinä, että hän oli yrittänyt opettaa algebraa teinialkoholistille.

Mutta minä eksyin.

Onneni kukkuloilla jatkoin oman suuruuteni etsimistä. Jumala oli vierelläni ja osasin todella rakastaa itseäni ensimmäistä kertaa elämässäni. Olin päättänyt ettei mikään voisi pysäyttää minua, ei edes ärsyttävä perheeni.

Sitten toinen lukuvuoden neljännes alkoi ja sain vihdoinkin aloittaa luovan kirjoittamisen kurssin. Nopeasti livahdin huoneeni perälle tuoliin, otin esille keskikovan lyijykynän ja kirjoituspaperia.

Vuosien ajan luovuuteni ei ollut päässyt purkautumaan, ja epätoivoisena odotin malttamattomana kirjoittamisen aloittamista. Opettaja ohjeisti meitä kirjoittamaan päivittäin päiväkirjaan, *mitä ikinä* mieleen tulikaan.

Sinä iltana annoin mennä ja voi pojat se *kulki* kuin siivillä! Sanat virtasivat minusta ulos kuin villinä kuohuva koski alkaen kauheasta lapsuudesta ja päättyen kauheaan menneisyyteeni pornoalalla. En ajatellut lainkaan opettajaa, vaan kirjoitin jokaisesta riiston tai pakenemisen hetkestä, mikä tuli rajoittamattomaan mieleeni. Runollinen kirjoittaja minussa oli taas herännyt lapsuuden äkkikuolemastaan ja tunsin olevani elossa. Kieppuvia sanoja ja musertavaa luovuutta, huomasin olevani värikäs sekä vahva kirjoittaja.

Kunpa vain perheeni huomaisi minun olevan Shakespeare! Äärimmäisen vaativat lapset ja nalkuttava aviomies, joka halusi minun tulevan petiin joka ilta klo 8:30, olivat yhdistelmä, minkä takia luulin kuolevani.

”Olen luova kirjoittaja! Minulla ei ole mahdollisuutta mennä sänkyyn klo 8:30. Jätä minut rauhaan”, ärähdin ja pyysin häntä laittamaan vuoden ikäisen hirviömme sänkyyn, kun minä palasin kirjoittamaan. Hullu tiedemies minussa oli herännyt, eikä kukaan, eivät edes verisukulaiset voineet minua pysäyttää.

Oli minun vuoroni kiivetä, ajattelin lujasti.

Garrett oli saanut kasvaa hyvässä perheessä ja hän oli käynyt kristillisiä kouluja koko elämänsä ajan, eikä ymmärtänyt minua, eikä sitä mitä

parhailaan olin kokenut. Hän oli lempeä mies ja ihana kannustaja, mutta hän ei voinut antaa sitä, mitä eniten kaipasin eli hyväksyntää. Tarvitsin hyväksyntää ensimmäiseksi Jumalalta ja toiseksi tarvitsin hyväksyntää itseltäni. Se oli jotain mitä en ollut 30-vuotisen elämäni aikana koskaan tehnyt.

Vaati suurta taistelua, että hyväksyin itseni ja aloin nousta kohti suuruutta. Työskentelin väsymättä ja ponnistelin yli inhimillisten rajojen, joita en tiennyt olevankaan. Valvoin koko yön dieettilimsatölkkien kanssa. Painoin töitä ja sain tehtäväni valmiiksi ennen kello kolmea aamulla, minkä jälkeen heräsin taas kello kuusi aamulla ruokkimaan tyttärenti. Minusta tuli kone, mutta raadoin liikaa ja vajosin takaisin masennukseen. Aloin myös nähdä uudelleen painajaisia. Laitoin sen stressin syyksi; vähänpä tiesin siitä, että päiväkirjan pitäminen avasi tien tunteisiini.

Ehkäpä mielialalääkkeiden käytön lopettaminen ei ollutkaan niin mahtava idea, ajattelin. Niinpä aloin uudelleen käyttämään lääkitystä, mutta ei edes Zoloft voinut estää Jumalan kättä, kun Hän veti pois syvälle sisimpääni lukittuja demoneja. Hirveät muistot ja pahat asenteet pyörivät mielessäni, kun päiväkirjani osoittaisi yhden suurimman ja voimallisimman vapautumisen ihmishelvetistä, mitä on koskaan tapahtunut.

Jumala oli uskollinen tavoilla, joita en olisi koskaan osannut kuvitella. Tuntematta Hänen merkillisiä teitään, taistelin Jumalan kädessä ja vajosin lääkkeisiin ja alkoholiin, mutta Jumalalla on keinonsa ja Hän auttoi minua voittamaan demonit. Helmikuun 14. 1999, hääpäivänäni ja minun neljäntenä toipumisvuotena, tulin vääjäämättömästi raskaaksi.

Olin lievästi sanottuna kalmankalpea. Vihasin Garrettia niin paljon, ettei hänessä ollut enää mitään mitä vihata, jolloin vihasin häntä uudelleen. Huusin hänelle ja syytin häntä raskaudestani, koska hän ei pitänyt kiinni "vetäytymissopimuksestaan". Neljäntenä hääpäivänämme Garrett ja minä *joimme liian paljon samppanjaa* ja todistettavasti se ei vaikuttanut hänen kykyynsä lisääntyä.

Vihaan häntä, ajattelin. Hänen takiaan tulen menettämään kaiken, raivosin.

En millään olisi halunnut tulla raskaaksi. Halusin vain saada keskiarvoksi 4.0 ja menestyä ENSIMMÄISTÄ kertaa elämässäni. Elämäni uusi alku revittiin minulta pois kaiken kovan työn jälkeen. Inhosin ilmaakin, jota Garrett hengitti.

Sitten sain huonoja uutisia.

Heräsin kerran sairaana ja oksensin sekä tein raskaustestin, jonka tulos osoittautui positiiviseksi. Helmikuun 28. päivänä 1999 kirjoitin päiväkirjaani seuraavat julmat sanat Garrettille:

Rakas Garrett,

epäilenpä ettet tiedä, mitä olet todella tehnyt minulle. Tunnen itseni järkyttyneeksi, merkityksettömäksi, raiskatuksi, loukatuksi, syylliseksi, rikkinäiseksi ja kaikkein eniten tunnen jääneeni rakkautta vaille. Tunnen itseni sairaaksi. Tunnen itseni raiskatuksi. Minua ei olla koskaan loukattu tällä tavalla. Sinä varastit jotain minulta. Sinä varastit MINUT!

Tiedän ansaitsevani parempaa, kuin tulla kohdelluksi sillä tavalla, jolla minua kohdeltiin helmikuun 14. päivänä. Jonain päivänä tulen olemaan jonkun kanssa, joka rakastaa minua, mutta ennen sitä tulen olemaan sylissäsi surullisena ja toivottomasti omistaudun jollekin, joka ei tiedä mitä rakkaus on. Sinä et ole enää sankarini.

Täynnä vihaa Garrettia kohtaan muutuin etäiseksi ja keskityin entistä enemmän opintoihini. Työnsin perheeni täydellisesti pois tieltäni ja siinä vaiheessa oli kyse *vain* minusta. Jos minun piti kärsiä ja tulla raskaaksi, muidenkin piti kärsiä kanssani. Tämä oli kauhea asenteeni.

Kaikin voimin yritin jättää raskauteni huomiotta ja saada sen 4.0, mitä himoitsin, mutta valitettavasti minusta tuli liian uninen ja sairas, jotta olisin voinut keskittyä opintoihini. Vuoden kuluttua siitä, kun aloitin elämäni suurimman itsensä-löytämisen-seikkailun, se napattiin täydellisesti pois ulottuviltani. Minun täytyi keskeyttää opiskelu.

Masennukseni ajautui uudelle tasolle, ja en voinut enkä *halunnut* nousta ylös sängystä.

Mitäpä enää välittäisin, ajattelin. Päätelin Jumalan rankaisevan minua aiemmista ja nykyisistä synneistä, joten saatoin yhtä hyvin jäädä sänkyyn, kun Hän ruoskii minut hengiltä.

Silloin Jumalan piti puhua kanssani eräänä aikaisena aamuna.

”Shelley”, hellä ääni herätti minut, ”tiedän suunnitelmat, jotka minulla on sinua varten”, HERRA julisti, ”suunnitelmat sinun menestykseksi eikä harmiksesi, suunnitelmat antaa sinulle toivo ja tulevaisuus.”

Hän muistutti minua Hänen aiemmasta uskollisuudesta ja että Hän sai kaikki asiat yhdessä toimimaan minun parhaakseni. Hän pyysi minua

luottamaan Häneen ja *asettamaan perheeni oman etuni edelle*. Se oli vaikein asia, jonka olin koskaan joutunut tekemään. Ainoastaan Jumala *tiesi* mistä todella jouduin luopumaan siinä hetkessä.

Kuukaudet vierivät, mutta kamppailin edelleen alkoholin takia. Minun piti luopua muista lääkityksistä lapsen takia, mikä järkytti elimistöäni ja lisäsi painajaisia sekä pahensi mielisairauttani. Kehoni oli tottunut Zoloftiin ja unilääkkeisiin, mutta nyt minun piti kärsiä ”kylmä kalkkuna” lapsen tähden. Yhdessä illassa muutuin vainoharhaiseksi riivaajien kanssa alati painivaksi hulluksi. Alkoholin kanssa taistelin kovasti ja se voitti osan raskausajasta, mutta taistelin myös kovasti vastaan. Luin jokaisen kirjan raskaudesta, jonka sain käsiini. Halusin *nähdä* lapsen. Halusin *nähdä* muodostuneet jäsenet, jotta voisin tuntea myötätuntoa lasta kohtaan. Halusin rakastaa lasta enemmän kuin mitään, mutta en voinut. En voinut rakastaa ketään muuta kuin itseäni siinä hirveässä itsekkäässä hetkessä. Silloin minulle selvisi miten äärimmäisen ruma minun sisimpäni oli.

Tarvitsin yliluonnollista ihmettä, mutta sellaista ei ollut näkyvissä.

Garrett oli turhautunut ja peloissaan lapsen tähden, mutta vieläkin enemmän hän pelkäsi minun puolestani ja sen helvetin tähden, minkä saatoin järjestää kenen tahansa perheenjäsenen kanssa, joka ei pysynyt minusta puolta metriä kauempana. Hän rukoili ja yritti säilyttää rauhan, kun minä raivosin nurkassa ja painin Jumalan kanssa.

Lopultakin tapahtui pieni läpimurto, kun katsoin televisiosta ”Lapsen tarinan” ja jäin välittömästi kiinni sarjaan. Luova hirviö minussa oli heti tynnytetty, kun näin äitien synnyttävän lapsensa ainutlaatuisilla tavoilla. Minä myös halusin olla luova jatkaessani taiteellista matkaani kohti itseni löytämistä, joten päätin synnyttää kotona.

Jos he voivat sen tehdä, voin minäkin, ajattelin ylpeästi.

Kutsuin kättilön ja kokonainen uusi maailma avautui minulle. Naiskeskeisessä hoidossa opin luonnonyrteistä ja miten luoda kohdun tapainen ympäristö, jotta lapseni syntyisi kauniisti sekä tehokkaasti.

Jumala oli uskollinen korvaamaan menetykseni jollakin *vielä* kauniimmalla ja luovemmalla.

Silmä ei ole nähnyt, korva ei ole kuullut, järki ei voi tietää, mitä Jumalalla on varastossa, laulu ”Pyhä Henki Sataa Alas” soi uudelleen mielessäni, kun rauhallisesti luin vauvakirjoja.

Pyysin Jumalaa ja vauvaa antamaan minulle anteeksi äärimmäisen itsekkyyteni ja sitouduin uudelleen lukemaan Jumalan Sanaa päivittäin.

Korkeakoulusta oli tullut minulle epäjumala ja Jumala uskollisesti poisti epäjumalan ja antoi minulle asian, jota tarvitsin eniten, Hänen Sanansa.

Siitä huolimatta, että minä vieläkin taistelin ajoittain alkoholin demoneita vastaan, pyysin Jumalaa suojelemaan lastani ja armahtamaan minua sekä auttamaan minua selviytymään mielenvikaisuuteni kanssa. Kauhean menneisyyteni ahdistamana opettelini kuinka heittää murheeni Jeesukselle ja luottaa täysin Jumalaan, jotta muistot eivät enää määrittäisi sitä, kuka olen. Jumalan Sana määrittelee sen, kuka olen. Pitäydyin tiukasti 1. Pietarin kirjeen toisen luvun, yhdeksännen jakeen lohduttavissa sanoissa:

Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa.

Minä olin Jumalan valitsema tällaista aikaa varten, lausuin itsekseni, kun hankasin suurta vatsaani kuunnellen samalla kauniin lapseni sydämenlyöntejä stetoskoopilla. Olin uskomattoman kiitollinen Jumalalle, että lapseni oli terve ja liikkuva. Kyynelsilmin pyysin Jumalaa antamaan minulle anteeksi, kun join itseni muutaman kerran humalaan oltuani yli kolme kuukautta raskaana. Vihasin itseäni äärettömästi ja olisin voinut tappaa itseni, jos en olisi ollut raskaana. Raskausajan juopottelusta syntyneen häpeän ja syyllisyyden olisi yksistään pitänyt riittää tappamaan minut.

Kuolema ei kuitenkaan voinut estää sitä, minkä Jumala oli säättänyt onnistuvan, ja marraskuun 17 vuonna 1999, aloitin synnyttämisen lämpimän rentouttavassa kylpyvedessä, kynttilöiden ja perheen ympäröimänä. Keskityin mielessäni kontrolloituun hengittämiseen ja oivallisiin mielikuviin avautuvista kukista. Muutuini olemaan yksi mieli, ruumis ja sielu. Muutaman tunnin päästä keskittyneen synnyttämisen aloittamisesta, käteni tiukasti kiinni Garrettin kädessä, otin viimeisen syvän henkäyksen ja tein voimakkaat pitkät työnnöt, kunnes tunsin sysänneeni lapseni lempeän lämpimään veteen.

Haukoin henkeä voimakkaan helpotuksen tunteen jälkeen ja katselin kauniin vauvani hidasta kelluntaa kohti veden pintaa. Upeana ja kuvauksellisena se oli kaunein hetki elämässäni. Liplattavan veden hellä ääni kuului taustalla, kun kätilö nosti vastasyntyneen tyttärensä ylös ja varovasti asetti hänet märälle rinnalleni. Hän katsoi äänettömästi silmiini ollessaan vielä kiinnittyneenä sykkivällä elämän nuoralla kohtuuni.

Kättilö opasti minua puhaltamaan hänen kasvoihinsa, jotta voisin ylläyttää häntä hengittämään, mutta olin liian juuttunut siihen hetkeen. Se oli liian käsittämätöntä, joten Garrett nojautui eteenpäin ja hellästi puhalsi lapsemme kasvoille.

Hetkessä, jossa aika oli pysähtynyt, otti Abigail Lorraine Lubben hänen ensimmäiset ainutlaatuiset elämän henkäykset. Ilman kyyneliä tai sanoja meidän perheemme istui haltioituneena hiljaisessa kodissamme todistamassa taivaallista ilmiötä. Täynnä syvää kiitollisuutta Jumalaa kohtaan, me pohdimme hämmästyttävää ihmettä sydämessämme ja ylistimme.

Siinä uskomattomassa hetkessä annoin tunnustusta todelliselle, Korkeimmalle Jumalalle tavalla, jonka en tiennyt olevan mahdollinen ja minä kirjaimellisesti ymmärsin ilmestyskirjasta, miksi ihmiset taivaassa heittävät heidän kruununsa Jumalalle seisoessaan hänen edessään:

Aina kun olennot antavat ylistyksen, kunnian ja kiitoksen hänelle, joka istuu valtaistuimella ja joka elää aina ja iankaikkisesti. He heittävät kruununsa valtaistuimen eteen ja sanovat: "sinä, meidän Herramme ja Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen, kunnian ja voiman, sillä sinä olet luonut kaiken. Sinun tahdostasi ne ovat olemassa ja ovat luodut.

-Ilmestyskirja 4:9-11

Siinä ihanassa hetkessä heitin kruununi Jumalan eteen ja uskalsin antaa Hänen jatkaa mahdollisten asioiden tekemistä elämässäni.

XXIII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ HERÄTYSSOITTO ★

★ *Kahdeskymmeneskolmas luku* ★

Isorintainen, tukevaviiksinen ja paksunyrkkinen saksalainen tuomari Helga marssi huoneeseeni ja antoi minun kuulla kunniani. Hän säikäytti minut perinpohjaisesti.

Minun olisi pitänyt kuunnella Jumalaa, mutta koska minun oli silloin vaikeaa "kuunnella" Häntä alkoholi-asiassa, niin Hän lähetti luokseni Helgan. Ainakin arvelin hänen nimensä olevan Helga. Hän oli ilkeä saksalainen rouva, joka lähti tekemään minusta raitista.

Kännissä ja järki himmenneenä edellisillan rajusta juomisesta kävelin noin viisi kilometriä armeijan sairaalaan, josta menin edelleen osastolle "5 North", joka on mielenterveyteen erikoistunut sairaalan osa. Etsin epätoivoisesti apua, koska en pystynyt lopettamaan juomista, vaikka olinkin kokenut hämmästyttäviä Jumalan tekemiä ihmeitä elämässäni. Taistelin raivokasta riivaajaa vastaan, joka ei halunnut päästää irti elämästäni, mutta Helga, Jumalan lähettämä taivaallinen lähettiläs, iloisesti säikäytti alkoholin minusta pois.

Jumala lähetti hänet ja Jumala oli tosissaan.

"Kuinka monta lasta sinulla on?" hän kysyi minulta vahvalla saksalaisella korostuksella.

”Hm, minulla on kolme. Minulla on myös 5 kuukautinen vauva. Hänen nimensä on Abigail,” sain vaivoin vastattua.

”Imetätkö lastasi?” Hän siristi silmiään ja hänen huulensa tiukkenivat, kun hän nojasi eteenpäin nojaten suuria nyrkkejään lantioitaan vasten.

Alkoholin huumaamana ja synnytyksen jälkeisen alakuloisuuden vaikutuksesta parkaisin: ”Kyllä, imetän lastani. Olen niin pahoillani. Tarvitsen apua juopotteluni tähden”, pillitin suuret punaiset silmät päästäni.

Helga katsoi minua kuin olisin huonoin lihanpalanen maan päällä ja huusi minulle hyvinkin viisi minuuttia.

”Minkälainen äiti imettää lastaan samalla juopotellen?” hän vaati tietää osoittaen sormellaan kasvojeni. Hän puhui uudelleen ja uudelleen siitä, miten kauhealla tavalla vahingoitin lapseni terveyttä. Olin vielä juovuksissa ja ankaran masentunut, kun hän laittoi viimeisen naulan arkkuuni.

Sitten hän katsoi mielentervettä koskevia potilastietojani ja näki että olin taistellut alkoholin kanssa aiemminkin jo vuosia ollen välillä kuivilla. Hän viskasi kansioni syrjään ja iski minua pelottavimmilla sanoilla, mitä olin ikinä kuullut:

”Sinulla ei ole enää lastesi huoltajuutta. Olet kelvoton äiti etkä ansaitse lapsiasi. Aion soittaa miehesi komentajalle ja hän tulee rankaisemaan miestäsi, joka sallii kohdella lapsiaan huonosti kotonaan.”

Nousin hillitysti ylös ja anoin häneltä armoa. Itkin ja vannoin, että tekisin kaiken mitä ikinä vaaditaan, jotta voisin pitää lapseni. Hän lähti huoneesta kiinnittämättä minuun mitään huomiota ja minä huusin hyvän tovin Jumalaa armahtamaan minua.

Jumala ei vastannut.

Kaksi miestä tuli huoneeseeni ja pyysivät minua istuutumaan pyörätuoliin. He kuljettivat minut eristettyyn huoneeseen, missä ei ollut teräviä esineitä. Yksinäisempänä kuin missään sellissä, jossa olin aikaisemmin ollut, olin nyt psykoottisessa helvetissä ja elämäni alhaisimmassa pisteessä.

Sitten kun olin itkenyt itseni uneen ja alkoholin vaikutus oli hälventynyt pois, lähes kaksi metrinen mieheni käveli seuraavana aamuna sisään, kasvoillaan ilme joka kertoi kaiken; hän oli saanut tarpeekseen. Tiesin menettäväni hänet ja epätoivoisesti anoin häneltä armoa ja vannoin tekeväni mitä ikinä se vaatisikaan lopettaakseni juomisen.

Hän ei uskonut minua.

Ajoitus ei olisi mitenkään voinut olla meille huonompi. Kahden viikon sisällä meidän pitäisi muuttaa Teksasiin Garrettin lääketieteen

jatkokoulutukseen, joka sijaitsi Fort Samissa Houstonissa. Sydän- ja verisuonitautien koulutukseen hakeneista sadoista sotilaista Garrett oli yksi valituksi tulleista, joka hyväksyttiin valioille tarkoitettuun kouluun. Se oli suuri kunnia ja merkittävä ylennys hänelle, mutta lähellä oli, ettei hänen vaimonsa pilannut koko juttua.

Viimeistään tässä vaiheessa hän ymmärsi, miltä minusta tuntui, kun opiskeluni revittiin minulta pois.

Hänen raivolleen ei löytynyt sanoja, eikä hän aluksi puhunut minulle. Anoin ja suostuttelin häntä, mutta hän vain pysyi hiljaa. Seuraavalla viikolla me odotimme kuulevamme jotain hänen komentajaltaan Helgan, saksalaisen tuomarin ja elämäni sekä perheeni teloittajan, soiton tähden. Puhelin ei kuitenkaan pirissyt ja äkkiä me olimmekin ajamassa pois Washingtonin osavaltioista kohti Teksasia.

Vau, ajattelin. Onko Jumalan armo leimattuna otsaani vai mitä tämä on?

Ikuisesti kiitollisena siitä, että Jumala armahti minua jälleen kerran, vannoin tekeväni mitä ikinä se vaatisikaan päästäkseni alkoholista eroon. Työnsin valtavan määrän Antabus-kapseleita kurkustani alas ja pysyttelin kotona niin paljon kuin mahdollista. Jos oli ehdottomasti mentävä ulos muiden nähtäväksi, niin kieltäydyin menemästä lähellekään alkoholia, mikä oli äärimmäisen vaikeaa armeijan tukikohdassa! Olin kuitenkin päättäväinen. Ruokakaupassakaan en koskaan kulkenut alkoholihyllyjen välistä. Kannoin ristiäni käytännössä kaikkialla minne sitten meninkään. Aioin tosissani voittaa riippuvuuteni!

Saapuessamme San Antonioon, Teksasiin, olin niin vainoharhainen alkoholin lähellä, että kun naapurimme kutsui meidät päivälliselle, kysyin oliko heillä viinaa ja kun he vastasivat iloisesti "kyllä", kävelin suoraan takaisin asuntooni ja paiskasin oven kiinni.

En koskaan enää puhunut sen naapurin kanssa.

Garrett aloitti hänen intensiivisen 57 viikon koulutuksen sydän- ja verisuonitautien teknikoksi ja minä pysyin kotona opetellen itsekseni kotisivujen suunnittelua. Olin tietoinen siitä, että minun piti pysyä kiireisenä, jos halusin voittaa riippuvuuteni, joten ostin HTML-kirjan ja aloin luomaan kotisivuja. Luova hirviö minussa oli jälleen tyynnytetty ja ahdistus alkoi hellittää.

Huomasin myös, että kun olin juomatta, masennukseni väheni noin puolella. Minun olisi pitänyt kuunnella paremmin ollessani armeijan

kuntoutuksessa. Se saattoi olla väärä ohjelma minulle, mutta opin heiltä yhden tehokkaan asian; alkoholi aiheuttaa masennusta.

Nyt *tiesin* heidän olleen oikeassa!

Minulle oli vaikeaa joutua kauaksi Champion's Centre -kirkosta, mutta tiesin sen olevan Jumalan tahto. Olin hankkinut liikaa ystäviä armeijan palveluksessa olevien miesten yksinäisistä vaimoista, mutta nyt itsesäälikekkeit olivat ohi. Sen sijaan oli aika keskittyä perheeseen ja parantua täysin vanhoista haavoista. Jumalalta saaduilla Voittajan Sanoilla varustettuna voisin tulla testatuksi, jotta nähtäisiin osaisinko toteuttaa oppimaani käytännössä.

Jumala halusi korottaa minut seuraavalle tasolle, mutta ensin Hän tahtoi minun läpäisevän testin.

Huhtikuun yhdeksäntenä päivänä vuonna 2000 lopetin virallisesti juomisen ja tupakan käytön samanaikaisesti. Garrett toi kotiin joitakin hänen opiskelutöitään sydän- ja verisuonitaudeista, mikä säikäytti perinpohjin meidät molemmat. Jätimme pois hänen punaiset Marlboronsa ja minun Capri Lightsit ikuisiksi ajoiksi ja siirryimme koviin karkkeihin. Paljon rukouksen ja punaisten karkkien yhteisvaikutuksella voitimme riippuvuutemme ja paransimme elämäämme.

Nyt me olimme tiimi. Garrett kävi töissä ja osallistui joka päivä julmaan armeijan kouluun, joka alkoi neljältä aamulla ja päättyi seitsemältä illalla, samalla kun minä kasvatin lapsiani ja opettelini itsekseni tietokonekieliä kuten HTML:ää ja JavaScriptiä sekä opettelini tietokoneohjelmia, kuten Photoshoppia, Paint Shop Prota, Microsoft Officea ja muita. Jumala rakkaudellisesti salli minun tehdä sitä, mitä rakastin eniten: luoda ja oppia.

Kun me molemmat olimme harjoitelleet intensiivisesti kuukausien ajan, Garrett ilmoitti että menemme takaisin Washingtonin osavaltioon, missä hänet voitaisiin myöhemmin korottaa aliupseeriksi sydän- ja verisuonitautien klinikalle. Jumala osoittautui jälleen kerran uskolliseksi, kun osoitimme kyvykkyytemme. Voimakas kierre jatkui ja aloin kasvaa ja KASVAA kuin voimakkaasti kukoistava kasvi, joka on Jumalan ihmeelliseen rakkauteen juurtunut ja kiinnittynyt.

Palatessani kotiin Champion's Centre -kirkkoon uutena raittiina Kristuksen luomuksena sain myös ylennyksen. Lapsityössä tarvittiin uutta osastonjohtajaa yli neljävuotiaille lapsille ja hyväksyin sen pestin välittömästi. Käytin luovuuden ja johtamisen lahjojani ja johdin neljävuotiaiden luokkaa kuin pitkälle vietyä sotilasoperaatiota. Johtamiseen ja valloittamiseen

pukeutuneena pidin mielelläni ylläni myös Champion T-paitaa, kun iloisesti tervehdin vanhempia ja lapsia heidän tullessa luokkaan. Opetin yli 5000 ihmisen seurakunnassa sadoille kallisarvoisille lapsille voimallista Voittavaa Jumalan Sanaa. Olin vastuussa kaikesta lähtien opetussuunnitelmasta ja toiminnallisista asioista aina vapaaehtoisten työjärjestyksen laatimiseen. Johdin yli 30 vanhempaa joka sunnuntai ja keskiviikko, kun me uskollisesti palvelimme esikoululaisten palvelutehtävissä. Kun sain mainetta onnistuessani vanhempien ja vapaaehtoisten värväämisessä neljävuotiaiden luokassa, minut nimitettiin kirkon rekrytoijaksi. Ei ollut ketään, jota en saanut mukaan palvelemaan. Käytin perusteluna sitä, että jos Jumala voi käyttää minua, hän voi käyttää ketä tahansa!

Opin paljon johtamisesta, tiimityöstä ja siitä miten johtaa suurta palvelutehtävää ollessani ensimmäistä vuotta johtotyössä Champion Centre – kirkossa. Halu oppia ja palvella intohimoisesti Jumalaa olivat vaikuttimeni, kun halusin kaiken mitä Hänellä oli minua varten ja enemmänkin! Olin pysäyttämätön. Minä jopa tarjouduin tekemään ilmaiseksi graafista suunnittelutyötä ja ylläpidin kirkon verkkosivuja sitä vastaan, että pääsin osallistumaan Raamattukouluun. Olin päättänyt kohentaa osaamistani ja jatkaa opiskelua. Vähänpä tiesin siitä, että Jumalalla oli mielessään erilainen oppiarvo minua varten.

Katseeni palkinnossa ja Jumalan Sana työnnettynä syvälle sydämeeni sain menestystä osakseni. Voittajan elämä tuli minulle todelliseksi ja Jumala oli tekemässä kaikkea yli sen, mitä osasin pyytää tai kuvitella aivan kuten pastori sanoi voivan tapahtua Efesolaiskirjeen 3:20,21 mukaisesti:

Hänelle, joka voi tehdä monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti!

Aamen ja kiitos sinulle Helgasta!

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ NÄYTÖS VI ★

★ *Tapaa Shelley #3* ★

XXIV

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ VOITTAJAN MIELENLAATUA ★
RAKENTAMASSA

★ *Kahdeskymmenesneljäs luku* ★

Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä vaan voiman rakkauden ja terveen ymmärryksen hengen.

-2. Tim. 1:7

Olin nyt selvä mieleltäni ja oikealla tiellä, joten oli aika käydä raskaaseen taisteluun ja valloittaa ne mielen hirviöt, jotka vielä pitivät minua vankinaan. Olin selviytynyt monista testeistä, mutta nyt oli aika astua esiin ja taistella lopullinen taistelu päästäkseni yli menneisyyden tapahtumista.

”Sinulla ei voi olla positiivista elämää negatiivisella mielenlaadulla.” Pastori Kevin saarnasi päivän toisessa tilaisuudessa. Enemmän kuin mitään muuta halusin elää positiivista Voittajan elämää, mutta silti minulla oli vielä ”luurankoja kaapissa”, jotka minun piti kohdata ja joista minun piti päästä eroon.

Ajattelin äitiäni. En ollut vielä antanut hänelle täysin anteeksi. Olin ehkä lakannut puhumasta hänestä pahaa, mutta minulla oli silti pahoja *ajatuksia* hänestä. Kävin raivokasta taistelua mielessäni ja minun oli tehtävä valinta: annanko anteeksi, jolloin minut korotetaan seuraavalle tasolle vai jääkö sinne missä olen marssimaan ympäri samaa rataa.

Olin väsynyt olemaan niskuroiva israelilainen, joka ei saavuta Luvattua Maata. Päätin toteuttaa käytännössä sitä, mitä olin oppinut viiden viimeisen vuoden aikana ja jouduin *todella* näkemään vaivaa, jotta en ajattelisi pahoja asioita niistä, jotka olivat satuttaneet minua. Itse asiassa tein PÄINVASTOIN. Aloin tarkoituksella etsiä toisten ihmisten parhaita ominaisuuksia tarkoituksella. Ajattelin äitinäni ja niitä hyviä asioita, joita hän teki minulle lapsena. Muistelin kuinka hän vei minut hammaslääkärille kuuden kuukauden välein ja miten minulla oli kauniit hampaat sen seurauksena. Mietin syntymäpäiväjuhlia, joita hän järjesti minulle lapsena. Ajattelin miten hän uskollisesti valmisti aterian perheelleen joka ilta ja miten hän siivosi talon. Nyt kun olin kolmen lapsen äiti, aloin arvostaa häntä enemmän. Ymmärsin hänen tehneen joitakin selviä virheitä, jotka satuttivat minua suuresti lapsena, mutta päätin, etten jäisi vatvomaan hänen virheitään enää. Tajusin että anteeksiantamattomuus oli hengellistä ja tunteellista myrkkyä ja että se satutti minua enemmän kuin ketään muuta! Sen sijaan, että olisin myrkyttänyt itseni ja perheeni, aloin toteuttaa Filippiläiskirjeen neljännen luvun kahdeksatta jaetta käytännössä:

Sitten vielä, veljet, kaikki mikä on totta, mikä kunnioitettavaa ja oikeaa, mikä puhdasta, rakastettavaa ja hyödyllistä kuulostavaa, jos on jokin hyve ja jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa.

Kiinnitin ajatukseni erinomaisiin asioihin ja kun saatana lähetti mielen hirviöitä muistuttamaan minua menneisyydestäni, pidin jalkani Jumalan Sanassa ja noudatin Kirjoituksia, kuten 2. Korinttolaiskirjettä 10:4-5:

Sillä meidän sota-aseemme eivät ole lihallisia, vaan ne ovat voimallisia Jumalan avulla kukistamaan linnoituksia. Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan. Me vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaisiksi Kristukselle.

Aloin tehokkaasti vangitsemaan kaikki ajatukset Jeesuksen nimessä. MIKÄ TAHANSA, mikä ei ollut linjassa Jumalan Sanan kanssa, heitettiin välittömästi menemään. Aloin ajattelemaan hyviä asioita tarkoituksella. En tajunnut, että olin rakentamassa vahvaa periksiantamatonta Voittajan mielenlaatua. Pastorini mukaan 21 päivässä voi tehdä positiivisesta

ajattelusta tavan. Positiivinen ajattelu alkoi sujua minulta luonnostaan ja Jumalan siunaukset kaadettiin elämäni.

Aloin todellakin *nauttia* perhe-elämästä ja ryhdyin tutkimaan kaunista Washingtonin osavaltion luontoa, missä opimme kalastamaan lohia, kaivamaan simpukoita, kuorimaan ostereita ja pyydystämään punarapuja. Olin valovuosien päässä vanhasta pimeyden maailmasta ja Jumala käytti Hänen ainutlaatuista luontoaan parantamaan minussa olevan rikkinäisen pikku tytön. Pystyin juoksemaan ja leikkimään rannalla. Elin toista lapsuutta Puget Soundin vetelässä rannassa. Lapiot ja ämpärit kädessään rohkea perheeni kiirehti kaivamaan syviä kuoppia pyydystääkseen nopeita Ensis Directus -simpukoita ja hietasimpukoita.

Joskus täytyy kaivaa syvältä, ajattelin itsekseni, kun pidin jättimäistä simpukkaa kädessäni.

Jumala käytti Hänen luontonsa ihmeitä puhuakseen minulle syvällisiä asioita. Varsinkin silloin, kun käytin kaikkia voimiani avatakseni nuo itsepäiset osterit, koska halusin ahneesti syödä mereneläviä, mutta huomasin niiden olevan hankalia avattavia!

”Shelley, olet juuri kuten nuo osterit.” Jumala kohtasi minua syvemmillä alueilta elämäni kuin olisin sallinut Hänen avata ja parantaa. Kun Garrett näki minun kävelevän yksin hiekkaisilla kukkuloilla, hän tiesi, että Jumala oli johtamassa minua parantumisen hetkeen. Seisoessani suolaveden reunalla Puget Soundissa annoin Jumalan tavoittaa sydämeni pimeimmät kohdat ja paljastaa ne pahat valeet, jotka uskoin itsestäni.

Valtavat suolaiset kyynelleet virtasivat ulos aaltojen lailla. Jumala vakuutti heittäneensä syntini niin kauaksi kuin itä on lännestä. Suunnaton häpeä ja syyllisyys, joita olin kantanut niin monta vuotta, olivat nyt kirjaimellisesti pesty pois Tyyneen valtameren. En ollut enää seksuaalisesti hyväksikäytetty rikkinäinen lapsi, vaan Voittajan elämää vaaliva Korkeimman Jumalan tytär.

Isäni teki taivaat, ajattelin kun nyyhkytin silmät kyynelissä, pehmeässä valkoisten kumpupilvien lohdutuksessa. Hämmästyneenä ympärilläni olevasta kauneudesta, mietin kuinka kukaan voi kieltää Jumalan olemassaolon.

Kurottauduin ottamaan kauniin pitkäjalkaisen meritähden, joka lipui minua kohti. Lapsenkaltaisena ja silmät pyöreinä otin sen ylös tarkastellakseni sen ystävällisten jalkojen hellää liikettä. Sen hellä liuku rauhoitti minua ja ajattelin Jumalan lempeyttä.

"Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltäni. Näin te löydätte levon sielullenne."

-Matteus 11:29

Siellä rannalla löysin levon Jumalan hellissä käsissä, noiden tuntien aikana. Kun Hän osoitti persoonallisen ja suuren rakkautensa minulle, aloin ymmärtää mitä Isän rakkaus todella on. Toisin kuin liian kiireinen maallinen isäni, Jumala oli aina käytettävissä, lempeänä ja elämäni jokaisesta yksityiskohdasta kiinnostuneena. Lopultakin sain huomiota ja hyväksyntää, jota olin aina kaivannut. Oli surullista, että suhde Jumalaan oli puuttunut menneisyydessäni, jolloin hain hyväksyntää miehiltä strippauksen, prostituution ja pornon avulla.

Mitä tuhlausta kahdeksan vuoden ajan, ajattelin murheellisena polkiessani haljenneen simpukan maahan.

Mutta Jumala vastasi ja lupasi minulle: "Shelley, lupaan sinulle, että kokemastasi kivusta ei hitustakaan mene hukkaan. Minulla on voimallinen suunnitelma elämäsi varalle ja tulen käyttämään sinun kärsimystäsi muiden auttamiseksi jonain päivänä." Pidin kiinni hänen lupauksestaan.

Matka rannalta kotiin oli aivan yhtä ihmeellinen kuin siellä viettämämme päivät. Runsaslukuiset korkealle kohoavat luumupuut ja smaragdinvihreät karhunvatukkapuskat teiden varsilla saivat perheemme pysähtymään ja riemumielin keräämään kypsiä sekä makeita hedelmiä. Washingtonin osavaltio oli ehkä maailman suurimpien ja parhaimpien karhunvatukoiden koti, josta tuli minun marjaparatiisi. Joka päivä kesän aikana työnsin vauvaani lastenvaunuissa ja otin tyttäreni suosikkipaikalleni keräämään karhunvatukoita. Kauden lopussa Garrett osti minulle laatikon hillipurkkeja ja kansia, jolloin muutin keittiöni hillotehtaaksi. Ylpeänä annoin makealta maistuville luomuksilleni nimeksi "Shelleyyn Hillo" ja lähetin niitä ystäväilleni joululahjoiksi.

Ihmiset rakastivat hilloani!

Talven saavuttua sanoin hyvästit kolmen kuukauden auringonpaisteelle, joka minulle vuoden aikana sallittiin. En ainoastaan oppinut olemaan valittamatta, vaan löytämään kauneutta jopa keskellä elämäni "talvea". Pidin vielä kynttilöistä, sytytin niitä ja asetin niitä kaikkialle talooni muistuttamaan minua liekistä, joka kasvoi sydämessäni. En tarvinnut enää kynttilöitä pimeän maailman suojaksi, vaan nyt ne olivat muistuttamassa minua jatkuvasta Jumalan rakkauden Valon roihusta.

Keskellä Jumalan kosketuksen parantavaa kauneutta, joka kosketti niin mieltäni kuin elämäni, Hän alkoi käsitellä avioliittoani. Ensimmäisen kerran vuoden 1995 jälkeen aloin todella rakastaa Garrettia. En ollut koskaan sallinut sitä, että tulisin erityisen läheiseksi toisen ihmisen kanssa, en etenäkään läpi elämän koetun kärsimyksen ja hylkäämisen jälkeen, mutta kun viisi pitkää taistelun ja paranemisen vuotta oli takana, sydämeni kasvoi riittävän suureksi rakastamaan Garrettia ja *nauttimaan* hänen seurastaan.

Sen tähden, että olin ensin luottanut Jumalaan, en ollut enää huolissani siitä, jättäisikö Garrett minut. Koska *luottamus elämäni* oli kiinni luomakunnan Jumalassa, eikä ihmisessä, olin vapaa rakastamaan, nauttimaan ja jopa tekemään virheitä ihmissuhteissa. Tiesimme molemmat, että olimme Jeesuksen Kristuksen ristin suojaamia myös silloin, kun minä tai Garrett olimme tehneet virheen. Jumala oli *jo* antanut menneet, nykyiset ja tulevat synnit anteeksi. Koska me uskossa hyväksyimme Hänen Poikansa Jeesuksen uhrin, meille sallittiin vapaus kasvaa jokaisella elämämme alueella, varsinkin avioliiton alueella!

Avioliitto Garrettin kanssa oli yhtäkkiä elämäni suurin ilo. Pystyin vapaasti rakastamaan häntä ilman kätkeytyjä muistutuksia menneiltä ajoilta. Kynttilöin valaistussa huoneessa ja selvällä eheytyneellä mielellä opin kuinka rakastella Jumalan tahdon mukaan, ei maailman tavalla. Garrettin kauniit siniset silmät tuijottivat syvälle silmiini ja annoin hänelle täyden vallan ruumiistani ja sydämestäni. Aluksi minulle oli äärimmäisen vaikeaa ottaa vastaan fyysistä ja tunteellista rakkautta Garrettilta, mutta Jumala antoi minulle voimaa ja vapautta *harjoitella* rakkauden vastaanottamista. Garrett ja minä myös rukoilimme ennen intiimejä hetkiä ja kutsuimme Jumalan makuuhuoneeseemme. Kyllä, me oikeasti kutsuimme Jumalan, seksin luoja!

Ensin itkin ja vullotin kuin lapsi, mutta kun Jumala paransi minua Garrettin hellän kosketuksen kautta, aloin tuntea oloni mukavaksi ja kykenin antamaan Garrettille takaisin ilman itsekkyyttä. Emme harrastaneet Garrettin kanssa intiimiä seksiä muutamaan vuoteen, sillä olin vaatinut kylmää ja tunteetonta seksiä, johon olin tottunut ja vaatimukseni voitti. En voinut antaa Garrettin suudella minua hellästi tai katsoa silmiini noiden ensimmäisten avioliittovuosien aikana. Seksi oli ennemminkin kuin rituaali minulle, mutta kun olin täysin raitistunut ja saanut riittävästi Champion Centren opetusta, olin valmis purkamaan seksin "julkisivun", joka meillä oli ollut ja todella sallia Garrettin ilmaista fyysisesti rakkauttaan minulle. Luovuin vanhasta Shelleyistä, jonka kanssa selvisimme ensimmäiset viisi vuotta ja uusi Shelley

iloiten alistui Garrettin helliin käsiin ja yhdessä me löysimme Pyhän Hengen täyttämän yliluonnollisen seksin kauneuden!

Aamen ja ylistys Jumalalle!

Tulipunaista ja kaunista rakkautta oli ilmassa, jossa 1. Korinttolaiskirjeen 13 luku osoittautui 100 prosenttisesti todeksi, kun me harjoitimme Jumalan rakkauden periaatteita aivan tosissamme:

Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä, rakkaus ei kadehdi, ei kerskaile, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa. Kaiken se peittää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii. Rakkaus ei koskaan häviä.

Meidän rakkautemme ei hävinnyt, koska Jumalan Sana ei koskaan häviä. Aivan kuten vuoroveden nousut ja laskut simpukka-kaudella, voimallisesti rakennettu Jumalan Sana minussa vapautti Totuuden aaltoja elämäni rannikolle. Jokainen vale pestiin pois ja lakaistiin takaisin Jumalan unohduksen mereen. Jumalan Sana antoi minulle sen, mitä varten se oli lähetetty: täyttämään Hänen tarkoituksensa elämässäni.

Palattuani takaisin Jumalan uskollisuuden ja hyvyyden murskaaviin aaltoihin, olin lopultakin valmis astumaan voittajan elämään, jonka Hän oli valmistanut minulle.

XXV

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ VOITTAVAA ELÄMÄÄ ★

★ *Kahdeskymmenesviides luku* ★

*Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle,
että hän ajallaan korottaisi teidät.*

-1. Pietari 5:6

Oli vuosi 2002 ja oli aika lentää korkealla. Elämän esitaistelijoina Garrett, minä ja lapsemme lähdimme matkaan tutustuaksemme elämään armeijan ulkopuolella. Garrett sai tiedon, että hänet kunniallisesti vapautetaan armeijasta hänen vioittuneen ja kuluneen selkensä takia. Garrett paran selkä kipeytyi usein juuri ennen lomaa, joten se luonnostaan valmisti minua keräämään kaiken pois lattialta, mikä oli ihme ottaen huomioon millainen vätys olin, kun hän tapasi minut.

Nyt vuonna 2002 olin Voittaja Äiti, joka siivosi ja teki kotinsa kauniiksi, valmisti taidokkaita aterioita, loi värikkäitä ja toimivia verkkosivuja, purkitti omatekemää hilloa, kasvatti kauniita lapsia, palveli johtotehtävissä Champion-kirkossa ja jolla oli jopa koulutustehtävät vastuullaan.

Ei hassumpaa entiseltä pornotähdeltä.

Toivuttuani seitsemän vuotta helvetillisistä kokemuksista, kävelin Champion-kirkosta täysin toipuneena ja parantuneena Voittavana naisena. Jumalan sana *todella* teki sen minkä se sanoi voivansa tehdä. Olin tästä elävä todiste.

Jumala paransi minut parantumattomasta taudista, lapsuudessa tapahtuneen hyväksikäytön seurauksena syntyneestä "ohjelmointivirheestä", isä- ja äitisuhteen haavoista, katkeruudesta, vihasta, raivosta, hylkäämisestä, seksiteollisuuden aiheuttamista painajaisista, univaikeuksista, varhaisesta kohdunkaulan syövästä vuonna 2001, traumaperäisestä stressihäiriöstä, alkoholismista, mielenterveysongelmista ja muustakin. Jumala myös eheytti avioliittomme ja suhteeni lähisukulaisiin, jopa anoppini alkoi rakastaa minua!

Kaikki näytti täydelliseltä. Oli vain yksi pieni ongelma. En olisi MISSÄÄN TAPAUKSESSA halunnut palata Kaliforniaan, kuten lähisukulaiseni halusivat. En ollut menossa enää lähellekään tuota hirveää paikkaa, joten *vaikutin* aviomieheeni ottamaan työn Teksasin osavaltiosta.

Garrett oli varma siitä, että hänen pitäisi ottaa työ Fresnosta, Kaliforniasta, mutta minä olin päättänyt, etten *koskaan* enää palaa Kaliforniaan! Olin työskennellyt liian pitkään ja liian rankasti toipumiseni eteen, enkä halunnut astua muuttuneilla jaloillani moraalittomaan osavaltioon, joka oli pornoteollisuuden kotipaikka. En missään tapauksessa!

Se luku elämässäni oli ohi. Sitä paitsi rakastin Teksasia, viimeistä todellista kristillistä osavaltiota Amerikassa, jossa tarjottiin erinomaista koulutusta. Halusin kasvattaa lapseni juuri Teksasissa, joten ajoin kiireesti läpi maan Washingtonin osavaltiosta Harlingeniin, Teksasiin, lähelle Meksikon rajaa. Arvelin osaavani espanjaa ja rakastin Etelä-Amerikkalaisia ihmisiä, joten se sopi minulle täydellisesti. Lisäksi Garrettille tarjottiin paljon rahaa muutosta Harlingeniin. En kuitenkaan ymmärtänyt, miksi kukaan muu ei halunnut sitä työtä, mutta tietenkin kuvittelin sen johtuvan Jumalan suosiollisuudesta. Etelä-Padre saarten lähellä voisimme kalastaa ja uida ja meillä olisi varaa elää kauniissa kodissa, missä olisi paikka hevoselle sekä appelsiinipuille Garrettin ansaitessa suurta palkkaa. Tiesin *tarkalleen* mitä halusin.

Hiljainen ääni kuiskasi: "Kalifornia", aika ajoin korvaani, mutta en kiinnittänyt siihen mitään huomiota. Itse asiassa kieltäydyin huomaamasta mitään merkkejä, jotka osoittivat Kaliforniaan. Meidän molempien lähisukulaiset asuivat Etelä-Kaliforniassa ja siellä oli myös Garrettille sopiva hyväpalkkainen työ, mutta minä vaadin muuttoa Teksasiin. Sitä paitsi halusin kaikessa hiljaisuudessa välttää seitsemää etsintäkuulutusta, jotka jätin taakseni Kaliforniassa vuonna 1995. Arvaan, että tarvitsin Jumalan tekevän vielä työtä "luottamukseni" kanssa. Joka tapauksessa minulla oli Washingtonin osavaltion ajokortti, eikä minun tarvinnut huolehtia siitä sotkusta, jonka jätin Kaliforniaan.

Voisin yksinkertaisesti unohtaa entisen elämäni Kaliforniassa.

Kun saavuin Harlingeniin, Teksasiin, Gipsy Kingsien soidessa taustalla, olin kuin taivaassa katsellen auringon valon sulautumista tuulenpieksemien palmupuiden rivistöön. Se oli meksikolainen paratiisi. Ylistys kumpusi suustani espanjaksi, kun kiitin Jumalaa lämmöstä, säästä ja auringosta!

”¡Alabado Sea El Señor!”, huusin pienestä pakettiautostani.

Heti kun olin ylistänyt Herraa, likaisen vaipan lemu täytti ilman. Pysähdyin harvoin WC-tauoille, koska halusin päästä Teksasiin ennen koulun alkua. Pikku Abigail oli hädin tuskin kaksivuotias ja hänen vaipastaan tihkui pissaa. Teresa ja Tiffany hyppivät seinille samoin kuin kissamme Jinx. Kyllä, ajoin yli 3000 kilometriä kolmen lapsen ja kissamme kanssa teillä joissa saattoi olla kalkkarokäärmeitä. Se oli järjettömän epätoivoinen yritys naiselta, joka voisi vapautua 300 päivää vuodessa kestävältä tummalta taivaalta ja sateelta. Auringon tervehtiessä minua palmupuiden reunustamalla maantiellä, lauloin meksikolaisen sydämeni kyllyydestä.

Kaipasin aurinkoa enemmän kuin mitään muuta. Rakastin Washingtonin osavaltiota, mutta en voinut elää enää yhtään päivää pimeydessä. Halusin auringonpaistetta!

Mutta kun olin ajanut maantietä pitkin kaupunkiin, huomasin yhden erikoisen asian. Siellä ei ollut valkoisia ihmisiä *missään*. Vaikka tunsin olevani vähiten ennakkoluuloinen henkilö maailmassa, aiemmista ”kulttuurisista” kokemuksista johtuen, silti toivoin edes yhden henkilön puhuvan englantia. Ajoin auton parkkiin ja menin ruoka-kauppaan: ei valkoisia ihmisiä. Ajoin pikaruokaravintolaan ostamaan ruokaa: ei valkoisia ihmisiä.

”Hmmm”, ajattelin itsekseni.

Onneksi osasin espanjaa ja puhuin paikallisten kanssa, jotka kaikki sanoivat saman asian: ”No hay Hueros aquí.” Toisin sanoen siellä ei ollut valkoisia ihmisiä.

Halusin TAPPAA Garrettin. Hän oli vierailut Harlingenissa työhaastattelussa ja kertoi minulle kuinka ihanaa siellä olisikaan elää. Hän innostuksissaan hankki jopa asunnon ja jätti asiakirjat toisten haltuun yllättääkseen minut, kun saapuisin paikalle. Mennessäni sinne näin vanhan talon typerällä kadulla, joka oli vain muutaman oven päässä kaatopaikasta, kyllä, tulisin tappamaan hänet.

Nyt olen jumissa meksikolaisessa loukussa, kolmen lapsen ja kissan kanssa, ajattelin itsekseni. Oli pahuksen hyvä, että osasin espanjaa.

Soitin vihaisena anopilleni kertoakseni hänen pojastaan ja hän sai melkein puhuttua minut ympäri ajamaan takaisin vanhoille kotiseuduille Kaliforniaan. Hänellä oli niin ikävä lastenlapsiaan, että olisi tehnyt mitä tahansa nähdäkseen heidät. Mutta Jumalan sana kytkeytyi päälle ja huomasin alistuvani mieheni toiveisiin. Niinpä alistuin *niin hyvin kuin kykenin*, kunhan olin ensin huutanut Garrettin korvaan puhelimesta. Seuraavana aamuna heräsin hotellissa, jossa sain lapseni puettua ensimmäiseen koulupäiväänsä. Se oli Teresan ENSIMMÄINEN päivä päiväkodissa. Yritin tehdä kaikkeni, jotta voisin virittäytyä Voittajan mielentilaan, vaikka olinkin hyvin ahdistunut siitä sekasotkusta, johon olimme joutuneet. Sitä kesti siihen saakka, kunnes opettaja toivotti Teresan tervetulleeksi luokkaan.

”Hei, terbetuloa luokahuoneeseen.”

Okei, lapseni oli siellä oppiakseen aakkoset oikein eikä väärin. Ei ollut mitään mahdollisuutta, että olisin sallinut murtaen englantia puhuvan opettajan opettavan lapselleni englantia. Sen ymmärtämiseksi ei tarvittu entistä La Huera Locaa. Hyvänä äitinä kysyin opettajalta, että osasiko hän englantia ja hän puolittain hymyili vastaukseksi.

”Me häivymme täältä”, kerroin Teresalle ja ajoin yläkouluun kiskoakseni tyttäreni Tiffanyn pois koulusta.

”Mikä nyt on hätänä, äiti”, Tiffany kysyi.

”Me painumme hemmettiin täältä”, huusin heittäen lastenvaunut auton perälle. Lapset ulisivat ja itkivät, kun samalla raivosin puoliääneen. Pystyin *melkein* kuulemaan Jumalan nauravan.

Melkein.

Sitten ajoin kiinteistövälittäjän toimistolle ja pyysin heitä laittamaan talomme taas myyntiin sekä kerroin heille, ettemme tarvitse sitä. Garrett säikähti, koska hän oli jo allekirjoittanut sopimuksen sairaalan kanssa aloittaakseen sydän- ja verisuonitautien teknikkona, mutta tässä asiassa suojeleva äiti oli järkähtämätön. Me EMME sittenkään tule kasvattamaan lapsiamme Meksikon rajalla.

Opin läksyni tehdessäni yli 3000 kilometrin U-käännöksen ja suuntasin Chinoon, Kaliforniaan, kohti anoppini taloa, missä suurin osa Garrettin sukulaisista asui.

Kuitenkin vannoin itsensä, että Garrettin pitäisi *silti* löytää toinen työ, toisessa osavaltiossa. En aikonut *jäädä* Kaliforniaan.

Muutama viikko kului, eikä muita töitä avautunut. *Pahus*, ajattelin. Yhtäkkiä tajusin Jumalan olevan tässä mukana. Kukaan ei voi tehdä asialle

mitään, kun Hän tulee mukaan. Voit paeta Jumalaa, mutta hän aina jättää muut 99 ja tulee hakemaan sinua ja tarpeen vaatiessa murtaa jalkasi.

Minun texasilaiset jalkani murtuivat, kun opettelin alistumaan Jumalan suunnitelmaan Kaliforniassa.

Ainakaan minua ei tunneta Fresnossa, ajattelin.

Metsästimme asuntoja ja tietenkin halusin suuren kauniin, lähes 300 neliömetrin kodin sekä puolen hehtaarin tontin pähkinäpuilla. En ollut valmis kiinnittymään Kaliforniaan ja ostamaan asuntoa, joten vuokrasimme kauniin kodin Maderasta, Kaliforniasta. Koulu oli kadun varrella ja loistavasta keittiöstäni oli näkymä kauniille hevosstilalle.

Se oli äidin paratiisi.

Kahden aarteeni, enkelimäisten lasteni kanssa ilmoittauduimme kristilliseen kouluun ja aviomieheni työskenteli täydellisessä työssä saaden KYMMENKERTAISEN palkan armeijan palkkaan verrattuna. Olin siunattu nainen. Olin niin siunattu, että olin tyytyväinen täydelliseen elämääni. Tai no, melkein täydelliseen. Minulla oli sydäntä julistaa evankeliumia ja opettaa Voittajan opetusta, mutta en ollut varma miten se sopi nykyiseen tilanteeseeni. Niinpä käytin aikani sen sijaan kotisivujen suunnitteluun kotona ja tein sillä melko hyvin rahaa, vaikka laitoin *vielä* ruoan pöytään joka päivä. Olin monitoimi-äiti-kone!

Kun puolisoni tuli kotiin töiden jälkeen, hemmottelin hänet pilalle. Tämän se mies voi todistaa aivan varmasti. Hän oppi hyvin nopeasti, että kun äiti on onnellinen, kaikki ovat onnellisia. Niinpä hän teki edelleen kovasti töitä tehden minut onnelliseksi ja meidän rakkautemme kukoisti villisti sihisevänä rakkaussuhteena. Nyt olimme rakastuneita. Olisin voinut tehdä hänelle kymmenen lasta lisää, jos en olisi mokannut ja pyytänyt häntä leikkauttamaan itsensä sen jälkeen, kun Abigail oli syntynyt. Puhumattakaan siitä, että kamppaillessani varhaista kohdunkaulan syöpää vastaan lääkäri sanoi, etten voisi saada enää lapsia.

Joka tapauksessa olimme onnellisia. Olimme aidosti onnellisia, eikä minulla oikeastaan ollut ainoatakaan ongelmaa koko maailmassa. Jopa vanhempani ja sisarukseni tulivat luokseni ja iloitsivat uudesta elämästämme meidän kanssa. Aloin kokea läheisesti äitini hyvyttä ja ystävällisyyttä. Hänestä oli tullut vuosien varrella mukavampi ja hänen karismansa sytytti koko huoneen. Hän oli suuri persoonallisuus ja hänellä oli kaunis hymy, ja tajusinkin olevani paljon hänen kaltaisensa! Isäni oli edelleen komea ja hellempi kuin aiemmin. Hän oli kypsynyt ajan saatossa ja näin hänessä

enemmän viisautta. Tajusin rakastavani heitä molempia ja olin todella antanut heille anteeksi. Ne olivat minulle vaikuttavia hetkiä.

Vanhempani viettivät myös laatu-aikaa lastenlastensa kanssa. Sillä oli valtava merkitys minulle. Lopultakin, kaiken kokemamme jälkeen olimme läheisiä toisillemme. Olimme yksi onnellinen, suuri perhe. Valmistin ateriat ja järjestin suurimman osan juhlista, koska asuin keskellä Kaliforniaa. Veljeni asui pohjoisessa ja vanhempani asuivat etelässä anoppini lähellä, joten asuntomme sijainti oli täydellinen! Enkä tietenkään välittänyt siitä, että minun piti näyttää siivous- ja kokkaustaitojani, jotka olivat suurimmaksi osaksi anoppini inspiroimia. Kun avioituin Garrettin kanssa, hän teki hyvin selväksi, että minun pitäisi toimia organisoidusti ja opetella siivoamaan sekä valmistamaan ruokaa. Kiitos hänelle ja Garrettille, jotka käyttivät aikaansa opettaakseen minulle hollantilaisia tapoja; minulla oli aina rätti kädessäni.

Okei, liioittelin hieman, mutta vakavasti ottaen minulla oli melkein aina rätti kädessäni.

Äitini oli yllätynyt nähdessään äärimmäisen puhtauden ja huomautti anopilleni: "No, ainakin hän kuuntelee sinua."

Niin, koska hän käytti aikaansa opettaakseen minua, ajattelin. Pidin kuitenkin kieleni kurissa. Itse asiassa pidin usein kieleni kurissa noiden ensimmäisten vuosien aikana Kaliforniassa. Tietenkin pidin. Halusin kaikkien rakastavan uutta minua!

Täydellinen tulevaisuus näkyi edessäni, enkä koskaan ajatellut menneisyyttä minuuttiakaan. Olin täydellisen korkealla täydellisessä maailmassa eikä mikään voisi tipauttaa minua alas. Eivät edes laiskat kristityt, joihin ajoittain törmäsin.

Aloimme osallistua Hengentäyteys-kirkon tilaisuuksiin Maderassa, jotka olivat hyvin erilaisia kuin mihin olimme tottuneet. Ensinnäkin pyhäkoulun opettajat olivat aina myöhässä. En voinut uskoa näkemääni, kun katsoin kelloani joka sunnuntai. Voittava pyhäkoulun opettaja minussa oli kauhistanut.

Toiseksi, pastori ei opettanut paljon Jumalan Sanaa, mikä todella harmitti minua. Olin kuolla, kun hän puhui suurimman osan ajasta erilaisista demoneista Maderalla.

Ikään kuin pahalainen välittäisi Maderasta niin paljon, ajattelin.

Pastori ja hänen vaimonsa ja heidän koko perheensä olivat kuitenkin hyvin ihania. Päätin silti, että Jumalalla oli syynsä nöyryyttää minua. Otaksuin tarvitsevani sitä. Olin todella paisunut Voittajan keinoillani, enkä voinut

ymmärtää, jos toiset eivät olleet erinomaisia. Minulle oli opetettu erinomaisuutta kaikessa mitä tein seitsemän vuoden ajan Champion's Centre -kirkossa. Olin osallistunut Viisautta Elämään -johtajuuskoulutukseen, missä opin tehokkaita johtajuus- ja yhteistyötaitoja. Siinä uudessa kirkossa, jossa aloimme käydä, ei tiedetty *mitään* Voittajan keinoista. Heillä ei ollut edes lasten ylistystiimiä! Sitä ei sallittu!

Nopeasti osallistuin vapaaehtoisena osoittamaan tälle kirkolle Champion's Centre -kirkon keinoja. Opin kuitenkin tosi pian, että jotkut kirkot ovat kuin keskiverto amerikkalainen perhe: lamaantunut ja tuottamaton. En ollut tottunut elämään keskinkertaista elämää, ja minun Voittajan menetelmäni loukkasi joitakin ihmisiä. Olin surullinen ja hämmentynyt laiskuudesta sekä erinomaisuuden puutteesta Jumalan huonetta ja ihmisiä kohtaan, joten aioin lopettaa kirkossa käynnin, kunnes tapasin hyvin erikoisen naisen.

Nyt tapasin Voittajan.

Hänen nimensä oli Pat ja hän teki voimallista vankilähetystyötä. Hän oli myös kansainvälisen Raamattukoulun rehtori ja sen perustaja, hän oli teologian tohtori ja ehdottomasti minun uusi sankarini. Hän oli ensimmäinen nainen, jonka kanssa tulin toimeen ja josta tuli hengellinen valmentajani. Se alkoi siitä illasta, kun hän kuuli todistukseni. Se oli ensimmäinen kerta, kun jaoin todistukseni kirkossa. Tietenkin jätin porno-osuuden pois.

"Shelley, sinun pitäisi kertoa todistuksesi vankilassa. Jumala on tehnyt sinulle suuria asioita!" hän sanoi puheeni jälkeen. Sydämeni hyppi ilosta! Lopultakin se hetki oli tullut, jota olin odottanut! Minulla ei ollut käsitystä siitä miten tulisin kertomaan todistukseni, mutta tiesin osaavani puhua. Sitten hän antoi minulle vankila pakkauksen, kertoi säännöt ja, voi, pyysi tuomaan kalifornialaisen ajokortin.

Aijai, ajattelin. Se ei tulisi toimimaan. En voinut, enkä pystynyt hakemaan kalifornialaista ajokorttia. Sieluani korvensi. Tarjouduin käyttämään washingtonilaista ajokorttia, mutta hän sanoi, että vain kalifornialainen ajokortti kelpasi. Sieluani korvensi jälleen.

Odottamatta kuulin Jumalan puhuvan minulle: "Shelley, mene DMV:n virastoon ja hae ajokorttisi. Luota minuun."

Hmm, kyllä Jumala, ajattelin. Ei ollut mitään keinoa, että olisin voinut astua jalallani siihen paikkaan, mutta kun Jumala oli muutaman viikon ajan kiskonut sydäntäni tottelemaan häntä, suostuin lopulta menemään "giljotiiniin" ja luottamaan Häneen kaikesta huolimatta. Minä oikeasti uskoin, että minut pidätettäisiin ja vietäisiin vankilaan, joten sanoin

jäähyväiset miehelleni ja lapsilleni sekä kerroin rakastavani heitä ja että: "Käyköön niin taikka näin."

Sillä hetkellä, kun astuin DMV:n virastoon, olin äärimmäisen tuskastunut. *En* missään tapauksessa halunnut päätyä vankilaan enkä *ansaita* syytä joutua sinne. Olin työskennellyt kovasti muuttaakseni pahat tapani ja nyt yhtäkkiä koko elämäni oli vaakalaudalla. Koska olin lopultakin saanut otteen röyhkeästä puolestani, päätin ottaa marttyyrin kannan ja suunnittelin, että jos joutuisin pidätetyksi, julistaisin urhoollisesti telkien takana evankeliumia, kuin Kristuksen vankina.

Minä olin seuraavana vuorossa. "Jumala, pyydän sinua auttamaan minua selviytymään tästä pinteestä", pyysin Häneltä epätoivoisena. Silloin vanha tuttu ääni tuli vierelleni ja kuiskasi: "Valehtelee Shelley. Voit valehdella itsesi tästä ulos." Mutta minä nuhtelin tuttua, matalaa ääntä ja valitsin totuuden puhumisen, joten auta minua Jumala.

"Nimi ja sosiaaliturvatunnus, rouva?" toimistovirkailija pyysi tyynesti. Annoin hänelle tietoni ja *sitten* hän kysyi oliko minulla koskaan ollut kalifornialaista ajokorttia.

Pysähdyin hetkeksi. Paholainen nojautui eteenpäin. Jumala nojautui lähemmäksi ja minä nieleskelin kunnes rohkeasti vastasin: "Kyllä minulla on ollut kalifornialainen ajokortti aikaisemmin."

Tämän jälkeen toimistovirkailija kirjoitti joitakin numeroita, tuijotti tiiviisti tietokoneen näyttöä ja katsoi äkkiä ylös sanoen: "Ole hyvä ja odota täällä."

Sitten hän käveli pois. Ei hyvä!

Valmistautuessani erilaisiin tapoihin, joilla DMV panisi minut rautoihin, rukoilin uudelleen Jumalaa ja *muistutin* Häntä Hänen iankaikkisesta hyvydestään ja armostaan. Niin, katsos, tunsin jo Jumalan Sanaa ja pystyin vastaamaan Hänelle toistamalla Hänen omia Sanojaan. Jumalan *täytyi* pitää lupauksensa sen mukaan mitä Hänen Sanansa sanoi. Muistutin Häntä tästä.

Virkailija palasi ja katsoi ylös minua kohti sekä sanoi: "Meillä ei ole mitään tietoja aiemmasta ajokortistasi, joten me teemme sinulle uuden."

Hölmistyneenä laitoin käteni suuni eteen, jotta en huutaisi kovaa. Kuka minä olin saamaan näin paljon Jumalan Suosiota??

Yritin pysyä tyynenä ottaessani vastaan uuden paperisen ajokortin, kun samalla kätkin sisäisen hymyni. Tarkoitan, oikeasti, kuinka moni ihminen on päässyt seitsemästä pidätysmääräyksestä noin vain?

"Hah haa!" nauroin paholaiselle tanssiessani ympäri DMV:n parkkialuetta kuin meksikolainen hattutanssija. Tanssin cha-chata pakettiautolleni ja ylistin

Jumalaa englanniksi, espanjaksi ja kaikilla muilla pyhän rukouksen kielillä, jotka tulivat mieleeni. Jumala nosti minut niin korkealle sinä päivänä, että luulin kohoavani taivaalle!

Totisesti, Jumala on uskollinen, lauloin uudelleen ja uudelleen, kun heilutin paperista ajokorttiani ilmassa ajaessani kotiin. Ihmiset autoissaan katsoivat minuun, kuin olisin ollut mieltä vailla, mutta en välittänyt siitä. Minä tiesin kuka oli Kaikkivaltias Jumala ja Hän oli varmasti puolellani!

Suutelin ajokorttini, kun sain sen postitse ja puhalsin erityisen suudelman Jumalalle. "Kiitos sinulle Isä", kuiskasin. *Miten hyvä ja uskollinen Isä minulla on*, ajattelin.

Ajokortti kädessäni ja valmiina valloittamaan, ilmestyin Keski-Kalifornian naisten laitokseen Chowchillaan, Kaliforniaan, maaliskuussa 2003. Täysin vartioitu vankila oli kirjaimellisesti vasten takapihaani. Ajattelin usein, että jos vangit yrittäisivät karata, he ilmestyisivät ensimmäiseksi kodissani.

Vähänpä vangit tiesivät heidän olevan suurissa kesteissä. Minä sain tietysti maistaa ensimmäisen kerran millaista on "liata" hengelliset kädet. Toisin kuin Champion's Centressä, missä kaikilla oli tyylikkääät pyhävaatteet ja kiiltävät Raamatut, täällä vangit olivat pukeutuneet kaikki siniseen ja kantoivat kolhiintuneita mustia Raamattuja.

Tämä paikka on kova, ajattelin katsellessani tuhottujen naisten rasvaisia hiuksia ja puuttuvia hampaita. En edes minä näyttänyt yhtä pahalta kahdeksan vuoden helvetin jälkeen.

Vedin syvään henkeä, kun Pat päätti ylistyksen ja riemuiten esitteli minut vangeille. Pyysin Jumalalta todellista apua ja rohkeasti astelin ylös likaiselle lavalle. Luin jokaisen hurskaan sanan täydellisesti kirjoitetusta hahmotelmasta, jota pidin kädessäni. Vangit eivät olleet vaikuttuneita, jotkut heistä jopa haukottelivat.

Ehkä minun tarvitsee olla kovempi, ajattelin kun sallin johtaa itseni takaisin menneisyyteen. Niinpä laitoin paperin pois ja tokaisin: "Olin pornotähti, joka sai genitaalisherpeksen ja Jumala paransi minut".

Haukottelut joka puolella huonetta jatkuivat, kun kerroin mitä kaikkea Jumala oli minulle tehnyt. Minun hirveä menneisyyteni nivoutui siihen, kuinka Jumala oli hämmästyttävällä tavalla parantanut elämäni ja tarinani muuttui voimalliseksi todistukseksi.

Saarnani lopussa kysyin, halusiko yleisön joukosta kukaan tuntea Jeesuksen Kristuksen, joka pelastaa prostituoituja ja pornotähtiä.

Hämmästykseni melkein kaikki vangit juoksivat eteen ja jonottivat rukoiltavaksi pääsyä.

Vau, ajattelin. Tällainen kristityn elämä sopii minulle!

Kun eräs kova vanki lähestyi minua ja halusi, että rukoilisin hänen riippuvuuksiensa sekä seksuaalisen hyväksikäytön tähden, laitoin käteni hänen rasvaiseen päähänsä ja rukoilin voimallista Jumalan kosketusta hänen elämäänsä. Rukoillessani saatanan valtaa vastaan ja pyytäessäni Jumalaa rikkomaan ne valheiden kahleet, jotka pitivät häntä vankinaan, katsoin samalla alas ja näin hänen seisovan pienessä kyynellammikossa. Se oli uskomatonta. Jumalan rakkauden voima oli koskettanut suurta pelottavaa naista ja muuttanut hänet rikkinäiseksi parkuvaksi lapseksi. Siitä hetkestä alkaen tiesin, että minut kutsuttu vankiloihin. Aloitin vapaaehtoisena joka viikko vankilan ohjaajana, missä työssä opetin Voittavaa opetusta, rukoilin vankien kanssa ja toimin vankien neuvonantajana.

Nyt kykenin antamaan toisille sitä, mitä jumala oli antanut minulle.

Vähän sen jälkeen, kun olin aloittanut, Pat ja hänen miehensä muuttivat ja jättivät palvelustehtävän minun ja Garrettin hoidettavaksi. Olin usein yksin lukittuna yli sadan vangin joukossa, jos Garrett ei päässyt mukaani, mutta rakastin jokaista kokemaani minuuttia! En ollut koskaan elämäni aikana nähnyt niin monen naisen etsivän epätoivoisesti Jeesusta.

Olin vankilatyön tähden haltioissani. Pat rohkaisi minua jatkamaan kouluttautumistani Raamattuopinnoilla, joten kirjauduin sisään Harvestime International Instituuttiin, missä opin tehokkaita uusia opetuksia. Kurssit, kuten Strategiat Hengelliseen Sodankäyntiin, Hengellisen Sadonkorjuun Strategiat, Liikekannallepanon Menetelmät, Evankeliointi ja muut olivat Jumalan keino valmistaa minua tehokkaaseen palvelustyöhön. En tiennyt vielä silloin, että Hän oli muuttamassa missiوني koko Amerikkaa koskeväksi lähetystyöksi.

Samalla kun aloitin Raamattuopintoni Maderalla, tapahtui jotain. Pyhän Hengen –täyteys kirkko, jonka tilaisuuksiin osallistuin, ilmoitti erityisen puhujavieraansa tulevan naisten kuukausitapaamiseen. Hänet oli julistettu profeetaksi.

Okei, ajattelin. Tämäpä outoa.

”Eikö naisprofeettoja ollut ainoastaan vanhassa testamentissa?” kysyin eräältä naiselta. Hän vain hymyili minulle ja rohkaisi minua tulemaan ja kuulemaan Herran Sanaa. Niinpä saavuin, tosin varautuneena, ajoissa paikalle ja istuin siellä kyynärpäät ristissä. Olin vielä enemmän varautunut,

kun näin ettei puhujanpöntölle asteleva tyttö ollut 25:tä vuotta vanhempi, ikään kuin Jumala ei voisi käyttää nuorta naista puhumaan minulle.

Mutta olin oppinut Champion's Centre -kirjon tavoille; halusin kuulla Kirjoituksia ja viisautta enkä jotain nuorta tyttöä puhumaan suunsa puhtaaksi siitä, mitä hän kuvitteli "kuulevansa" Jumalalta.

Äkkiä hän alkoi astella edestakaisin lavalla ja huusi yleisölle, että Pyhä Henki halusi liikkua tänään profeetallisesti.

Mikä on profeetallinen? ajattelin. Sitten hän alkoi osoittaa joitakin naisia yleisössä ja sanoi heidän olevan kuin aristavia peukaloita hänen edessään ja että Jumalalla oli sanoma muutamille naisille tänä iltana.

Odottamatta hän osoitti minua ja pyysi minua nousemaan ylös, koska Jumalalla oli sana minulle. Katsoin ympärilleni. Hän ei voinut tarkoittaa minua.

"Kuka, minäkö?" kysyin. Toiset naiset kehottivat minua nousemaan ylös, kuulemaan Sanaa, joka hänellä oli minua varten.

Hän alkoi puhua: "Herra sanoo sinulle, Hän on tehnyt sinusta rohkean. Itse asiassa Hän on tekevä sinusta niin rohkean, että näen sinusta kuvan, jossa kilistät lasia ravintolassa tarjoten rohkeasti vapautusta kaikille sinun ympärilläsi."

Minä säpsähdin. Vannoin, etten mene enää ulos ruokailemaan. Okei, miten tämä nainen saattoi tietää minun olevan rohkea? Täytyy myöntää, että hän oli siinä oikeassa.

Hän jatkoi: "Jumala sanoo sinulle, että hänellä on profeetallinen sanoma Kirkolle ja että Kirkon olisi kuunneltava sinua." Johtaja minussa piti tuosta osuudesta.

Sitten hän kutsui minut lavalle ja kaikkien edessä hän kertoi, että minulle oli annettu Deboran voitelu ja että minut oli kutsuttu olemaan Kirkon palohälytin, jolla on voimallinen varoituksen sanoma.

Kuka on Debora? ajattelin hermostuneena. *Kuinka minä olisin kirkon palohälytin?* ihmettelin.

Silloin aloin tuntea oloni *hyvin* epämukavaksi, mutta nuori naisprofeetta ei tuntunut välittävän. Hän pani minut avaamaan kämmeni ja läimäytti niihin omilla kämmenillään ja äkkiä ihmeellinen voima virtasi koko kehoni läpi. Sitten hän laitto kätensä päälleni ja "aktivoi" uuden rohkeuteni, jota Jumala halusi minun käyttävän.

Sen jälkeen kävelin paikalleni lavalta omituisessa sumussa, mutta löysin tieni takaisin istuimelleni. Naiset ympärilläni alkoivat tökkiä minua sanoen

heidän olevan innoissaan siitä Sanasta, jonka sain, mutta minä vain istuin paikallani.

Mitä minulle juuri tapahtui? ihmettelin. Minusta tuntui erilaiselta ja jokin sisälläni oli *hyvin* innostunut. Henkeni oikeastaan hyppeli sisälläni. Sitten naisprofeetta kutsui tyttäreni Tiffanyn ja kertoi hänelle näkevänsä rumpuja kaikkialla ympärillään ja että Tiffanylla oli voimallinen musiikin lahja. Äkkiä muistelin vanhoja aikoja, kun kävelin alakertaan, jossa nelivuotias tyttäreni hakkasi kenkälaatikoita puisilla lusikoilla samalla katsoen MTV:tä.

Tiffany ja minä vain katsoimme toisiamme. Me tiesimme Jumalan puhuneen meille tämän huimapäisen 25-vuotiaan profetaan kautta. Minun piti lievästi sanoen nöyrtyä.

Nyt kun teologiani oli murskattu ja tilaisuus oli päättynyt, alkoivat naiset jutella heidän "sanomistaan", kun minä keräsin hiljaa kampeitani tehdessäni lähtöä.

Debora, kuka on Debora? ajattelin yrittäessäni muistaa häntä raamatusta. Samalla *toinen* nainen lähestyi minua, kun seisoin siellä miettimässä. Hän oli suloinen vanha nainen, jonka näin joka sunnuntai ja tietenkin halusin olla kohtelias ja kuuntelin häntä.

"Pahoittelen häiriötä kultaseni, Pyhä Henki pyytää kertomaan sinulle, että sinä olet Hänen Sotamorsiamensa." Hän hymyili sekä halasi minua ja käveli sitten pois.

Hm, okei tämä oli vielä oudompaa, ajattelin napatessani Tiffanyn häipyäkseni sieltä. Kirkko osoittautui liian kummalliseksi minulle, joten livahdin kotiin kertomaan Garrettille, että tarvitsemme uuden kirkon.

Saapuessani kotiin hän oli unessa, enkä halunnut herättää häntä, koska hänen täytyi nousta aikaisin töihin. Niinpä menin tietokoneen luo ja tarkistin sen sijaan sähköpostini. Tiffany meni sänkyyn, kun minä jäin valvomaan ja "pohtimaan" mitä juuri oli tapahtunut. En saanut karistettua pois tunnetta, että jokainen nuoren naisprofeetan sanoma sana oli totta.

"Okei Jumala", sanoin lopulta kovaan ääneen, "jos mikään tänään tapahtuneesta on totta, niin tarvitsen jotain todisteita. Minä uskon sen, jos todistat minulle nyt heti, että se on totta, mutta minun on tiedettävä sen tulevan sinulta."

Jumala yllätti minut kysymällä: "Miten haluat minun todistavan sen?"

Katsoin tietokonetta ja näin tekstin "Google" näytöllä, joten uskalsin pyytää Jumalalta näyttämään minulle YKSI verkkosivu hakutermeillä "Deboran Voitelu" ja "Sotamorsian", ja uskoisin Häntä jos MOLEMMAT

noista hauista löytyvät YHDELTÄ verkkosivulta. Tein vielä selväksi Hänelle, että tulosten täytyy olla YHDELLÄ verkkosivulla, eikä yhdellä verkkosivustolla.

Jumala vastasi: "Tehty." Niinpä naputtelin näppäimistöä puolinainen virne kasvoillani, kirjoitin hakutermit Googleen ja painoin enteriä.

Sen jälkeen klikkasin ensimmäistä linkkiä ja äkkiä silmäni laajenivat, kun näin verkkosivun, jolla luki "Voideltu Sotaan", jonka alla olevan artikkelin otsikko oli "Sotamorsian: Neljä Voitelua" ja *sen* alla oli listattuna Deboran Voitelu yhtenä neljästä hengellisen sodankäynnin voiteluista.

Tipahdin välittömästi tuoilta ylistämään Jumalaa. Se oli kirjaimellisesti mahdotonta, että kaikki nuo termit löytyivät yhdeltä verkkosivulta. Kun lopulta pääsin takaisin tuolilleni lukemaan verkkosivuja uudelleen, palasin Googlen tuloksiin ja näin, ettei siellä ollut MUTTA VERKKOSIVUSTOJA, jolla olisi ollut kaikki nuo termit samalla yhdellä paikalla. Ne löytyivät vain yhdeltä verkkosivulta.

Puistelin vieläkin päätäni epäuskoisena, kun etsin Googlen avulla tietoja Raamatullisesta Deborasta. Tiesin sen olevan minä, kun luin, että hän johti kymmenen tuhatta miestä sotaan. Tiesin jollain tavalla, että siihen minut oli kutsuttu. En vain tiennyt miten. Luin myös, että Debora oli ainut naistuumari, sotilasjohtaja ja profeetta ja että ainoastaan Samuel ja Mooses piti hallussaan noita kolmea virkaa.

Oi, vau, ajattelin. Olin vielä aiempaa nöyrempi. Kuka minä olen toimimaan Jumalan profeettana? ajattelin pelonsekaisella kunnioituksella.

Seuraavana aamuna heräsin aikaisin, jotta Garrett saisi kuulla mitä Jumala teki ja hän vain hymyili. Hän tiesi jo, että hänen rohkea vaimonsa eli suurta tarkoitusta varten.

Vaikka en ollut täysin varma siitä, mikä tämä tarkoitus olisi, jatkoin kouluttautumistani ja toimin vapaaehtoisena vankilassa sekä paikallisessa pelastusmissiossa, kunnes eräänä päivänä Garrett ilmoitti, että meidän olisi muutettava, koska Jumala oli siunannut häntä vieläkin paremmalla työllä. Jätin vangit ja pelastusmission taakseni sydän murtuneena ja ihmettelin mitä Jumalalla oli mielessään. Kun kysyin Garrettilta, minne olimme muuttamassa, hän vastasi: "Bakersfieldiin."

Glup. Miksi Jumala oli viemässä minua lähemmäs Los Angelesia?

XXVI

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ MATKA PARATIISIIN ★

★ *Kahdeskymmeneskuudes luku* ★

Oli omituista muuttaa Bakersfieldiin. Kaikki oli annettu käsiini hopealautasella. Ensinnäkin ostimme talon Bakersfieldistä vain vuosi sen jälkeen, kun olin viimein taipunut ja olimme ostaneet talon Maderasta. Tajusin rakastavani vankilatyötä ja Garrettilla oli hyvä työ, joten olisimme voineet asettua sinne aivan yhtä hyvin. Niinpä sitten, kun Garrett tuli kotiin vuotta myöhemmin kertomaan, että hänelle oli tarjottu myyntityötä merkittävässä lääkeyhtiössä, joka aloittaisi Bakersfieldissä, olin hämmentynyt.

”Mutta mehän juuri ostimme asunnon Maderasta”, väitin vastaan.

Mutta hän sanoi sen olevan Jumalasta. Kun laitoimme asunnon myyntiin ilman välittäjää ja tein kaikki lailliset paperityöt itse, saimme sen myytyä \$100 000 paremmalla hinnalla kuin olimme siitä maksaneet. Tiesin sen olevan Jumalasta. Kuka ostaa eräänä päivänä asunnon ja päättää myydä sen vuotta myöhemmin ja saa siitä \$100 000 kaupan päälle?

Vain Jumala voi tehdä sen. Arvasin Hänen haluavan meidän muuttavan Bakersfieldiin.

Toinen syy, mistä tiesin Jumalan suunnittelevan jotain, oli se että henkisen valmentajani paras ystävä oli naisten johtaja Bakersfieldin Pelastusmissiossa, ja hän halusi minun olevan neuvonantajana naisten eheytysohjelmassa.

Miten täydellisesti se sopiikaan? ajattelin, kun haaveilin pelastavani naisia. Kyllä, Jumalalla oli ehdottomasti jokin suunnitelma.

Kolmanneksi, Jumala johti meidät täydelliseen kotiin. Neljän makuuhuoneen kotiin, jossa oli iso takapiha ja suuri allas. Lupasin Jumalalle, että jos Hän antaisi minulle talon, voisin kutsua kaikki Pelastusmission naiset kastetapahtumiin ja grillijuhliin. Hän rakasti ajatustani. Niinpä läppäsimme mukavan kokoisen etumaksun ja muutimme sinne kesäkuussa 2004. Kirjasin tyttömme paikalliseen kristilliseen kouluun, joka oli aivan kulman takana. Elämä ei olisi voinut olla täydellisempää!

Koska meillä oli rahaa käytettävissä, Garrett ja minä ostimme satoja kauniita kukoistavia kasveja ja erilaisia ruusupuskia suunnitellaksemme meidän uuden takapihan paratiisin. Entisenä maisemasuunnittelijana ja hollantilaisena puutarhurina Garrett tiesi kaiken puutarhanhoidosta. Hän oli vuosia unelmoinut ihanteellisesta puutarhasta ja nyt oli hänen mahdollisuutensa suunnitella se. Se oli aivan erityistä aikaa ja yksi henkisimmistä ajoista avioliitossamme. Me päädyimme ostamaan yli 20 laatua ruusuja ja minä ostin kirjan siitä kuinka huolehtia niistä. Voit kuvitella miten Jumala opetti minua karsiessani puutarhaani.

Garrett rakasti palmupuita. Hän opetti minulle miten rakentaa kaunis maisemoitu allasalue Kuningatarpalmuilla, paratiisilinnuilla sekä keltaisilla ja punaisilla päiväliljoilla. Takapihamme näytti ennemminkin rakastavaisten paratiisilta. Villi italialainen minussa nousi esiin ja lisäsi pienen mausteen "täydelliseen" riviin hollantilaisia kasveja. Halusin riippuvia muratteja. Garrett halusi värikkään rivin balsamikukkia. Me teimme kompromissin ja istutimme molemmat. Yhdessä me opimme miten rakentaa kaunis, villi ja kukoistava paratiisi Kalifornian kuumimman auringonpaisteen alle, vanhaan kunnon Bakersfieldiin.

Se paistoi meidät aivan kunnolla. Kesän aikana lämpötila nousi yli 40 asteeseen ja uimme altaassamme joka päivä. Koska lähisukulaisemme asuivat lähettyvillä, niin kutsuimme heitä grillaamaan ja vietimme parasta aikaa yhdessä perheenä. Elämäni oli ehdottomasti täydellistä.

Melkein jokaisena päivänä istuimme kauniisti kukoistavassa paratiisissamme ja rukoilimme sekä kiitimme Jumalaa kaikesta siitä, mitä Hän oli meille antanut. Meitä ympäröi tähtijasmiinin ja ruusujen tuoksuvat aromit, saimme kokea palan taivasta maan päällä.

Minua hämmästytti ajatella miten pitkälle Jumala oli meidät vienyt kahdeksassa vuodessa.

Kunpa nyt voisimme löytää hyvän kirkon, ajattelin.

Aloimme käydä kirkoissa joka sunnuntai, mutta emme tuntuneet sopivan mihinkään; jos yksi kirkko oli kuollut ylistykselle, niin toinen oli kuollut Sanalle. Pohdimme sitä, olimmeko liian kriittisiä.

Raamattuopintoni eivät auttaneet asiaa. Kuulin asioita koulunpenkiltäni, jotka saivat minut puremaan kieltäni toistuvasti. Helpottaakseni kirkossakäynnin tuskaa, otin mukaani koulutehtäviä ja kaikessa hiljaisuudessa tein niitä avatun Raamattuni takana. Aloimme miettiä, olimmeko tekopyhiä kun pidimme yllä "kirkossakävijän" roolia, mutta emme palvelleet millään tavalla. Me vakavasti tutkistelimme, oliko meissä jotain vikaa.

Vähänpä tiesimme siitä, että Jumala oli pitämässä meille tärkeää oppituntia.

Bakersfield oli meille kova pala. Saavuttuamme sinne me osallistuimme yli 20 kirkon tilaisuuksiin ja vaikka monella niistä olikin hyvät puolensa, emme koskaan löytäneet kirkkoa, joka oli samanlainen kuin tiesimme ja jota rakastimme, Champion's Centre. Olimme tottuneet Sanasta löytyvään viisauteen, juhllaiseen ja voimalliseen ylistykseen sekä toimimaan yhdessä parivaljakkona tehden toisistamme Voittajia. Maanviljelijöiden mielenlaatu Bakersfieldissä ei yksinkertaisesti tarjonnut sitä.

"Mitä me nyt teemme?" kysyin Garrettilta.

"Rukoillaan", hän sanoi lapioidessaan maata hänen viimeiseen kuoppaansa.

Aloin tosissani rukoilla Jumalaa, jotta löytäisimme kirkon, jota voisimme pitää kotinamme. Jatkoimme etsintäämme, mutta emme löytäneet sellaista jota olisimme voineet kutsua kodiksi. Jumala kuitenkin siunasi meitä edelleen ja opetti meitä. Me tiesimme Hänellä olevan tarkoitus kaikissa asioissa, joten luotimme häneen.

Se ei ollut kuitenkaan helppoa. Olin äärimmäisen huolestunut siitä, etten tullut riittävästi ravituksi Jumalan Sanalla. Sitten yhtäkkiä Jumala siunasi minua erikoisella yllätyksellä: minut hyväksyttiin Vision International yliopistoon opiskelemaan teologian maisterin oppiarvoa.

Tietämättäni teologiani tulisi taas murskatuksi.

Yksi ensimmäisistä kursseistani koski hermeneutiikkaa, Raamatun tulkinnan periaatteiden tutkimista, joka sotki ajatukseni täysin. Olin aivan ällikällä lyöty ja vähällä haastaa oikeuteen koko kristillisen maailman,

kunnes opin erilaisia tapoja opiskella Raamattua kulttuurisilla, kieliopillisilla ja historiallisilla menetelmillä.

Miksi en ole koskaan aiemmin kuullut näistä menetelmistä? ajattelin inhoten.

Olin tipahtaa tuoliltani, kun tutkin uudelleen Kirjoituksia, joita minulle oli opetettu koko elämäni ajan. Varsinkin silloin tipahdin tuoliltani, kun opin heprealaisista idiomeista. Idiomit ovat yksinkertaisesti fraaseja. Esimerkiksi amerikkalainen idiomi voisi olla se, kun sanomme "sataa kissoja ja koiria" ja me ymmärrämme sen tarkoittavan "sataa rankasti", mutta ulkomaalainen, joka kuulee tuon fraasin voi ajatella kirjaimellisesti satavan eläimiä yläpuoleltamme. Hän ei välttämättä ymmärrä sen olevan amerikkalainen sanonta ja voi tarvita jonkun, joka *asianmukaisesti* selittää fraasin hänelle.

Hmmm...

Joten kun Jeesus, joka käyttää usein heprealaisia idiomeja sanoo asioita, kuten "Jos silmäsi on terve, niin koko ruumiisi on valaistu", Raamatunpaikassa Matteus 6:22 on oikeastaan heprealainen sanontatapa, joka tarkoittaa "jos olet antelias". Sillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa, näetkö silmälläsi hyvin. Jeesus oli puhumassa saidasta ja anteliaasta.

Idiomit ovat idiooteille, ajattelin kirjoittaessani ylös otsikkoa kristityille tarkoitettuun tulevaan kirjaani.

Ei ihme, että Raamatunkohdassa Jaakob 3:1 lukee:

"Veljeni, älkööt monet teistä ryhtykö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion."

Pohdin sitä, kuinka monet nykyiset pastorit, piispat, papit ja opettajat saisivat ankaran tuomion kaikesta siitä pötypuheesta, jota he ovat saarnanneet ja opettaneet. Halusin kuuluttaa sen katolta, mutta Jumala käski minun rauhoittua ja vain oppia.

Niinpä pidin kieleni kurissa, ainakin jonkin aikaa.

Kulmakarvat kohosivat.

Opiskellessani Sanaa öin ja päivin, pyykkivuorten ja perheestä huolehtimisen välissä, kasvoin tiedossa ja viisaudessa tavoilla, joita en olisi uskonut mahdollisiksi. Jotain oli tapahtumassa minulle.

Jumala alkoi voimallisesti vieraila luonani.

Koin äkkiä tarvetta opiskella suurten uskonpuhdistajien elämää. Suuria uskonpuhdistajia olivat John Wycliffe, George Fox, John Calvin, John Knox ja varsinkin Martin Luther, uskonpuhdistuksen sotakirves. Nauroin kun

muistin miten Garrettilla oli tapana kutsua minua sillä nimellä mentyämme naimisiin.

”Senkin sotakirves!” hän huusi minulle, kun en halunnut sulkea suutani. Kunpa hän olisi tiennyt...

Opiskellessani Martin Lutherin elämää, tunsin samankaltaisuutta häneen.

Jopa sukunimeni muistuttaa hänen sukunimeään, ajattelin.

(Luther kuulostaa vähän samalta kuin Lubben) *Ehkä, ajattelin.*

Kun luin, että Luther oli suuren uskonpuhdistuksen johtohenkilö ja että hän kirjaimellisesti vaikuttaa yhä kristilliseen maailmaan, tunsin ”omituista” samankaltaisuutta omassa kutsumuksessani, mutta en vain tiennyt mikä se voisi olla. Sitten luin, että Luther seisoj usein yksin asiansa kanssa, menetti ystävänsä ja perheensä, antoi aiheen kansainväliseen konfliktiin, vihastutti kansojen johtajat ja aiheutti kaaosta Roomalaiskatolisessa kirkossa.

Glup. En halunnut menettää kaikkea mitä rakastin ja pidin tärkeänä, mutta en voinut kieltää sanojen ”suuri uskonpuhdistus” vetovoimaa.

Kun jatkoin ahneesti voimallisten saarnaajien ja uskonpuhdistajien tutkimista, kiinnityin erääseen, josta voisi tulla minun suosikki ohjaajani ja saarnaajani. Hän oli Charles Spurgeon, tunnettu myös nimellä ”Saarnaajien Ruhtinas”.

Kunpa pääsisin hänen kirkkoonsa, ajattelin.

Oli harmi, että hän oli kuollut. Näytti siltä, ettei kukaan suurista evankeliumin saarnaajista ollut enää elossa.

Hienoa, kaikki oppi-isäni ovat kuolleet, ajattelin.

Pysyin verkkosivustolla spurgeon.org vuosien ajan ja ostin Charles Spurgeonin kirjoja ja imin itseäni satoja hänen saarnojaan. Hän saarnasi yli 600 saarnaa ennen kuin täytti 21 vuotta! En saanut hänestä tarpeekseni!

Kyllä, aloin fanittaa Spurgeonia.

Tutkin myös Martin Luther King junioria, Billy Grahamia ja yhtä Katolista suosikkiani äiti Teresaa. Tuo nunna oli yksi suurista ohjaajistani, joka opetti minulle rakkaudesta, kärsivällisyydestä ja nöyryydestä.

Lopultakin tulin ruokituksi LIHALLA enkä vain maidolla, jota useimmat kirkot tarjosivat. Aloin ymmärtää, että Jumala oli kutsunut minut saamaan syvällisempää tietoa Hänestä ja että se *saattoi* olla syy, miksi kodilta tuntuvan kirkon ovi ei avautunut meille.

Silloin Jumala *todella* kohtasi minua.

Aloin viettää tunteja kuunnellen Jumalan voimallista ääntä, joka puhui minulle takapihallani olevan luonnollisen paratiisin kautta. Ihaillessani uutta

kaunista viiniköynnösristikkoamme, ajattelin Jeesuksen voimallisia sanoja Johanneksen 15. luvussa:

”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään.”

Pitelin vihreää, pehmeää viinirypälettä kädessäni, kun ajattelin Herran vakavia sanoja minulle. En halunnut tehdä mitään ilman Häntä. Olin jo ollut helvetissä ja tullut sieltä takaisin, ja siksi halusinkin pysyä aina Herran vierellä.

Herra puhui minulle myös istuttamiemme hedelmäpuiden kautta. Ensimmäisenä vuonna siellä ei ollut hedelmää, mutta kun tottelimme ja seurasimme Häntä, aloimme nähdä pieniä hedelmiä tupsahtavan näkyviin sitruuna-, lime- ja aprikoosipuissa. Se oli ihmeellistä! Meidän takapihamme muuttui profeetalliseksi työn ja kasvun symboliksi siitä, mitä Jumala oli tekemässä elämässämme.

Kun kuolleita oksia piti leikata, Jumala puhui minulle kuolleista alueista elämässäni. En ollut koskaan ilman leikkureita, kun olin puutarhassamme. Me olimme istuttaneet niin paljon, että Jumala pystyi pyytämään minua leikkaamaan kuolleita osia kirjaimellisesti jokaisena päivänä!

Sitten oli tietenkin rikkaruohot, asiat elämässä, jotka tukahduttivat minua ja jotka piti poistaa. Jumala avasi silmäni osoittamaan minulle näitä alueita, jotka olivat ajoittain hyvin vaikeasti ymmärrettävissä. Minä kuitenkin tottelin Herraa. Aloin poistaa epäpyhiä asioita ja jopa epäpyhiä ihmissuhteita elämästäni. Tämä oli hyvin vaikeaa jollekin, joka halusi niin kovasti tulla rakastetuksi, mutta halusin Jumalan läheisyyttä enemmän kuin mitään muuta. Muistan isoisäni viimeiset sanat, jotka hän sanoi minulle: ”Pysy Jumalan läheisyydessä, Shelley.”

Vuodet 2002–2004 olivat vihkiytymisen aikaa minulle. Minusta tuli käytännöllisesti katsoen munkki. En kuunnellut sekulaaria musiikkia. En ollut oikeastaan kuunnellut sitä kahdeksaan vuoteen. En katsonut koskaan televisiota. En käyttänyt rivoja sanoja tai toiminut maallisilla tavoilla. Pystyin jopa olemaan koko päivän tekemättä syntiä. Kuka tahansa pystyy tietenkin samaan, jos viettää Jumalan seurassa muutaman vuoden paratiisissa.

Minua ehdottomasti hemmoteltiin Jumalan läheisyydellä. Washingtonin osavaltion luonnossa ja takapihan paratiisissa opin pitämään Jumalan ääntä aarteena ja se oli KAIKKEIN kaunein asia, mitä olin ikinä kuullut tai

kokenut. Rakastin Jumalan Ääntä niin paljon, että käytin ahkerasti aikaani kolme vuotta opiskellessani Hänen Ääntään koulutehtävieni, profeetallisten kurssien ja internetin kautta. Halusin lukea *kaiken* ja oppia *kaiken* minkä voin Jumalan Äänestä.

Rakastuin hullun lailla Luomisen Jumalaan ja halusin vain olla Hänen seurassaan. Kutsuin Häntä nimellä "Abba", tunnepitoisella heprealaisella termillä, jota Jeesus käytti myös merkityksessä "isä".

Abba oli isäni.

Vähitellen haluni olla ihmisten lähellä väheni. En ollut kiinnostunut tavallisista asioista, joista toiset ihmiset olivat kiinnostuneita. En halunnut osallistua teekutsuille naisten Raamattukoulussa. En halunnut kuunnella, kun jotkut saarnaajat puhuivat amerikkaisesta jalkapallosta puhujanpönttönsä takaa. Sitä en varsinkaan voinut sietää, kun kristityt jakoivat päättymättömän ilonsa heidän suosikki TV-sarjoistaan. Heidän ilmeensä kirkastui paljon helpommin tuonkaltaisista asioista kuin Jumalan asioista.

Ugh!

En voinut sietää ulkopuolista maailmaa missään muodossa tai millään tavalla, joten pysyttelin sisällä tai puutarhassani koko päivän kuunnellen niitä salaisuuksia, joita Jumala puhui minulle. Ajoittain tuli jopa pieniä vaikeuksia pitää yllä tervettä aviosuhdetta Garrettin kanssa. Siellä minä olin Kaikkivaltiaan Jumalan läheisyydessä, kuunnellen syvällisiä Kristuksen mystereitä, kun Garrett halusi romantiikkaa. Pian ymmärsin miksi Paavali sanoi yksinäisille ihmisille, että se oli "heille on hyväksi, jos he pysyvät sellaisina kuin minä."

Garrett oli kuitenkin ymmärtäväinen. Ei edes hän voinut kieltää, että Kaikkivaltias Jumala PUHUI minulle säännöllisin väliajoin, kuten Hän teki Mooseksen ja Aabrahamin kanssa. Heräsin usein yöllä, kun Jumalan Henki leijaili sänkymme yllä. Garrett tiesi, että minut oltiin siirretty "toiselle puolelle" kirjaimellisella ja syvällisellä tavalla. Minusta oli selvästi tullut Jumalan ystävä ja Jumala halusi puhua minulle. Hän kertoi minulle, että kaikkein eniten Hän oli alusta saakka halunnut ystävän. Vannoin Hänelle olevani Hänen ystävänsä, tapahtui sitten mitä hyvänsä.

"Mitä hyvänsä, Shelley?" Hän kysyi minulta.

"Mitä hyvänsä!" sisälläni asuva innokas Pietari lupasi.

Myöhään syksyllä vuonna 2004 Jumala kuiskasi aivan odottamatta korvaani: "Kerro tarinasi." Tiesin mitä Hän tarkoitti. Jumala pyysi minua tekemään kotisivut ja kertomaan siellä *koko* tarinani.

"Oi, en voi tehdä sitä", sydämeni vastasi nopeasti. Olin jo jakanut tarinaani tarpeeksi satojen naisten kanssa vankilatyössä ja pelastusmissiossa. Sitä paitsi minulla oli jo palvelustehtävä. Saarnasin ja opetin Sanaa kerran viikossa toipuville naisille, olin onnellinen siinä tehtävässä. Joka tapauksessa en halunnut pilata täydellistä ja pyhää elämäni kertomalla julkisesti porno-menneisyydestäni.

Lasketko leikkiä?

En voi tehdä sitä, sanoin Jumalalle ja esitin miljoona hyvää syytä miksi en.

En ensinkään halunnut joutua tekemisiin pahojen ja ilkeiden ihmisten kanssa. *Tiesin* että pornoteollisuus yrittäisi ristiinnaulita minut, jos julkaisisin tarinani. Kuvittelin kaikkia niitä rivoja sanoja ja asioita, joita he voisivat tehdä jos paljastaisin heidän pahat tekonsa. Sitä paitsi *en* halunnut tulla haudatuksi entisen pornotähden leima hautakivessäni. En missään tapauksessa.

Toiseksi, olin kristillisen koulun leivoskuningatar ja kouluretkien äitihahmo. Kaikki opettajat tunsivat minut ja rakastivat minua. Olin myös saanut ihania ystäviä toisista arvovaltaisista äideistä.

Kolmanneksi, olin ilmoittanut teinityttöni yksityiseen kristilliseen eliittilukioon enkä *ollenkaan* halunnut toisten lasten pilailevan hänen kanssaan. Lisäksi se oli hänen ensimmäinen mahdollisuutensa osoittaa rumpalintaitonsa, kun hänestä tuli eliittikoulun yhtyeen perkussionisti.

Neljänneksi, aviomieheni työskenteli lääkäreiden ja ammattilaisten kanssa, emmekä halunneet heidän tietävän menneisyydestäni.

Viidenneksi, saattaisin rikkoa perheyhteyden, jonka eteen olin tehnyt niin kovasti töitä.

Tuo oli vasta alkua niille lukuisille tekosyille, joita esitin Jumalalle, koska en voinut enkä *halunnut* kertoa tarinaani netissä.

Tein illan viimeisen kävelyretken paratiisimaiseen puutarhaani ottaakseni viimeiset hengenvedot hyväntuoksuudesta syksyisestä ilmasta, ja menin loppuillaksi sisälle. Oli aika käpertyä mukavasti Garrettin viereen suureen lokoisaan petiin ja opiskella Complete Jewish Bible –raamattuani Wycliffen Raamatunselitysteos seuranani.

Odotin malttamattomana, mitä Jumala näyttäisikään minulle tänä iltana!

XXVII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ PARATIISIN KANSSA ★
HELVETTIIN

★ *Kahdeskymmenesseitsemäs luku* ★

Jumalan Henki herätti minut äkisti klo 3:30 aamulla.

"Laita tarinasi nettiin."

Suostuin lopulta. *"Okei, Jumala."*

Minulle on tyypillistä, että en väittele Jumalan kanssa klo 3:30 aamulla, enkä varsinkaan silloin, kun Hänen Henkensä kehottaa minua, tulee ylleni ja varustaa minut tekemään verkkosivut kolmessa tunnissa.

Olin nettisuunnittelija. Tiesin myös miten tehdään hakukoneoptimointi ja tietenkin jätin sen tekemättä. Arvelin ettei kukaan löytäisi verkkosivujani ja jos he löytäisivät, niin se saattaisi auttaa jotain naista jättämään seksiteollisuuden. Niinpä jätin tarkoituksella Meta-elementit tyhjiksi.

Hymyilyä.

Se ei tietenkään vaikuttanut vähäisimmässäkään määrin Jumalaan. Hän pystyi tekemään mitä tahtoi ja Hän myös teki. Muutamassa kuukaudessa "nettisurffaajat" alkoivat löytää minut. Tiesin sen, koska käytin tilastolaskuria tarkkaillakseni kuinka monta ihmistä vieraili uudella kotisivullani.

Myönnän, että olin tuhma. En ollut oikeasti valmis jakamaan tarinaani koko maailman kanssa.

Pääsin aluksi pälkähästä, mutta pian sain sähköpostin kautta haastattelukutsuja.

”Okei, Jumala, arvaan että on aika kertoa lapsilleni ja kouluihin Sinun suunnitelmastasi”, kerroin Jumalalle.

”Kyllä”, Hän vastasi rakastavasti.

Niinpä kun olin keskustellut perheeni kanssa Jumalan aikomuksista, päädyin rehtorin toimistoon lasteni kristillisessä koulussa. Saadakseni asian nopeasti hoidettua tokaisin sen, mitä Jumala oli pyytänyt minua tekemään ja sen että olin entinen pornonäyttelijä ja että Jumala pelasti minut kaikelta mitä auringon alta löytyy. Suureksi yllätykseksi rehtori hymyili ja kertoi olevansa entinen heroiinin käyttäjä ja että hänen äitinsä oli ollut prostituoitu!

Kiitos sinulle Jeesus, ajattelin.

Pian koko koulu tunsu tarinani. Äidit ja opettajat tulivat luokseni ja kertoivat tulleet kosketetuiksi. Kirjastonhoitaja oli erityisen sydämellinen ja hän itki kyyneliä sen tähden, mitä Jumala oli tehnyt elämässäni.

Aloin todella ymmärtää, että tarinani kosketti monia erilaisia ihmisiä. Tiesin jo sen auttaneen naisia, joiden elämä oli raunioina huumeiden ja alkoholin tähden, mutta se oli yllätys, että se vaikutti positiivisesti hyviin kristittyihin naisiin.

Jumala jatkoi minun hämmästyttämistäni ja eräänä päivänä Moraali mediassa –järjestöstä minua pyydettiin suorana tapahtuvaan haastatteluun netin kautta. Ajattelin, että nyt olin todella lyönyt itseni läpi. Vihdoinkin voisin jakaa tarinani maailman kanssa ja jokainen tulisi tietämään Jeesuksen ja rakastamaan Jeesusta! Niinpä osallistuin haastatteluun *hyvin lapsellisesti*, eikä minulla ollut aavistustakaan mihin olin itseni saattanut.

Haastattelun edetessä minulta kysyttiin mitä ajattelin pornoriippuvuudesta. ”Pornoriippuvuus?” kysyin häneltä. ”Mitä se on?” En tiennyt lainkaan mistä hän puhui. Olin ollut lukittuna kristillisen kuplan sisälle vuodesta 1995 saakka, jolloin aloin käydä Champion Centressä. Minulla ei ollut hajuakaan siitä, mitä pornoriippuvuus oli.

Vaikka teinkin kotisivuja, en koskaan viettänyt aikaa sosiaalisessa mediassa. Olin ainoastaan nettisuunnittelijoiden foorumeilla toisten nettisuunnittelijoiden kanssa. Kukaan ei koskaan puhunut pornoriippuvuudesta. Me puhuimme koodaamisesta.

Niinpä olin pornografian ja monella tavalla maailman ulottumattomissa kymmenen vuoden ajan. Lähimmäksi maailmaa pääsin käydessäni ruokakaupassa sen *jälkeen*, kun olimme jättäneet armeijan vuonna 2002 tai kun tein asiakkaille mainoksia heidän kotisivuilleen. En katsonut TV:tä, lukuun ottamatta lasten ohjelmia kuten Barneyta. En kuunnellut sekulaaria musiikkia tai radiota. Kasvatin lapsiani, opiskelin Jumalan Sanaa ja teologiaa, opetin pelastusmission Raamattukurssilla ja suunnittelin kotisivuja.

Elin hiljaista ja mukavaa kristityn elämää, kunnes nainen luurin toisessa päässä keskeytti sen.

Hän selitti minulle, että pornoriippuvuus oli ensimmäisellä sijalla aiheuttamassa henkisiä ongelmia ja jatkoi esittelemällä hirveitä pornotilastoja kanssani. Vetäydyin taaksepäin tuolissani ja haukoin henkeäni. Olin tyrmistynyt kuullessani, että internet sisälsi miljoonia pornosivuja. Kauhistuini saadessani tietää, että pornoteollisuus julkaisi 11 000 elokuvaa, kun taas Hollywood julkaisi vain 400 elokuvaa vuodessa. Vielä enemmän kärsin, kun kuulin että 54% pastoreista oli katsonut internet pornoa vuoden sisällä.

”Pastorit?” kysyin kauhistuneena. Olin todellakin uudistunut mukavaksi kristityksi rouvaksi, joka oli täydellisesti unohtanut menneisyytensä. Olin otaksunut, että kuka tahansa kristillinen johtaja eli hyvää pyhää elämää. Rajalliseen mielikuvitukseeni ei mahtunut, miten Jumalan mies voisi *koskaan* katsoa pornoa. Jumala varmasti hävittäisi minut, jos *ikinä* tekisin jotain sen kaltaista!

Olin poissa tolaltani haastattelun jälkeen. Itse asiassa olin suorastaan vihainen. Miten kirkko ja hallitus sallivat pornoteollisuuden olla joutumatta vastuuseen niin monesta murhasta? Eivätkö he tieneet totuutta pornografiasta ja sitä että naiset eivät nauttineet pornon tekemisestä?

Istuin paikallani kihisten raivosta, kun Jumala puhui minulle selvästi ja sanoi: ”Shelley, sinun pitäisi kirjoittaa artikkeli totuudesta pornon kuvitelmien takana.”

Äkkiä olin täynnä pyhää suuttumusta ja aloin raapustaa kursailematonta artikkelia totuudesta pornon kuvitelmien takana.

Artikkeli pelästytti minut. En ollut koskaan kirjoittanut artikkelia itsestäni lukuun ottamatta opiskeluun liittyviä kirjoitelmia. Se oli ehdottomasti minun ensimmäinen ”kursailematon” artikkelini. *Voi minua*, ajattelin. *Olen menettänyt järkeni*. Jumala kuitenkin vakuutti minulle, että hän kirjoitti artikkelin kauttani.

Sitten Hän teki jotain hullua, mitä en koskaan unohda. Yhtäkkiä laulun sanat: *"You make a grown man cry"* (*"Sinä saat aikuisen miehen itkemään"*) soi mielessäni ja sai minut säikähtämään niin kovasti, että työnsin artikkelin luotani. Miksi sekulaari laulu soi mielessäni? En varmasti ollut kuullut laulua *"Start Me Up"* moniin vuosiin. Jumala kuitenkin vakuutti minulle, että hänellä oli syynsä käyttää Rolling Stonesin kappaletta puhumaan minulle. Sitten mieleeni tuli Kirjoitus, jossa Jeesus puhui Luukkaan 19. luvussa 40. jakeessa:

Mutta Jeesus vastasi: "Minä sanon teille: jos he olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat."

Vau, pohdin sydämessäni. Kaikkivaltias Jumala käytti juuri rock-n-roll kappaletta puhuakseen minulle. Viimeistään nyt teologiani oli taatusti murskattu.

Mutta minä tottelin Jumalaa laittamalla artikkelin luettavaksi ja nopeasti Totuus-artikkeli alkoi kierrellä ympäri maailmaa. Verkkovierailijoiden lukumäärä nousi sadoista tuhansiin vuoden 2005 loppuun mennessä. Yhtäkkiä kirkot, organisaatiot ja pornolle altistuneet ihmiset kaikkialta maailmasta alkoivat ottaa minuun yhteyttä. *Myös* pornoteollisuus otti minuun yhteyttä.

Nyt *he* halusivat haastattelun. Olin oikeastaan innoissani, koska minä todella uskoin heidän pelastuvan yhden haastattelun seurauksena. Olin niin innoissani näyttääkseni heille Jeesuksen rakkautta ja tarjota heille toivoa ja eheytymistä.

Luke Ford, mukava mies, joka oli porno journalisti, alkoi haastatella minua kysymällä lavanimeäni.

Vastasin hänelle ujosti: *"Niin, en ole koskaan paljastanut sitä."*

En ollut vielä laittanut minun pornonimeäni kotisivulleni, koska en halunnut tuottaa kotisivullani vieraileville ihmisille kiusausta katsoa vanhoja elokuviani, mutta päätin että Luken verkkosivujen blogi oli *"aikuisille"*, joten kristityt eivät tulisi lukemaan sitä. Lisäksi olin saanut pornon tekijöiltä sähköpostia, jossa he väittivät minun olevan valehtelija. Niinpä päätin sen olevan täydellinen aika ja paikka paljastaa entinen työnimeni ja *"sulkea suut"* vastaanväittäjiltä.

"Käytin nimeä Roxy", tunnustin. Sitten kerroin kesyn version kokemuksistani pornoalalla, koska en halunnut *"loukata"* ketään

pornoteollisuuden edustajaa. Olin *hyvin* uusi modernissa pornomaailmassa vuonna 2005.

Kiitin Lukea haastattelusta ja innokkaasti odotin kuulevani lämpimiä vastauksia pornoteollisuudelta. Tässä on pieni kokoelma siitä, mitä sain ottaa vastaan:

”Sinä typerä narttu. Kukaan ei välitä siitä mitä sanottavaa pilalle menneellä huoralla on.”

”V–n valehtelija. Olet edelleen huomionkipeä huora.”

”Et ole muuta kuin Jeesusta n-va huora!”

Pelästyin. En voinut uskoa niitä pahoja kommentteja, joilla hyökättiin minua vastaan ja jotka pomppasivat tietokoneen näytölle. Sitten alkoi tulla ilkeitä sähköposteja. Pornon tekijät ja pornon puolestapuhujat alkoivat uhkailla minua kaikilla helvetin syvyyksistä tulevilla rivouksilla maustettuna. Aloin musertua täysin.

Vuosi 2005 meni itkeskellessä raa’an herätykseni tähden. En ymmärtänyt miten ihmiset pornoteollisuudessa eivät voineet nähdä sitä kauneutta, mitä Jumala oli tehnyt elämässäni. Pahentaakseen tilannetta jotkut niin kutsutut kristityt ja ”uskonnolliset” alkoivat lähettää julmia moitteita sähköpostin kautta ja esittivät loputtoman ketjun ehdotuksia, mitä saisin ja mitä en saisi tehdä uudessa ”porno-palvelutehtävässä”.

Tein tilanteen entistä pahemmaksi, kun lähetin vanhemmilleni ja perheelleni todistukseni heti kotisivut tehtyäni, koska toivoin heidän kiittävän Jumalaa kanssani ja jopa ylistävän Jumalaa siitä miten Hän käyttää minua. Sain tönkeyn herätyksen, kun äitini kertoi minulle, että kuuntelin varmaankin paholaisen ääntä.

”MITÄ?” Se oli uskomatonta. Oma äitini kääntyi minua vastaan sen pitkän parantumiseni jälkeen. Sitten hän alkoi kertoa toisille perheenjäsenille siitä hirveästä ”hyökkäyksestä”, jonka olin kohdistanut häneen ja isääni. Lisäksi hän tempaisi veljeni ja siskoni mukaansa ja sain etuoikeuden lukea muiden sähköpostien ohella heidän moitekirjeitään.

Tietenkin kirjoitin takaisin ja puolustin itseäni ja äkkiä olin keskellä sähköpostihelvettä. Sinne katosi kaikki viisaus, jonka olin saanut Champion Centre –kirkosta.

Samoihin aikoihin, kun saatana lanseerasi julman hyökkäyksen perhettäni kohtaan, aviomieheni isä kuoli huhtikuun ensimmäisenä vuonna 2005 oudossa pyöräonnettomuudessa. Kaikki ympärillämme revittiin hajalle ja täydellinen paratiisimme riistettiin kokonaan pois ulottuviltamme.

Me elimme kirjaimellisesti Raamatussa kuvattua Jobin elämää.

Tuhottuna ja täysin rikkinäisenä, huusin Jumalaa saadakseni vastauksia. Aivan odottamatta ystävällinen nainen viestitti minulle internetin kautta ja sanoi Jumalan käskeneen häntä antamaan minulle Raamatun kohta Jesaja 26:3:

Sille, jonka mieli on vakaa, sinä takaat rauhan, rauhan, sillä hän turvaa sinuun.

Olin *suuresti* lohdutettu. Pidin kiinni tuosta Kirjoituksesta ja sovelsin sitä jokaiseen rumaan ja pahaan asiaan, mikä tuli tielleni.

Silloin paholainen tuli vierailulle.

Se oli pimeä ja kylmä yö. Aviomieheni ja kaikki lapseni olivat menneet sänkyyn, mutta minä taas olin, tietenkin, käymässä läpi sähköpostejani. Hirveä paino tuli päälleni ja yhtäkkiä olin lähellä pyörtymistä.

Pyörryttää, ajattelin. En ollut koskaan pyörtynyt aiemmin. Mikä minussa on vikana?

Noustessani ylös tuoliltani huomasin jonkin OLION olevan yläpuolellani ja puristavan päätäni. Ymmärsin mikä "se" oli ja nuhtelin sitä Jeesuksen nimessä samalla yrittäen kävellä makuuhuoneeseeni, jotta saisin aviomieheni rukoilemaan puolestani. Paiskauduin seinästä seinään pahan olennon pieksemänä. Pahan voimat painoivat minut lattiaan ja menetin tajuntani viisivuotiaan tyttäreni makuuhuoneen lähellä.

Emme tiedä miten se tapahtui, mutta joku veti minut huoneeseeni ja asetti minut silityslaudan alle. Yhtäkkiä kuulin Garrettin äänen kutsuvan nimeäni kunnes heräsin ja kääntäessäni päätäni näin silmäparin katsovan minua. Kuva Jeesuksesta oli jotenkin tippunut seinältä ja nyt se katsoi suoraan kohti minua. Olin vielä shokissa siitä kaikesta, kun yritin nousta ylös, mutta paino oli vielä päälläni ja tuntui siltä kuin minua olisi kuristettu. Garrett, entinen armeijan lääkintämies, ajatteli minun kärsineen jonkin tyyppisestä fyysisestä sairaudesta, mutta kun sain hädin tuskin puristetuksi ulos sanan "saatana", samalla kun osoitin kurkkuani, hän alkoi käsittää sen *ehkä* olleen demonista. Katsoin häntä kummeksuen kuin ilmeeni olisi sanonut: "MITÄ MUUTA SE VOISI OLLA IDIOOTTI??"

Garrett nuhteli pahaan olentoa käskien sen lähteä minusta ja lopulta kykenin hengittämään. Olin niin valtavan pelästynyt, että otin kaikki erilaiset versiot raamatusta, jotka löysin ja kätkeydyin peittoni alle, missä kaduin jokaista syntiä, jonka olin ikinä tehnyt kolmivuotiaasta alkaen.

Olin KAUHUISSANI!

Peloissani huusin Jumalalle: "Abba, Jumala, pelasta minut!" Jumala kuitenkin vakuutti minulle, ettei ollut mitään pelättävää ja että Hän oli kanssani. Hän muistutti minulle, että saatana ei ollut valtaa perheessäni ja Hän kehotti myös käyttämään poikansa Jeesuksen nimeä sekä nuhtelevaan saatanaa. Yhtäkkiä muistin Kirjoituksia hengellisestä sodankäynnistä ja aloin lausua niitä, jotta JOKAINEN, paholainen mukaan lukien, kuulisi minua. Kirjoitus, kirjoituksen perään julistin Jeesuksen nimeä, kunnes väsyin ja nukahdin.

Nukuin kunnes saatana herätti minut. Silmäni lennähtivät auki, kun jotenkin tunsin valtavan mustan pallon leijuvaan huoneeseeni sänkyni reunalle. Sitten kuulin äänen kirjaimellisesti puhuvan nämä voimakkaat sanat: "Tämä on minun maailmani systeemi ja sinä et tule pilaamaan systeemiäni."

Tarkalleen noilla sanoilla paholainen puhui. Välittömästi katsoin ylös Jumalaan ja tunsin Hänen suuren Läsnäolonsa tulevan luokseni. Täynnä Pyhää Henkeä käänsin päätäni kohti paholaista ja rohkeasti vastasin: "Puhu Jumalalle", ja puff, hän oli poissa.

Ensimmäinen vuosi, kun kamppailin saatanaa vastaan, oli yksi niistä monista hengellisen sodankäynnin vuosista perheessämme. Olin harjaantumaton tunnistamaan pyhien vastustajan strategioita. Vähänpä tiesimme siitä, että taistelu, saatanan valtakuntaa vastaan ja miljoonien kallisarvoisten sielujen puolesta, oli juuri alkanut.

XXVIII

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ TIFFANYN TUSKA ★
★ PORNON TÄHDEN ★

★ *Kahdeskymmeneskahdeksas luku* ★

Pornotähden lapsen varoittava kertomus

Vihasin äitiäni. Vihasin häntä niin paljon, että yritin sabotoida kaikkea mitä hän teki, mukaan lukien hänen niin kutsuttua porno-palvelutyötään.

Kaikki alkoi siitä, kun synnyin.

Tummempana ja karvaisempana kuin blondi pornotähti äitini, tunsin itseni kömpelöksi ja rumaksi. Ihmiset huomasivat minun "sekoittuneen" ulkonäköni ja lapset pitivät hauskaa kustannuksellani.

"Ihmissusi!" he huusivat ja ulvoivat minulle. Minä vain löin heitä kasvoihin. Olin puoli-aasialainen pikku karate kid, joka ei sietänyt roskapuheita keneltäkään.

Olin *hyvin* vihainen. Vihasin äitiäni ja erityisesti niitä typerä miehiä, joita hän toi kotiin. Jokainen juopunut mies, joita hän tapaili, sanoi haluavansa olla isäni, jolloin aloin tuntea iloa sydämessäni ja ajattelin, että *Vau, minä saan kuulua oikeaan perheeseen!*

Mutta sitten he taas lähtivät. He myös koskettivat minua sieltä alhaalta. Vihasin, kun he tekivät sitä. Silloin halusin koskettaa sieltä alhaalta myös itse.

Silloin nelivuotiaana aloin masturboida. Se sai tuntemaan oloni hyväksi ja sitä paitsi se vei tuskani pois, ainakin hetkeksi. Teeskentelin olevani poika ja tein "asioita" nalleillani. Kerran löysin äitini hihnalla kiinnitettävän dildon ja matkin seksiä teddykarhun kanssa. Oli outoa, että tiesin miten käyttää sitä. Opin sen varmaan äidiltäni, kun näin vahingossa hänen pornofilminsä.

Hän oli pukeutunut punaiseen asuun. Olin viisivuotias.

Aluksi ajattelin äitini olevan elokuvatähti, mutta sitten näin vanhan miehen ottavan esiin hänen "tiedät kyllä minkä" ja laittavan sen hänen sisäänsä. Tunsin itseni niin likaiseksi ja iljettäväksi. Ajattelin hänen olevan paha äiti ja vihasin häntä.

Sitten masturboin. Muutama minuutti kului, vihasin elämäni ja halusin kuolla.

Ääni auttoi minua ja sanoi: "Se on ihan oikein, Tiffany."

Kun olin lopettanut, ääni sanoi minulle: "Sinun pitäisi tappaa itsesi."

Eräänä päivänä löysin veitsen paikasta, joka oli kaukana kaikesta, ja viilsin itseäni niin kovaa kuin pystyin. Ajattelin voivani tappaa itseni, mutta en pystynyt siihen.

"Ihan hyvä", ääni sanoi. "Sinä voit yrittää myöhemmin, kun äiti ei ole katsomassa."

Pelkäsin äitiäni valtavasti. Tiesin että hän voisi läpsäyttää minua kasvoihin ja huutaa minulle, ellen tekisi mitä hän sanoi. Joskus kun hän ei ollut katsomassa, sovitin hänen peruukkiaan. Halusin olla aivan samanlainen kuin hän. Oikeastaan halusin olla hänen *kanssaan*, mutta hänellä ei ollut koskaan aikaa minulle.

Olin näkymätön.

Kun se typerä mies tuli taloomme, äiti antoi minulle piipparin ja käski minun pysyä ulkona siihen asti, kunnes hän piippaa minulle. Ymmärsin olla tulematta liian aikaisin tai hän olisi suuttunut ja huutanut minulle.

Kun menin ulos leikkimään, kukaan ei kiinnittänyt minuun huomiota.

Kun olin nälkäinen, menin naapuriin tai sitten äitini saattoi ostaa minulle chili-ranskalaisia wieninleikkeellä. Tai joskus saatoin mennä alakertaan hakemaan ruokaa, jolloin näin miehen videokameran kanssa ja äidin alastomana toisen naisen kanssa.

Säikähdin toden teolla ja juoksin takaisin yläkertaan.

Kun asuimme vanhassa talossa ihmisjoukon kanssa, halusin huomiota ja ryömin äidin ystävän syliin ja pyysin häntä harrastamaan seksiä kanssani. Hän katsoi minua hassusti.

Erään kerran äitini osoitti minulle rakkautta antamalla minulle jäätelöannoksen. Olin niin onnellinen, mutta sitten näin hänen kaatavan hänen "juomansa" jäätelöni päälle ja pelästyin kovasti. Pullossa oli musta ja valkoinen etiketti. Äitini pani minut juomaan sen ja sitten sammuin.

Aina kun yritin halata äitiäni, niin voin kertoa, että hän ei halunnut koskea minuun. Tiesin että hän ei halunnut minua, koska olin ruma ja puoliksi aasialainen. Hän aina kertoi minulle, etten ollut yhtään samanlainen kuin hän ja että olin vain asia, joka ilmestyi tyhjästä.

Lapset kertoivat minun olevan äpärä. Olin myös seksuaalisesti hyväksikäytetty.

Eräänä iltana vietin yön äitini poikakaverin kanssa ja hän käski minun olla hiljaa tai minun pitäisi nukkua hänen kanssaan alasti, mutta koska nauroin, sillä hän sanoi sanan "alasti", hän laittoi minut sänkyyn vierelleen. Sen jälkeen hän sai minut koskemaan hänen asiaansa. Sitten hän koski minua sieltä alhaalta. Kaikki muuttui hyvin hämmentäväksi ja muuttui mustaksi.

Minä todella vihasin elämääni. Minua pelotti nousta ylös aamuisin. Jotta saisin päiväni kulutettua, leikin olevani elokuvassa, ja aina kun heräsin, elokuva oli muuttunut. Minusta tuli hyvä näyttelijä, kuten äidistäni.

Sitten eräänä päivänä tapasin *yhden* äitini poikakavereista. Hän oli pitkä ja kivempi kuin muut. Hän sanoi rakastavansa äitiäni, mutta en uskonut häntä. Minun viisivuotias sydämeni oli jo siihen mennessä paatunut.

Ainoa asia, jota odotin innolla, oli katsoa MTV:tä. Musiikki rauhoitti minua ja vei minut kaukaiseen paikkaan hirveän elämäni ulottumattomiin. Viisivuotiaana suosikki bändini olivat Van Halen, Metallica ja Alice in Chains. Tunsin läheisyyttä Alice in Chains -yhtyeen päävokalistiin, koska hän vaikutti erittäin tunteelliselta.

Minusta tuntuu ihan samalta, kuvittelin.

Myöhemmin kuulin, että suosikki laulajani oli tappanut itsensä ja että kesti kaksi viikkoa, ennen kuin ihmiset huomasivat sen. Siltä myös minusta tuntui. Kukaan ei edes huomaisi, jos olisin poissa.

Eräänä päivänä, aivan odottamatta, äitini avioitui mukavamman miehen kanssa ja yhtäkkiä minun uuden isäni perhe osti minulle lahjoja. He olivat hyvin mukavia minulle. En kuitenkaan luottanut heihin.

Kun hyväksyin niin sanotun isäni ja kutsuin häntä nimellä "Gary", hän pyysi minua kutsumaan häntä sen sijaan isäksi.

"Okei, Gary", vastasin ja kävelin yläkertaan. En totellut yhtäkään miestä.

Kasvaessani vanhemmaksi aloin viillellä itseäni. Tunsin itseni rumaksi, kuvottavaksi ja suureksi luuseriksi, koska masturboin. Ajattelin olevani ainoa ihminen maailmassa, joka teki niin. Tunsin itseni myös lihavaksi, koska painoni nousi paljon syödessäni suruuni. Syöminen rauhoitti minua, varsinkin suklaan syöminen.

Yläkoulu- ja lukiovuosinani en tullut toimeen kenenkään kanssa. Perkussionistina oleminen lukion yhtyeessä oli AINOA asia, joka sai minut nousemaan ylös aamuisin. Siihen aikaan vihasin elämäni, tunsin olevani suurin sontakikkare maailmassa. Olin suuri ja ruskea ja minun lihani oli rasvainen ja vetelä. Tunsin kirjaimellisesti olevani sontakikkare.

Minusta tuli kapinallinen, kun äitini toi hänen tarinansa julkisuuteen. Esitin olevani sinut sen asian kanssa, mutta syvällä sisälläni tuntui siltä kuin hän olisi yrittänyt satuttaa minua tarkoituksella. Syytin myös Jumalaa. Miten Hän ja äitini pystyivät satuttamaan minua yhä uudelleen, varsinkin silloin, kun perheemme oli vihdoinkin saanut olla hieman rauhassa?

Minusta kasvoi katkera ja olin täynnä raivoa. Aloin vahingoittaa itseäni yhä enemmän. Äitini kysyi minulta aina, miksi käytin pitkiä hihoja. Hän ei koskaan tiennyt sen johtuneen itseni viiltelystä. Käytin myös farkkuja kätkeäkseni arvet ja läskin. Washingtonissa pääsin pälkähästä, mutta Kaliforniassa äitini alkoi epäillä jonkin olevan minun kohdallani pielessä.

Lopulta, koston ja pahojen äänien rohkaisemana, yritin itsemurhaa toukokuun 15. päivänä vuonna 2006. Kolme päivää ennen äitini syntymäpäivää ja kymmenen päivän kuluttua siitä, kun äitini oli esiintynyt kristillisessä TV-ohjelmassa nimeltä 700 Club. Olin juuri alkanut ottaa Lexapro nimistä mielialäläkettä vakaviin PMS-oireisiin. Ainakin lääkärit diagnosoivat minun sellaista potevan. Vähänpä kukaan tiesi siitä, että kamppailin edelleen seksuaalisesta hyväksikäytöstä johtuvien vahingollisten seurausten takia. Kaikkina noina vuosina äitini käytti aikaa toipumiseen, minä en koskaan parantunut.

Kaikki vain olettivat minun olevan parantunut.

Kun koulussa huomasin epäonnistuneeni geometrian kurssilla, oli viimeinen naula lyöty arkkuuni. Halusin niin kovasti päteä vanhempieni edessä. Halusin näyttää ihmisille, etten ollut epäonnistuja. Totta puhuakseni en osannut edes lukea pienenä tyttönä. Minä sain käydä päiväkodin toiseen kertaan ja kävin yli kolmessatoista koulussa johtuen siitä, että armeija-aikanamme muutimme niin usein. Minulla ei ollut koskaan kunnollista mahdollisuutta oppia.

Tunsin olevani maailman suurin luuseri.

Suhteeni kavereihini epäonnistuivat. Perheeni oli käymässä läpi "porno"-helvettiä ja menetti lähisukulaisten tuen. Nyt olin epäonnistunut koulussa. Sama vanha ääni tuli luokseni ja sanoi: "Asia on ihan kunnossa, Tiffany, tapa vain itsesi ja tuska on poissa."

Niinpä jätin menemättä viimeiselle tunnille ja ajoin lava-autollani kotiin nauraen kuin mielipuoli. Yhtäkkiä ajatus itseni tappamisesta oli maailman paras ajatus, kuin sähkön keksiminen.

Jumala kuitenkin sai äitini ottamaan minuun yhteyttä. Hän soitti yllättäen ja sanoi haluavansa viettää aikaa kanssani kynsihoitolassa. Kerroin hänelle olevani kiireinen, mutta äitini jatkoi soittamista ja sanoi, että hän tunsikin jonkin olevan pielessä ja että hänen täytyi saada olla kanssani.

"En halua mennä kynsihoitolaan. Olen kunnossa", valehtelin hänelle, mutta hän tiesi jonkin olevan pielessä.

Kun pääsin kotiin ja nousin ulos autostani, huomasin ikään kuin mustaa sumua talomme yllä. Pystyin kirjaimellisesti kuulemaan saatanan nauravan minulle. En voinut enää taistella häntä vastaan. Tuntui siltä kuin olisin ollut huumeiden vaikutuksen alaisena. Katselin ympärilleni ja huomasin kaikkien muiden talojen näyttävän kauniilta, mutta meidän talomme näytti mustalta ja vastenmieliseltä.

Kävelin sisälle jättäen kaiken ovelle ja menin suoraan keittiöön löytääkseni veitsen. En epäröinyt sitä hetkeäkään, vaan aloin sahata ranteitani kuin viulisti. Itkin vimmatusti ja raivopäisesti, täysin vailla kontrollia. Vihasin elämäni äärimmäisen paljon ja viilsin ranteitani niin syvältä kuin pystyin.

Ja silloin äitini soitti minulle. Hän sanoi aistineensa, että minulla oli jotain pahasti pielessä ja että hän halusi todella puhua kanssani. Katkaisin puhelun ja menin kylpyhuoneeseen, missä pyörriin muutaman kerran lattialle verenhukan seurauksena.

Yhtäkkiä palasin takaisin todellisuuteen ja voimallinen Ääni sanoi: "Nouse ylös." Katsoin ympärilleni enkä tajunnut, mitä oli tapahtunut. Olin seota, mutta Jumalan Ääni sanoi minulle: "Rauhoitu, Tiffany. Olen täällä."

"Mitä minä tein Jumala? Mitä minä tein?" itkin Jumalalle.

Jumala vastasi rauhallisesti: "Sinä viilsit ranteesi. Älä huoli. Sinun pitää kirjoittaa "Lexapro" Googleen."

Menin välittömästi tietokoneen luo, kirjoitin Lexapro ja luin varoituksen teineistä, jotka olivat tappaneet itsensä käytettyään tuota mielialaläkettä.

Jumala vakuutti minulle, etten ollut mielenvikainen. Tunsin todella Hänen rakkautensa ja huolenpitonsa tuossa tilanteessa.

Kun äitini tuli kotiin ja huomasi, mitä oli tapahtunut, hän vei minut isäni kanssa välittömästi ensiapuun. Siellä hoitaja kysyi minulta, olinko yrittänyt tappaa itseni. Vastasin myöntävästi. Silloin hän naputti sanan itsemurha.

Katsoin isääni, joka oli laskenut päänsä kyynelten virratessa hänen poskiaan pitkin. Se oli elämäni kauhein hetki.

Vanhempieni sydän murtui. Äitiraukka oli täysin hämmentynyt. Hän oli varma, että Jumala oli pyytänyt häntä kertomaan tarinansa julkisesti ja aloittamaan palvelutyö, jossa hän voi auttaa pornoteollisuudessa olevia ihmisiä sekä taistelemaan pornografiaa vastaan, ja kuitenkin hänen perheensä oli hajoamassa. Silloin äidilleni alkoi tulla vakavia terveysongelmia.

Hän ei kuitenkaan koskaan luovuttanut minun suhteeni ja itse asiassa hän taisteli entistä kovemmin minun tähteni. Hän saattoi tulla huoneeseeni opettamaan Jumalan Sanaa ja rohkaisemaan minua Raamatun kertomusten kautta, joista yksi kertoi Daavidista Siklagissa. Hän opetti minulle miten voin saada rohkaisua Herrassa ja ettei koskaan eikä *ikinä* pidä luovuttaa. Hän kertoi miten kaunis olin ja näytti Kirjoituksista Jumalan ihmeellisen rakkauden minua kohtaan. Hän ei täysin ymmärtänyt sitä, mitä olin käymässä läpi, mutta hän tiesi Jumalan Sanan voivan auttaa minua. Hän oli siitä elävä todiste.

Eräänä päivänä en voinut sietää tuskaani enää kauemmin ja kerroin Jumalalle, että Hänen pitäisi todistaa olevansa todellinen tai tappaisin varmasti itseni. Heitin Raamattuni ilmaan ja se laskeutui sängylleni avautuen aukeamalta, jossa oli Psalmi 103:

Ylistä HERRAA, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on tehnyt. Hän antaa kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi. Hän lunastaa sinun elämäsi turmiosta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella.

Se oli päivä, jolloin todella otin vastaan pelastuksen.

Kun aloin pysyä Jumalan Sanassa ja aloin parantua seuraavien muutamien vuosien ajan, Jumala lähetti minulle nöyrän ja armollisen miehen nimeltä Shane, josta tuli elämäni rakkaus ja ilo. Menin naimisiin sen pojan kanssa, ketä suutelin ensimmäisen kerran elämässäni elokuun 15. päivänä 2009 ollessani kaksikymmentävuotias. Olin *lopultakin* antanut itselleni todellisen

mahdollisuuden eheytyä ja opiskella Jumalan Sanaa ilman mitään keskeytystä. Olin aviossa Shanen kanssa, ja hänen suojeleuksessaan Jumala alkoi opettaa minulle Hänen suuresta rakkaudestaan minua kohtaan. Niin kuin avioparit osoittavat toisilleen ”yhteenkuuluvuutta” ja ”erityisyyttä”, niin Jumala halusi samaa kanssani. Vanhempani olivat näyttäneet hyvää esimerkkiä rakkaudesta kristillisessä avioliitossa ja nyt oli minun vuoroni kokea rakkaudellinen suhde.

Hyvin pitkän ja vaikean matkan jälkeen olen taas äitini rinnalla ja valmiina taistelemaan hyvän taistelun. Tiedän sen olevan kiireellinen taistelu ja juuri siksi Jumala on kertakaikkisesti valmistanut minua helvetin syvyyksistä alkaen, mutta olen valmis. Olen valmis kohtaamaan saatanan ja tuhoamaan pimeyden tekoja.

En masturboi enää enkä ole enää vihainen. Sen sijaan olen täynnä aitoa myötätuntoa auttaakseni niitä, jotka joutuvat minun laillani kärsimään. Olen myös täynnä pyhää tulta levittääkseni Jumalan Totuutta ja Oikeutta ympäri maailmaa. Tiedän että Jumala on synnyttänyt ja valinnut minut olemaan Hänen sanansaattajansa tällaista aikaa varten.

Minun nimeni todistaa siitä. Äitini ei tiennyt sitä silloin, mutta hän antoi minulle nimen ”Tiffany”, mikä tarkoittaa ”Jumalan saapuminen”.

Mitä mahdollisuuksia on prostituoidun lapsella?

Mutta Jumalalla on täydellinen suunnitelma elämäni varten, kuten myös sinun elämäsi varten! Annatko minun rukoilla puolestasi tänään? Ole hyvä ja lausu tämä rukous kanssani ja kohtaa Jumala ”joka parantaa kaikki sairautesi. Hän lunastaa sinun elämäsi turmiosta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella.”

Rakas Isä,

Haluan tuntea Sinut. Uskon, että lähetit Poikasi Jeesuksen maailmaan kuolemaan syntieni tähden ja parantamaan kaikki sairauteni ja pelastamaan minut helvetiltä ja tuholta. Pyydän Sinua pelastamaan minut ja puhdistamaan minut ja opettamaan minulle Sinun menetelmiäsi ja kruunaamaan minut rakkaudella ja myötätunnolla. Kiitos Sinulle Isä, Sinun ihmeellisestä rakkaudestasi.

Aamen

Perheemme rakastaa sinua ja rukoilee puolestasi!

XXIX

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ MATKA HELVETTIIN ★

★ *Kahdeskymmenesyhdeksäs luku* ★

Rukouksen voima sai uuden tarkoituksen perheessämme. Kun teologiani sai kolhuja, sukulaistemme suuttuivat meille, pornoteollisuus hyökkäsi sanallisesti meitä vastaan, saimme nuhteita niin kutsutuilta kristityiltä ja kun toisissa palvelutehtävissä yritettiin saada minut mukaan kristillisten juorujen levittämispeliin, silloin tiesin, että oli aika käydä polvilleni ja rukoilla siihen asti kunnes olin kuluttanut reiän takkuiseen, ruskeaan mattoomme.

En varmasti ollut valmis kansainväliseen pornopalvelutehtävään. Tarkoitan että miten olisin voinut löytää hengellisiä ohjaajia SIIHEN? Jumala kuitenkin vakuutti minulle käydessäni polvilleni, että Hän tulisi vastaamaan minun epätoivoisiin rukouksiini ja *ylittäisi* sen, mitä osasin pyytää tai ajatella. Yhtäkkiä muistin pastorin voimalliset sanat, kun hän sanoi: "Mikään suuri Jumalan teko ei ole koskaan tapahtunut ilman suurta rukousta."

Aloin rukoilla tiettyjen asioiden puolesta, joiden piti olla kunnossa, jotta voisin jatkaa siinä radikaalissa palvelutehtävässä, johon Jumala oli minut kutsunut. Sain inspiraatiota Billy Grahamin omaelämäkerrasta "Just as I am" ("Omana itsenään") rukoilemalla Billyn lailla, että saisimme rinnallemme elinikäisiä ystäviä. Siihen aikaan ainoastaan perheeni taisteli yhä laajenevaa sotaa pornoa vastaan ja me olimme jo loppuun kuluneita.

Varsinkin minä.

Sain stafylokokki tulehduksen ja ankaran anemian vuotaessani paljon verta kuukautisten aikana. Olin hädin tuskin aloittanut ja tunsin jo itseni sairaaksi. Muistin hengellisen ohjaajani Patin elintärkeät sanat, kun hän kehotti minua pitämään parempaa huolta kunnostani jos halusin viedä sanomaa eteenpäin. Maailman ääriin ulottuvien missioiden konkarina, hän varoitti minua kokemuksesta, mutta en kuunnellut. Olin niin hyvin varustettu "Voittajan" henkisistä menetelmistä, etten paljon ajatellut palvelutehtävän fyysistä puolta. Itse asiassa Jumala varoitti minua terveyteni tähden. Painoin huikeat 90 kiloa, kun aloitin palvelutehtävän vuonna 2004 ja Jumala kehotti minua laihduttamaan ollakseni kunnossa edessä olevan voimallisen mission alkaessa.

En oikeasti ymmärtänyt sitä valtavaa palvelutehtävää, johon Jumala oli minut kutsunut. Ajattelin olevani kristitty äiti ja raamatun opettaja, joka asui Bakersfieldissä ja siinä sivussa taisteli pornoa vastaan. Olin vielä kovasti mukana lasteni koulussa ja teologian kurseilla, enkä oikein huomannut, kun haastatteluni ilmestyivät uutisiin tai radioon. Okei, ehkä hiukan kiinnitin niihin huomiota. Sehän oli *aluksi* kiehtovaa nähdä itsensä televisiossa tai kuulla itseään radiossa, mutta vakavasti ottaen olin niin kiireinen tekemään varsinaista työtä palvelutehtävässäni, etten katsonut tai kuunnellut puoliakaan niistä haastatteluista, joita olin tehnyt. Vuonna 2006 kävin yhdessä tai kahdessa radio-ohjelmassa viikon aikana paljastamassa tarinaa pornografiasta – ja silloin kaikki pornotähdet, prostituoidut ja stripparit alkoivat ottaa minuun yhteyttä.

Silloin vasta *oikea* palvelutehtävä todellakin alkoi.

Tunnista toiseen jo valmiiksi stressaantuneet korvani saivat kuunnella puhelimen välityksellä jatkuvaa valitusta pornografiasta ja henkisistä ongelmista. Kuuntelin *satojen* naisten kertovan minulle ongelmistaan, jotka ottivat minuun yhteyttä aina Saksasta saakka! Uudistunut mieleni kohtasi senkaltaisia säädyttömyyksiä, joista en ollut aiemmin edes kuullut, ja vaikka olin hämilläni palvelutehtäväni "pornografisesta" luonteesta, jatkoin silti kulkuani. Jeesus täytti sydämeni myötätunnolla niitä raunioituneita naisia kohtaan, jotka huusivat apua kaikkialta maailmasta.

Odottamatta löysin itseni uppoutuneena tuntikausiksi MySpace-sivustoon puhuen pornotähtien, strippareiden, prostituoitujen, puhelinseksi-tyttöjen, vaimojen, aviomiesten, nuorten ja kaikkien muiden kanssa, jotka huusivat apua pornografian ja seksiteollisuuden tähden. Minulle oli kehittynyt syvä

rakkaus ja myötätunto ja halusin nähdä *kaikkien* ihmisten parantuvan, mutta unohdin täysin oman terveyteni!

Jumalan kutsu jatkoi kasvamistaan ja seuraavaksi aloin käydä pornomessuilla tammikuusta 2006 alkaen. Kirkon pastorin kanssa tarjouduimme vuokraamaan messuilta huoneen tavoittaaksemme pornotähtiä. Olin ylionnellinen! Sitten kaksi viikkoa ennen tapahtumaa pastori muutti mielensä ja sanoi, että meidän tulisi tavoittaa sen sijaan pornoriippuvaisia. Olin syvästi pettynyt. Pohdin myös, miten hän aikoi saada pornoriippuvaiset jättämään messut ja hankkimaan apua pornoriippuvuuteensa.

Mutta me panimme luottamuksemme Jumalaan ja Bakersfieldistä lähti pieni joukko kohti Las Vegasin aikuisviihde-näyttelyä vuonna 2006. Niin, ainakin suuntasimme kohti vuokrattua huonetta, joka oli lähellä näyttelytilaa. Me jakauduimme ryhmiin ja minä olin niiden muutaman joukossa, jotka menivät messutilan sisälle. En tuntenut nykypäivän pornoteollisuutta ja kokonaan uusi pornograafinen maailma aukeni minulle seisoessani siellä kauhuissani tuijottaen edessäni olevia rajuja kuvia.

Video toisensa perään näytettiin naisten kasvoja, kun irvokkaat miehet työntyivät heihin takaapäin. Sen katsominen oli liikaa minulle. Suuren vastenmielisyyden takia käänsin päätäni ja sain todistaa tuhatpäisen mieskannattajien joukon seisovan ympärilläni katsoen väkivaltaisia videoita äärimmäisen ilon vallassa. En voinut uskoa kristittyjä silmiäni! En ollut koskaan nähnyt niin monia riivattuja miehiä yhdessä paikassa. Nääntyviä, ahnaita susia, jotka tuijottivat pornotähtiä kuin heidän viimeistä ateriaansa. Halusin häipyä sieltä välittömästi, mutta Herra käski minun hakea sen sijaan voiteluöljy ja laittaa käteni kaikkien kojujen päälle. Kuuliaisena Hänen Äänelleen aloin rukoilla Pyhän Hengen voimassa ja äkkiä se oli kuin elämän ja kuoleman kysymys minulle. Tunsin selittämätöntä kiireellisyyttä asian tähden, kun kuljin kojulta kojulle ja puoliääneen ajoin Jeesuksen Kristuksen nimessä ulos riivaajia. Minussa nousi esiin voimakas soturi ja tiesin, että olin taistelemassa sielujen iankaikkisesta kohtalosta.

Se oli tilinteon päivä. Se oli myös Herran suosion päivä.

Yhtäkkiä naiset *ja* miehet alkoivat jättää pornon. En ollut edes saarnannut kuin muutamalle heistä, mutta Jumala *Itse* pelasti heitä. Oli ihmeellistä katsoa Jumalan käden liikkuvan niin voimallisesti niin suuren pahuuden keskellä. Vieläkin ihmeellisempää oli, että jotkut niistä, joiden puolesta olin rukoillut kojujen luona messuilla, lähtivät nyt ulos!

Rukouksen voima sai todellakin uuden merkityksen elämässäni. Sen inspiroimana, että Jumala ihmeellisesti pelasti naisia pornosta, minusta tuli voimallisesti rukoileva nainen.

Jatkaessani seksiteollisuudessa olevien naisten evankeliointia opin, että Jumala oli *jo* liikkeellä ja Hän oli pelastanut tuhansia naisia pois seksiteollisuudesta, kun mukaan luetaan stripparit, prostituoidut, puhelinseksi-toimijat ja muut. Ihmeellisesti maailmanlaajuinen Jumalan liike oli jo alkanut, mutta vuonna 2006 asiat alkoivat tapahtua nopeasti, varsinkin kun näin seksiteollisuuteen kohdistuvaa julistustyötä ilmestyvän kaikkialle nettiin.

En ollut koskaan nähnyt mitään sen kaltaista. En ollut edes lukenut mistään sellaisesta joka kuvaisi sitä, mitä Jumala oli tekemässä maan päällä. Jumalalla oli taatusti mielessä jotain VALTAVAA! Ja täällä on suuri potkija. Olin valittu olemaan yksi Hänen johtajistaan seksiteollisuuden vapautusliikkeessä.

Pyhä Jehosaphat! "Mikä minä olen?" kyselin Jumalalta.

"Pysy vain nöyränä, Shelley. Sinä tarvitset vakavasti otettavaa nöyryyttä tätä varten", Jumala painokkaasti varoitti minua ja samoin teki koko kristitty maailma. Niinpä ostin kirjan nöyryyden suuruudesta. Tiesin, vilpittömästi, etten ollut riittävän nöyrä tämän kokoluokan palvelutehtävään. En ollut valmis olemaan "äiti Teresa" pornoteollisuudelle. En missään nimessä. Olin ressurkka, joka nautti haastatteluista ja kamerasta *aivan* liian paljon alussa.

Jumala oli kuitenkin uskollinen tekemään työtä hoitaakseen nautinto-osuuden kuntoon kaikilta osin siinä uudessa julkisessa palvelutehtävässä, johon Hän minut kutsui. Aloittaessaan nöyryyskoulutukseni Hän rakkaudellisesti lähetti minut toisten pornotyöläisten parissa julistustyötä tekevien luokse ajaakseen minut hulluuden partaalle. Olimme epäkypsiä taisteluun, minkä lisäksi kuntoni oli heikkenemässä ja olimme tekemisissä saatanallisen sodankäynnin kanssa ja lisäksi kuuntelin tunteja henkisesti sairaita ja seksuaalisesti hyväksikäytettyjä naisia, voi kyllä, minut ehdottomasti nöyryytettiin.

No pahus, tarvitsin sitä. Olin aikamoinen idiootti alussa.

Nyt poikkesin aiheesta.

Hetkinen, anna minun rönsyillä. Olen vieläkin idiootti.

Okei, nyt todellakin poikkesin aiheesta.

Vakavasti ottaen, Jumala tiesi minun tarvitsevan lisää nöyryyttä, jotta voisin kestää äkillisen julkisen kiinnostuksen, kun entinen pornotähti Shelley

Lubben kertoo rankan todistuksensa vuonna 2006. Pidin sitä julkisuuteen tulon "läpimurtovuotena". Aloin saada kutsuja tulla puhumaan kaikkialle Yhdysvaltoihin ja medialta tuli pyyntöjä esiintyä television pääkanavilla niin kristillisissä kuin sekulaareissa TV:n puheohjelmissa.

Vihdoinkin, ajattelin, voin tehdä sitä, mitä varten minut luotiin!

Ensimmäinen suuri esiintymiseni kristillisessä televisiossa oli ohjelmassa nimeltä 700 Club. Se filmattiin kotonani Bakersfieldissä. Esiinnyin myös suorassa lähetyksessä toukokuun 5. päivänä 2006. Olin täytetty Jumalan Hengellä ja Jeesuksen Kristuksen pelastavalla sanomalla, ja myöhemmin 700 Clubin tuottajat ilmoittivat, että 546 ihmistä oli ottanut pelastuksen vastaan sen tunnin aikana, kun olin ollut ohjelmassa.

Julistin nyt rankkaa evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta!

Ja tietenkin mukana oli saatanallinen vastaisku. Saatana ei antanut entisen pornotähden pääsevän ihan vähällä tämänkaltaisen todistuksen kanssa, kun yleisönä oli pornosta kärsiviä kristittyjä! Ei taatusti, hän varmisti, että KYMMENEN PÄIVÄN KULUTTUA saisi järjestettyä 17-vuotiaan tyttäreni tekemään itsemurhan viiltämällä ranteensa auki valtavalla uritetulla veitsellä.

Jos vain *tietäisit* sen tuskan, minkä perheemme sai kokea.

Olin varma siitä, että oli aika lopettaa, mutta Jumala oli täysin toista mieltä. Itse asiassa Hän sai minut saarnaamaan ylistys- ja eheytyemis- tapaamisessa jo seuraavana päivänä siitä, kun hyökkäys tyttärentäni kohtaan oli tapahtunut. Kuvittele se iskuna vasten saatanan kasvoja. Julistin viestini puhtaasta kärsimyksestä, näin Jumalan koskettavan ja parantavan voimallisesti jokaista ihmistä siinä tilaisuudessa. Kyllä, Jumala pisti tuulemaan!

Olin täysin tyrmistynyt sen sodankäynnin takia, jossa perheemme oli ja jätimme käyttämättä mahdollisuuden tavoittaa pornotähtiä vuoden 2007 tammikuussa järjestetyillä aikuisviihdemessuilla. Jumala teki selväksi, että *en* voinut lähteä, vaan minun piti jäädä hyvin lähelle Häntä ja *oppia*. Joka tapauksessa porno-palvelutyötä tehtiin edelleen, mutta en voinut osallistua siihen enää, joten Jumalan varoituksen tähden eristin itseni.

Ei ollut helppoa eristäytyä, koska olin saanut niin paljon opetusta ryhmätyöstä ja yhteishengen merkityksestä Champion Centressä. *En* silti voinut sietää, kun tuhansille pornosoituneille ihmisille, jotka elivät nykyisessä ja tulevassa helvetissä, tarjottiin tempuilla ja ylisuurella armolla väritettyä sanomaa. He tarvitsivat puhdasta ja vääristelemätöntä Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, eivätkä jotain 10 metriä korkeaa, huomiota herättävää penistä, jonka näin pomppaavan ylös erään porno-palvelutyö-

kojun luona. Ymmärsin, että he pitivät sitä asiaankuuluvana, mutta vakavasti ottaen he eivät tunteneet Jumalan Sanan voimaa. Luottamustani heikensi varsinkin se, että heidän verkkosivustollaan oli video siitä, miten Jumala tappoi kissanpennun joka kerran, kun joku masturboi. Julkeaa epäkunnioitusta Jumalan pyhiä ominaisuuksia kohtaan. Olin kauhuissani. Ei, *tiesin* olla sekaantumatta heihin, mutta tietenkin niiden tyyppöiden tähden, jotka tulivat hakemaan apua, purin kieltäni ja käytin enemmän viisautta toimiessani toisten palvelujärjestöjen ja organisaatioiden kanssa.

Samoin kuin aikoinaan pornosta, peräydyin hiljaa pois porno-palvelutyötä tekevien ympäröistä ja seurasin Jumalaa ei-kenenkään-maalle.

Silloin vuosisadan kysymys poltti sisintäni: miten voisin rakkaudellisesti tavoittaa pornotähtiä, pornon tekijöitä ja pornon kannattajia, ilman että vesittäisin Jumalan Totuuden?

Samalla kun pohdin tätä kysymystä ja jatkoin reaaliaikaista pornotähtien ja pornoriippuvaisten tavoittamista, päädyin saarnaamaan evankeliumia ja kertomaan todistukseni 2000-päiselle yleisölle, joka koostui kristityistä miehistä. Tilaisuus pidettiin Bendissä, Oregonissa.

Uskomattoman hermostuneena, mutta Pyhällä Hengellä täytettynä, kutsuin rohkeasti niitä miehiä, jotka kamppailivat pornoriippuvuuden tähden, nousemaan ylös ja ottamaan vastaan parantumisen Jeesuksen Kristuksen voiman kautta. Aluksi vain noin 30 % miehistä nousi ylös, mutta sitten Jumala käski minun kutsua lisää miehiä tulemaan ulos kaapista ja minä tein niin.

”Jumala sanoi, että teitä on vielä ENEMMÄN, joiden tulee nousta ylös! Kaikki, jotka nousevat ylös saavat vapautuksen tänään!” huusin pimeälle areenalle.

Lähes välittömästi toiset 40 % miehistä nousi ylös. Se oli uskomaton näkymä suurelta lavalta ja yhtäkkiä se sopi tarkalleen siihen näkyyn, jonka Jeesus antoi minulle ollessani kuusivuotias.

Olin valtavan tunneryöpyn vallassa ja yritin taistella kyyneleitä vastaan, samalla kun nöyrästi ylistin Jumalaa kaikesta siitä, mitä Hän teki minun kauttani ja minun ympärilläni. Sitä oli vaikea uskoa. Sanon vilpittömästi, etten *vieläkään* voi uskoa sitä.

Jumala osoittautui uskolliseksi kerta toisensa jälkeen ja palvelutyöni hedelmiä alkoi ilmestyä näkyviin kaikkialla. Kiitollisuuden viestejä lähetettiin kaikkialta maailmasta, koska olin uskaltanut kertoa tarinani ja

koska olin rohkeasti julistanut evankeliumia. Jumalan hyvyys minua ja perhettäni kohtaan oli valtavan vaikuttavaa.

Vuoden 2007 loppuun mennessä olin menestyksekkäästi tavoittanut pornotähtiä ja pornoriippuvaisia, esiintynyt säännöllisesti maallisilla ja hengellisillä TV-kanavilla sekä matkustanut kirkkoihin ja organisaatioihin jakamaan totuutta pornografiasta ja evankeliumista. Jumala alkoi muuttaa sydämiämme ottamaan vielä suuremman askeleen kohti pornografiasta parantunutta maailmaa.

Miljoonien kärsivien ihmisten hätähuudon tähden ja sen tähden, että jonkun täytyy mennä keskelle pornoteollisuutta viemään ensisijaista tietoa ja pelastussanomaa, menimme mieheni kanssa lakimiehen luokse avaamaan virallisesti Pink Cross säätiö: uskoon perustuva, voittoa tavoittelematon järjestö, joka ensimmäisenä auttaisi, niin miehiä kuin naisia, taloudellisen ja emotionaalisen tuen turvin jättämään pornoteollisuuden. Enää meidän ei tarvitsisi tavata pornotähtiä ainoastaan yksityisesti tai verkossa, vaan olisi aika nousta rohkeasti heidän maailmaansa ja tavoittaa heitä konkreettisella tavalla sekä jakaa Jeesuksen Kristuksen totuutta ja rakkautta.

Aluksi minulla ei ollut aavistustakaan siitä, miltä se työ näyttäisi, mutta onneksi olin käyttänyt aikaa rakentaakseni suhteita monien pornoalan ihmisten kanssa. Rakastin aidosti niitä ihmisiä. Rakastin heitä niin paljon, että mietin huolestuneena mahtoivatko tavoituspyrkimykseni loukata tai nolostuttaa heitä liikaa. Sen tähden huusin Jumalan puoleen saadakseni lisää viisautta.

Jumala kuitenkin vakuutti minulle ajan mittaan, että en voisi ihan vähällä nolostuttaa ihmisiä, jotka olivat tottuneet paljastamaan julkisesti heidän sukupuolitautejaan. Nämä ihmiset tarvitsivat vain sitkeää rakkautta ja todellisuuden kohtaamista ja minä olin se, jonka tehtävä oli antaa sitä heille.

Niinpä yritin toteuttaa sitä ja soitin järjestäjille varatakseni kojun Erotica LA 2008 messuilta. Sitten kiirehdin yrittämään rahankeräystä Goljat-kokoiseen tavoittamiseen. Käytin kuukausia yrittäen vakuuttaa ihmisiä kannattamaan Jumalan voimallista liikehdintää pornoteollisuudessa.

Kun tiimimme entiset pornotähdet ja toipuvat pornoriippuvaiset valmistautuivat julistamaan paikassa, joka tiedetään yhdeksi vihamielisimmistä ympäristöistä kristityille, valmisti Jumala Kalifornian lainsäätäjien sydämet kuulemaan ensisijaista selontekoa joltakin, joka tiesi alasta ja kertoi nyt pornografian toissijaisista haitallisista vaikutuksista.

Herra armahda.

Tammikuussa 2008 Kalifornian parlamentin alahuoneen jäsen Charles M. Calderon otti minuun yhteyttä. Hän halusi minun auttavan häntä viemään läpi pornoveron, joka verottaisi pornoteollisuutta huikeat 25 %. Tästä voisi saada vakavasti otettava määrä käteistä köyhyyden lamaannuttamaan Kaliforniaan, mutta se myös auttaisi vähentämään pornografian toissijaisia haitallisia vaikutuksia.

Yhtäkkiä olin syvällä poliittisessa maailmassa, johon en ollut valmistautunut. Ainakaan en ajatellut olevani, mutta Jumala osoitti minun olevan väärässä ja käytti Daphnen, kumppanini ja entisen aikuiviihdeesiintyjän, sekä minun todistustani paljastamaan KOKO Kalifornian aikuisviihdeiteollisuuden. Nyt Jumala ajoi takaa koko aikuisviihdealaa, ei vain pornoteollisuutta.

Herra armahda jälleen!

Toukokuun 12. päivänä 2008, perheeni, Daphne ja minä kävelimme Kalifornian osavaltion parlamenttitaloon ja se tuntui välittömästi kodilta. En ollut koskaan tuntenut yhtä suurta varmuutta elämäni aikana. Sain energiaa tehokkaista ihmisistä ja ympärilläni käytävästä päätöksenteosta. *Rakastuin* supervallan systeemiin ja unelmoin olevani jonain päivänä julkisen sektorin palveluksessa. Ajatukset Kalifornian uudistamisesta tanssivat vaikuttuneessa ja stressaantuneessa päässäni.

Täytyy myöntää, että vaikka rakastinkin sitä, olin todella hermostunut. Kun alahuoneen jäsen Calderon ilmoitti, että veron vastustajien puolella oli liian monta ihmistä ja että meidän tulee siirtyä suurempaan rakennukseen, silloin todellisuus löi minua vasten kasvoja.

Voi hitto, olen menossa todistamaan miljardien dollarien pornoteollisuutta vastaan, ajattelin, kuinka hemmetissä pääsin tänne asti näin lyhyessä ajassa? kysyin Jumalalta.

Kuten tavallista, Hän hymyili takaisin ja Hänen kaksi kuuluisaa sanaansa: "Luota minuun."

Vaikka vero ei koskaan mennyt sellaisenaan läpi, hyväksyttiin se elokuussa 2008 alahuoneen Tuotto ja Verotus -komiteassa ja se oli suuri voitto. Yhtäkkiä Kalifornia alkoi ymmärtää pornon aiheuttavan kauheita ongelmia ja samoin julkisen sektorin virastot alkoivat tulla puolelleni. Tietenkin he tulivat. He halusivat, että pelastaisin heidän työpaikkansa!

Kuvittele miltä minusta tuntui mennä Erotica LA –messuille vain kaksi viikkoa sen jälkeen, kun olin todistanut pornoteollisuutta vastaan osavaltion parlamentissa.

Ei kivalta.

Saatanalliset vastaiskut pahenivat ja jouduin lääkärin vastaanotolle melkein joka viikko pornon toissijaisten haitallisten vaikutusten tähden. Jälleen polvillani rukoilin Jumalalta vakavasti otettavaa strategiaa taivaasta, jotta voisin jatkaa taistelua pornografiaa vastaan ja silti säilyä yhtenä kappaleena!

Rukoillessani muistin Jeesuksen nöyrät sanat Matteuksen evankeliumin viidennestä luvusta:

Autuaita ovat sävyisät, sillä he perivät maan.

Sävyisyys tarkoittaa kontrolloitua voimaa. Pyhä henki myös opetti minulle, että nöyryys voisi olla minun ensisijainen aseeni taistelussa pornografiaa vastaan. Hän oli oikeassa.

Tietenkään en voi paljastaa kaikkia taivaallisia strategioita, jotka minulle annettiin, mutta...

Kulmakarvat kohoavat.

Sanotaanko että, harjoitin nöyryyttä, vaelsin rakkaudessa niin hyvin kuin osasin, aloin rukoilla öin ja päivin Todellista Ylintä Jumalaa, pyysin toisia vihkiytymään rukoukseen ja tietenkään tein töitä *erittäin* paljon. Opin myös luottamaan puhtaasti Jumalan Henkeen, varsinkin silloin, kun olin huolten painama, eikä *kukaan* ymmärtänyt minkäläistä helvettiä jouduin käymään läpi.

Kun kenelläkään ei ollut suurta viisautta tai hyvää neuvoa, joka auttaisi minua jatkamaan edelläkävijänä "suureksi palvelutehtäväksi paisunutta missiota", johon Jumala minut kutsui, pystyi ainoastaan Jumalan Henki puhumaan minulle. 1.Johannes 2:27 muuttui rankaksi todellisuudeksi elämässäni:

Mutta mitä teihin tulee, se voitelu, jonka saitte häneltä, pysy teissä, ettekä te ole kenenkään opetuksen tarpeessa. Hänen voiteluksensa opettaa teitä kaikessa, ja se opetus on totta eikä valhetta. Niin kuin se on teitä opettanut, niin pysykää hänessä.

Vihdoin ymmärsin mitä tämä Kirjoitus tarkoitti ja aloin oppia miten voin täysin luottaa Pyhän Hengen johtoon. Se oli yksi vaikeimmista asioista, joita minun piti tehdä, erityisesti kun niin monet äänet puhuivat toista.

Vanhempani opettivat minulle yhtä asiaa. Ohjaajani varoittivat minua toisesta. Kristityt, muslimit, katolilaiset, mormonit, ateistit ja kaikki muut kertoivat minulle heidän näkemyksistään. He kaikki halusivat antaa mielipiteensä porno-missiosta ja siitä, mitä jumalaa tuli seurata, mutta Jumala varoitti minua sanoen: "Seuraa minua."

Äärimmäisen vaikeata se oli silloin, kun jopa oma aviomieheni ilmaisi epäilyksensä Jumalan meille antamasta missiosta. Yhtäkkiä kysymys kaiversi mieliämme: onko Jumala todella kutsunut meidät johtamaan kansainvälistä pornografian vastaista tavoittamis-kampanjaa, jos Hän sallii perheemme hajota sen vuoksi?

Googlen hakutulosten perusteella minulla oli "palvelutehtävä burnout", perheemme joutuisi pitämään taistelunkenkiä vielä pitkän tovin.

Mutta Jumala teki minulle päivänselväksi, ettei minun tule katsoa oikealle eikä vasemmalle ja että minun täytyy seurata voiteluani. Missä hänen voimansa oli, sinne minun piti kulkea. Silloin kun mitään konkreettista voimaa ei ollut, minun tuli käydä polvilleni ja huutaa enemmän voimaa ja nöyryyttä.

Minä myös tajusin tämän äärimmäisen kouluni aikana, että minut oli ristiinnaulittu ja täysin tyhjennetty itsestäni minussa edelleen asuvasta lihallisesta pöyhkeydestä johtuen. Eturivin nöyryyskoulussa, tulin epätoivoiseksi ja aloin lukea ainoastaan niiden pyhien kirjoja, jotka olivat olleet siellä ja jotka olivat tehneet sen.

Äiti Teresa, Ristin Johannes, Franciscus Assisilainen, Ávilan Teresa, Paavali ja monet muut. En voinut saada mitään helpotusta nykyisiltä menestysteologian opettajilta, joten käännyin historiallisten Jumalan pyhien puoleen saadakseni apua.

Kaikki alkoi siitä, kun aloin nähdä hirveitä painajaisia ensimmäistä kertaa seitsemään vuoteen. Julmasti raiskattujen naisten ja lasten kuvat ilmestyivät tajuntaani samoin kuin terrorisoivat unet minusta kamppailemassa itseään Saatanaa ja superkokoisia demoneja vastaan. Todellakin ajattelin jättäväni ruumiini joka yö taistellakseni, toisesta maailmasta olevien, pahojen epäinhimillisten olentojen kanssa. Yhtäkkiä makuuhuoneestamme tuli taistelutantere ja jouduimme mieheni kanssa aivan ymmälle.

Se meni niin pahaksi, etten pystynyt enää nauttimaan edes seksistä, koska sain uudelleen traumoja jatkuvasta altistumisesta pornografisille kuville ja niille tiedoille, joita sain päivittäin. Vointini tuli niin kauheaksi, että minun piti vaihtaa repaleiset lakanani, koska olin repinyt niihin reikiä. Ajattele sitä. Äiti johtaa taistelua pornoa vastaan, pyrkii tavoittamaan pornotähtiä ja samalla yrittää auttaa tuhansia ihmisiä, jotka haluavat toipua pornoriippuvuudesta ja *vielä* käyttää päättymättömän määrän tunteja tutkien pornoteollisuutta voittaakseen taistelun ja samaan aikaan on jatkuvasti yhteydessä toisten palvelumuotojen kanssa. Voi kyllä, voit uskoa että kärsin pornosta.

Tiedättekö mikä loukkasi minua eniten? Se tosiasia, että milloin tahansa laitoin paljon kaivatun rukouspyynnön internetiin, suurin osa vastauksista oli tyypillisesti julmia moitteita tai ajattelemattomia kommentteja. Vain muutamit uskollisimmat ja ajattelevaisimmat ystävät ymmärsivät jättää neuvot minimaaliselle tasolle ja sen sijaan virittäytyivät rukoukseen.

Silloin tajusin, että kirkko oli vielä *pahemmassa* tilassa kuin olin kuvitellut. Kun tarvitsin epätoivoisesti rukousta ja rohkaisua jatkaakseni raastavaa taistelua pornoa vastaan, sain myös niin kutsutuilta Jumalan ihmisiltä enimmäkseen kommentteja, joista puuttui myötätunto ja usko.

Sydämeni murtui täysin. En ollut koskaan tuntenut itseäni niin yksinäiseksi. Eivät edes vanhat pornopäiväni tuntuneet yhtä pahalta, kuin mitä sain käydä läpi vuonna 2008.

Sydämeni oli vielä enemmän sirpaleina, kun käännyin tiettyjen organisaatioiden puoleen saadakseni rukousapua *ja* paljon kaivattua tukea. Näihin organisaatioihin voidaan laskea mukaan pornoteollisuuden keskuksen, San Fernando Valleyn alueen kirkot, mutta arvaatteko mitä? He eivät edes antaneet minulle käyntikortteja, joita voisimme antaa kirkkoon kutsutuille pornotähdille.

Mitä hemmettiä heidän kirkkonsa tekevät pornolaaksossa? Kyselin vihaisena.

Halusin vain vähän rukousta ja kirkon käyntikortteja jakaaksemme niitä pornotähdille. Minä jopa ilmoittauduin vapaaehtoisesti ajamaan alueelle, josta saattaisin pornotähdet suureen kauniiseen kirkkoon Sherman Waylla, mutta he sanoivat, että heidän pitää ensin puhua heidän johtokunnan kanssa.

Olin lievästi sanottuna kalmankalpea. Ja sitten sain tietysti maistaa kaupallista kristillisyyttä. Vannoin, että jos minulla olisi koskaan mahdollisuutta päästä tietyn kristillisen television lavalle, repisin prameat kultatuolit ja heittäisin ne suoraan helvetin syvyyksiin, koska he vähät

välittävät maailmanlaajuisesta porno-ongelmasta. Sen jälkeen tilanne meni kuitenkin vielä pahemmaksi. Huomasin sähköposteistani, joita sain pastoreilta, piispoilta, lähetystyöntekijöiltä ja papeilta ympäri maailmaa, että Jeesuksen Kristuksen kirkko, oppisuunnasta riippumatta, oli *pääasiallinen* myötävaikuttaja tuhoisalle pornoteollisuudelle!

AHHHHH!!! Kiljuin takapihallani niin kovaa kuin kurkusta lähti oksentaen Jumalalle äärimmäisen vastenmielisyyteni näitä ihmisiä kohtaan, joiden pitäisi kuulua Hänelle. Täällä minä olin vuodattamassa verta Jumalan valtavan toiminnan hyväksi, kun suurin osa Hänen ihmisistään masturboi pornon hyväksi.

Pyhä jysäys!

En ollut enää sama eheytyvä Voittaja äiti, ja nainen nimeltä Shelley katosi ja joku toinen nousi kuolleista minun kehossani. Silloin menin ostamaan kaksi ja puoli metriä pitkän puisen sauvan tavaratalosta ja aloin rukoilla kohdistuen sauvan suurten hallitusten supervaltoja ja kristittyjä organisaatioita kohti.

Se oli Jumalan, Hänen kansansa ja maan asukasten välisen tilinteon hetki.

Kyllä, aloin olla hyvin pahalla profeetallisella tuulella, kun vuosi 2008 alkoi olla loppuillaan. Se ei ollut hyvä tavoittamisen kannalta, mutta ehdottomasti täydellinen säälimättömään pornotaisteluun. Jumala tiesi mitä Hän oli tekemässä, ja riittävän varmana sekä rohkeana ilmestyin uudelleen lainsäätäjien luokse todistamaan laittomasti toimivan ja riskialttiin pornoteollisuuden äärimmäisistä kauhuista.

Ja tiedättekö mitä; Kalifornian osavaltio alkoi kuunnella! Varsinkin kun Jumala opasti minua tuomaan mukanaani tehokkaan joukon toipuvia pornotähtiä, jotka Hän oli juuri pelastanut tuon teollisuuden kynsistä todistamaan *myös* hirveistä työ-olosuhteista. Todellakin Jumala oli Hänen äärettömässä viisauudessaan luonut pienen armeijan "palavia" naisia hajottamaan alas yhtä suurinta pahuutta koko historian aikana.

Molemmat Martin Lutherit nousevat ylös taivaassa ja antavat aplodit entisille pornotähdille!

Tämänkaltaisella voitolla ja historian tekemisellä on hintansa ja totisesti perheeni ja toiset Pink Cross –tiimin jäsenet maksoivat sen. Saatana hyökkäsi päivittäin elämäämme ja meitä jopa uhattiin fyysisesti vastustajien taholta. Huusimme Jumalaa vahvistamaan meitä.

Seuraavaksi huomasimme ryhmän etelä-Kalifornialaisia poliisipastoreita, jotka halusivat antaa tukensa asiallemme ja jopa vihkiä meidät missiota varten!

Vain Jumala olisi voinut saada tämän tapahtumaan.

Huhtikuun neljäntenä 2009, Garrett ja minä tulimme virallisesti vihityiksi pastoreiksi ja saimme Order of Saint Martin –arvonimen Pyhän Martinuksen perinteen mukaan. Yhtäkkiä meidän pornonvastainen missiomme alkoi näyttää todelliselta uskonpuhdistukselta, kun Jumala heitti ”Martin” viitan yllemme. Silloin tiesin, mitä minun oli tehtävä.

Jolle on paljon uskottu, siltä myös enemmän vaaditaan.

Tämä voisi koskea minua, lausuin mielessäni kohdan Luukas 12:48, kun katsoin ylös taivaaseen muiden uskonpuhdistajien nyökätessä päätään hyväksyvästi. Tiesin liian paljon ja Kaikkivaltias Jumala odotti minulta paljon.

Jumala ilmoitti minulle, että olin virallinen uskonpuhdistaja vuonna 2008 ja matkalla loukatuksi pyhimykseksi.

Kyllä, melkein kuolin muutaman kerran tämän palvelutehtävän tähden. Okei, tämä kirja käsittelee totuutta eikö totta? Niinpä kerron teille totuuden Shelley Lubbenista ja hänen raunioituneesta perheestään. Me kirjaimellisesti annoimme kauniin ja täydellisen elämämme ja kaiken mistä välitimme tai mitä pidimme arvokkaana sydämässämme, jotta voisimme auttaa SINUA, joka jatkat pornografian katsomista ja katumatta suljet silmäsi pornon aiheuttamilta ongelmilta.

Pyhä Henki saapuu puhumaan, mutta kärsivällisesti odottaa, että Shelley vie tarinansa loppuun.

Perheemme hajottua lähes täysin vuoden 2008 loppuun mennessä, vain uskollisimmat ystävämme näkivät meidät pimeimpinäkin hetkinä. Täytyy myöntää, että minullakin oli ”Elia-hetkeni”, jolloin ajattelin olevani ainoa profeetta kaupungissa, joka *intohimoisesti* välitti porno-ongelmasta, mutta vuosien saatossa Jumala paljasti minulle tuhansia rakastavia ja sitoutuneita ihmisiä, jotka eivät ole luovuttaneet ja jotka eivät tule luovuttamaan!

Yksi näistä ihanista ihmisistä on tohtori Judith Reisman, maailmankuulu pornografian asiantuntija, voimallinen kirjailija ja juutalainen nainen, joka on

mielestäni *suurin* sankari, jonka kansamme on unohtanut. Hän antoi luonnostaan aikaansa opastaakseen ja rohkaistakseen minua ja lisäksi hän opetti maamme historiaa ja sitä, miten aikamme mahtavinta sukupolvea oli sabotoitu pornografisella hyökkäyksellä Kinsey nimisen miehen kautta. Sydämeni murtui ja vuoti verta, kun hän selitti valtavan tuhon, jonka Playboy ja muut pornografian pioneerit aiheuttivat maallemme. Maamme suurimmat miehet ovat täysin tuhottu pornografialla.

Jumala lähetti hänet uudistamaan minua tehokkailla panoksilla, jotka auttaisivat minua taistelussa pornografiaa vastaan ja jotka auttaisivat näkemään kuinka Jumala vapauttaa hänen kansansa tuholta. Ymmärsin että Jumala toi juutalaisen ja kristityn yhteen tehdäkseen Hänen voimallista työtään maan päällä.

Se oli profeetallista ja yliluonnollista!

Samalla tohtori Reisman alkoi opastaa minua pornografisesta hyökkäyksestä maatumme kohtaan ja siitä miten petolliset seksi-tiedemiehet tekivät kokeita nuorilla lapsilla kerätäkseen tietoa orgasmeista. Hän vielä tarjosi minulle yli kolmekymmentävuotisen kokemuksensa käytännöllisesti katsottuna hopealautasella. Olin *myös* syvällä Pink Cross –säätien juoksuhaudoissa, kun vuoden ajan tavoitimme ihmisiä pornomessuilla.

Ryhmäni oli tulella ja teki mahdottomia asioita. Me kävelimme rohkeasti pornomessuille kaksi ja puoli metriä leveä mainoskangas mukanamme, jossa luki "Pornossa ei ole glamouria" ja pystytimme sen vaaleanpunaisen ja mustan kojumme yläpuolelle, jolloin jokainen ohikulkija huomasi sen. Ryhmämme tarjosi opetusta, rukousta, periksiantamatonta totuutta ja valtavan määrän rakkautta tuhansille pornotähdille ja pornofaneille. Siihen mennessä olin tyhjentynyt suurimmasta osasta inhimillisyyttäni ja olin niin täynnä Jumalan Henkeä, että laitoin ristille kirjoitetun latinalaisen kirjoituksen mainoslakanamme yläpuolelle. *Olin suorittamassa tehtävää*, jonka tarkoituksena oli repiä alas epäjumalanpalveluksen kukkulat ja perustaa Jumalan Valtakunta.

Juuri vihitty ryhmämme marssi ympäriinsä Pyhää Henkeä täynnä. Pidimme Raamattuja käsissämme ja kohdistimme ne suurimpia porno-yhtiöitä kohden rukoillen Jumalan tuomiota. Jumala ohjeisti meitä marssimaan Hustlerin kojun ympäri seitsemän kertaa ja huutaa, kun olimme valmiita. Menimme myös jokaisen kojun luo ja kohdistimme rukouksemme suoraan pornotähdille ja julistimme kahleet murretuiksi heidän yltään ja julistimme heidän olevan täysin vapaita. Pornoteollisuuden oli aika romahtaa

virallisesti. Oli aika julistaa Jumalan luodut vapaiksi elämään ja tekemään jotain voimallista ja ihmeellistä elämällään. Jumala EI enää tulisi sietämään pornografista orjakauppaa ihmisillä. Oli AIKA vapauttaa tuhannet miehet ja naiset pornoteollisuudesta, kun samanaikaisesti Jumala toteuttaisi suunnitelmansa eheyttää kirkkonsa.

Tammikuussa 2010 Las Vegasissa pidetyn viimeisen suuren messutapahtuman jälkeen, tulin järjettömän luottavaiseksi Jumalan kyvystä mennä ylitse ja ohi, kuten Hän alun perin lupasi minulle. Koska minulla oli tehokas tiimi vierelläni ja tuhansia ihania ihmisiä ympäri maailmaa rukoilemassa joka hetki puolestani sekä todellisten ystävien rakastava tuki, niin ymmärsin, ettei mikään olisi mahdotonta Jumalalle. Elämäni toimi todisteena sen puolesta yhä uudelleen. Prostituoitusta aineiden väärinkäyttäjistä ja pornotähdistä leivoksia valmistavaksi äidiksi ja kansainväliseksi uskonpuhdistajaksi ja uskon sankariksi. Vain jumala olisi voinut järjestää jotain tämän kaltaista!!

Eikä siinä vielä kaikki.

Jumala ylitti itsensä ja osoitti minulle, mikä on kutsuni todellinen luonne sen kadun nimen kautta, jolla asuntoni sijaitsee. En tajunnut sitä silloin, kun ostimme asunnon Bakersfieldistä, mutta Jumala yliluonnollisesti järjesti meidät asumaan Eliaan puistokadulla. Elia on vanhan testamentin palavin profeetta, joka otti hengiltä 850 Baalin väärää profeettaa ja kutsui Jumalan tulen heidän päälleen. Juuri niin; 850 profeettaa eivät voineet voittaa YHTÄ profeettaa, joka tunsu Jumalan.

Jätän sinut miettimään tätä minuutiksi.

XXX

★ *Ensimmäinen tunnustus* ★

★ SIRKUS MAXIMUS ★
PROFETIA

★ *Kolmaskymmenes luku* ★

Se alkoi sabiinilaisen naisen raiskauksella.

Mahtava Rooman keisari järjesti vaunukilpa-ajoja, jotka olivat niin sadistisia, että "kukaan ei katsonut eikä ajatellut mitään muuta". Sabiinilaisten miesten nauttiessa kilpailuista roomalaiset sieppasivat heidän naimattomat tyttänsä vaimoikseen.

Seuraavan tuhannen vuoden ajan vaunukilpa-ajot veivät huomion pois Roomasta.

Jotta Rooman porvariston vaatimukset tulisi täytettyä, järjestettiin suurille kansanjoukoille tarjottua viihdettä. Vaunukilpa-ajoista muodostui eniten katsottu tapahtuma maailman suurimpaan ja samalla ensimmäiseen sirkukseen: Sirkus Maksimukseen.

Se oli vaikuttavaa.

Kaikkien aikojen suurin roomalainen viihteen palveluksessa oleva rakennus veti yli 200 000 katsojaa. Siellä hemmoteltiin katsojia uhkapeleillä, esityksillä, prostituutiolla ja nautinnoilla. Sisäänpääsy oli ilmaista "suurimpaan esitykseen maan päällä" ja kuka tahansa pystyi osallistumaan, jopa Rooman köyhät.

Raiskaus väärästi viihdettä ja se veti puoleensa roomalaisia kaikista kortteleista.

Suuresti latautuneet kannattajat jakautuivat punaisiin, vihreisiin, sinisiin ja valkoisiin joukkueisiin hurraten lähes alastomille kilpa-ajajille. Hevosia ajavat orjat liittoutuivat yhteiskunnan pohjasakan vetämänä ryhmiksi, jotka saivat suurten yritysten tukea. He panostivat raskaasti kuumaveristen ja puhdasrotuisten hevosten harjoittamiseen ja ylläpitoon. Värikkäät joukkueet hankkivat ajajilleen nimet, ja kannattajat saattoivat viskata väkivaltaisessa kiihkossaan kirottuja ja nauloin lävistettyjä amuletteja Punaisten, Vihreiden, Sinisten ja Valkoisten joukkueita kohti.

Se oli kirottu tapahtuma.

Se henki mitä roomalaiset kutsuivat nimellä *furor circensis*, kuvasi massahysteriaa, minkä kilpa-ajo sai aikaan. Kannattajat söivät ja joivat ylettömästi ja tappelut olivat yleisiä avokatsomoissa.

Jännitys, vaara ja kiihko olivat olennaisia ainesosia kilpailtaessa mestaruudesta.

Tapahtumassa saattoi kilpailla 12 vaunua kerrallaan. Seitsemän raakalaismaisen kierroksen jälkeen ajajat, jotka onnistuivat välttämään kaatumisen tai jotka eivät tulleet tapetuiksi ja pääsivät maaliin kolmen ensimmäisen joukossa, saivat palkinnon. Heistä tuli jumaloituja super-tähtiä, kuten Scorpuksesta, joka voitti 2000 kilpailua, ennen kuin kuoli huipulla ollessaan 27-vuotias. Heidät palkittiin epätavallisen ruhtinaallisesti.

Ajajat jotka eivät selviytyneet, otettiin rikkinäisistä tai kaatuneista vaunuista ja jätettiin villiintyneiden hevosten tallattaviksi tai niiden vetämiksi kuolemaansa saakka.

Keisarit rakastivat katsoa verenhimoisia kisoja korkean lavan päältä.

Auringonnoususta auringonlaskuun saapui Neljäsosa Rooman kansalaisista todistamaan keskimäärin 25 ihmisen kuolevan kilpailussa joka päivä. Kilpailun tauolla sirkuksessa järjestettiin monenlaisia uskonnollisia seremonioita, villipetojen metsästystä, jäljittelytaisteluita ja jopa odottamattomat gladiaattoreiden näyttelyt löysivät tiensä sirkukseen. Suurin osa pääkaupungin kristityistä marttyyreistä sai surmansa Rooman Sirkus Maksimuksessa.

Vuonna 64 jkr. Rooman keisari Caesar Nero pyrki järjestelmällisesti tuhoamaan kaikki ihmiset, jotka ilmoittivat uskovansa juuri löydettyyn kristinuskoon. Hänen julman valtakautensa aikana roomalaiset saivat todistaa uhreihin kohdistuneita pahoja hirmutekoja; hän ei vain tappanut

kristittyjä, vaan pani heidät kärsimään suunnattomasti. Nero nautti, kun kristittyjä kastettiin tervaan ja seivästettiin palatsin ympärillä oleviin paaluihin. Hän saattoi sitten sytyttää heidät tuleen ja huutaa: "Nyt te olette totisesti maailman valo."

Nero esitti myös monia muita kidutustapoja tappaen heitä mahtavassa Sirkus Maksimuksessa suuren katsojajoukon edessä, kun hän toteutti hirvittävimmit murhansa. Siellä hän saattoi kietoa kristityt eläinten nahkaan ja heittää heidät leijonille tai koirille, jotka rajusti repivät nämä miehet ja naiset "viihdyttäen" tuhansia katsojia. Toisinaan hän saattoi ristiinnaulita heidät ja kun katsojilla alkoi olla tylsää, hän sytytti kristityt tuleen.

Koko Rooma oli kuohuksissa, kun he todistivat kristittyjen teloitusta kansan viihdyttämiseksi. Se oli fantastinen näytelmä, eikä niin valtavasti eroa nykyisestä näytelmästä.

Huomatkaa kristityt, Neron henki on elossa ja se voi hyvin. Kun te poikkeatte Minusta ja valitsette orja-ajajia heidän verenhimoisiin kilpailuihinsa, ettekä palaa Minun rakkauteeni, niin Minä annan teidät hysteeristen himojenne valtaan ja silloin te kuulutte Nerolle. Hän on kastanut teidät maailmanlaajuisella vahalla ja seivästännyt teidät hänen pornografisen palatsinsa ympärille. Olette nyt virallisesti maailman Valo.

Tervetuloa hävityksen kauhistukseen.

Kuuntele profeetta Jesajaa.

Luku 58:

"Huuda Täyttä kurkkua, älä pidättele,

anna äänesi raikua kuin pasuuna.

Ilmoita minun kansalleni heidän rikoksensa,

Jaakobin huoneelle heidän syntinsä.

Minua he muka etsivät joka päivä

ja haluavat tietoa minun teistäni,

niin kuin kansa, joka toteuttaa vanhurskautta

eikä hylkää Jumalansa säätämää oikeutta.

He vaativat minulta vanhurskaita tuomioita,

haluavat, että Jumala lähestyisi heitä:

'Miksi paastoamme, kun sinä et sitä näe,

kuritamme itseämme, kun sinä et sitä huomaa?'

Tehän ajatte omia asioitanne paastopäivänäkin

ja ahdistatte työhön kaiken raatajajoukkonne.

Teidän paastonne aiheuttaa eripuraisuutta ja riitaa,

te lyötte jumalattomin nyrkein.

Ette te nykyään paastoa niin,

että teidän äänenne kuultaisiin korkeudessa.

Tällainenko on paasto, jonka minä hyväksyn,

päivä, jona ihminen kurittaa itseään,

kallistaa päänsä kuin kaisla

ja makaa säkissä ja tuhkassa?

Tätäkö sinä sanot paastoksi ja HERRALLE mieluisaksi päiväksi?

Eikö tämä ole paasto, jonka minä hyväksyn:

että avaatte vääryyden kahleet,

*irrotatte ikeen nuorat,
päästätte pahoinpidellyt vapaiksi
ja särjette kaikki ikeet?
Eikö tämä ole oikea paasto,
että taitat leivästäsi nälkäiselle
ja viet kurjat kulkijat huoneeseesi
ja että nähdessäsi alastoman vaatetat hänet,
etkä kätkeydy siltä, joka on omaa lihaasi?
Silloin sinulle koittaa valkeus kuin aamurusko
ja haavasi kasvavat nopeasti umpeen.
Vanhurskautesi käy edelläsi,
ja HERRAN kunnia seuraa suojanasi.
Silloin sinä rukoilet, ja HERRA vastaa,
sinä huudat apua, ja hän sanoo: 'Tässä olen.'
Jos poistat keskuudestasi ikeen,
sormella osoittelun ja väärät puheet,
jos avaat sydämesi nälkäiselle
ja ravitset kylläiseksi hätää kärsivän,
sinulle koittaa pimeässä valo,*

ja pilkkopimeä on sinulle kuin keskipäivä.

HERRA on alati ohjaava sinua.

Hän ravitsee sinun sielusi kuivassa autiomaassa,

hän vahvistaa sinun luusi.

Sinä olet kuin runsaasti kastelu puutarha,

kuin lähteensilmä, jonka vesi ei ehdy.

Jälkeläisesi rakentavat jälleen ikivanhat rauniopaikat,

sinä kohotat paikalleen muinaisten sukupolvien perusmuurit.

Sinun nimesi on oleva:

halkeamien umpeen muuraaja,

teiden korjaaja maan asuttamiseksi.

Jos sinä sapatin vuoksi pidätät jalkasi,

niin ettet toimita omia asioitasi minun pyhänä päivänäni,

ja kutsut sapattia ilopäiväksi,

HERRAN pyhäpäivää kunnioitettavaksi,

ja kunnioitat sitä, niin ettet kulje omilla asioillasi,

et aja omaa etuasi etkä puhu joutavia,

silloin on ilosi oleva HERRASSA.

Minä kuljetan sinua maan kukkuloilla

ja annan sinulle elannon isäsi Jaakobin perintöosasta.

Sillä HERRAN suu on puhunut.

VIITTEET

I: Sirkuksessa

1. Regan Starrin haastattelu Talk-aikakausilehdessä.
<http://www.cwfa.org/articles/3838/LEGAL/pornography/index.htm>, helmikuu 2001.
2. Pornotähti Jersey Jaxin haastattelu.
<http://www.shelleylubben.com/audio/Jersey1.mp3>
3. Becca Bratin haastattelu. <http://www.shelleylubben.com/porn-stars-speak-out-stds-drugs-and-abuse-0>, toukokuu 2006.
4. Christian XXX. "Christian Sings the Blues". http://cwians-typepad.com/christian_sings_the_blues/2008/01/index.html, tammikuu 2008.
5. Shelley Lubben: AIDS, Suicide, Homicide and Drug Related Deaths since 1999.
http://www.shelleylubben.com/sites/default/files/PornFactoid2009deaths_lubben.pdf
6. Michelle Avantin haastattelu.
<http://www.shelleylubben.com/shelleysblog/shelleylubben/06/3/2009/michelle-avanti-leaves-porn>
7. Jasyn Jones. *The Pornographication of American Culture*. The Daily Utah Chronicle, 23.4.2003.
<http://www.dailyutahchronicle.com/opinion/the-pornographication-of-american-culture-1.362967>
8. Fakta ja TV-tilastoja.
<http://www.parentsTV.org/ptc/facts/mediafact.asp>
9. Pornotähti Sharon Mitchell, "We keep the adult entertainment industry safe". Video katsottavissa osoitteessa
http://www.youtube.com/watch?v=5G1AIgh_X3E
10. Shelley Lubben. *Aids Related Deaths in the U.S Porn Industry since 1985*.
http://www.shelleylubben.com/sites/default/files/AIDS_related_deaths_lubben_0.pdf
11. Rong-Gong Lin II. "Porn Star recalls nightmare of testing HIV positive."
<http://articles.latimes.com/2009/jun/15/local/me-porn-hiv15>

12. Pornotähti Sharon Mitchell, Founder of AIM (Adult Industry Medical Healthcare Foundation). *Porn Legend Sharon Mitchell – Interview With Court*.
<http://www.sharonmitchell.plaxadiscounts.com/page15.html>
13. Johnathon E. Fielding, M.D., M.P.H. *Adult Film Industry Health Report*.
http://www.shelleylubben.com/sites/default/files/LA_Public_Health_9-17-09.pdf
14. Kami Andrews. Interview with Luke Ford on September 15, 2004.
http://www.lukeisback.com/stars/stars/kami_andrews.htm
15. New York Post web site. "Marital stress in the X-treme."
http://www.nypost.com/p/pagesix/marital_stress_in_the_treme_qCVvNWMkSQvDPkseFQh58M

II: Lähettäkää pellet

16. Pornoalalla työskentelevien haastatteluihin ja julkisiin todistuksiin perustuen arvioimme, että 90% heistä on kokenut seksuaalista hyväksikäyttöä lapsena. Lukemaa voidaan pitää ymmärrettävänä yhdysvaltain hallituksen vielä olemassaolevien tilastojen pohjalta: yksi neljästä tytöistä on kokenut seksuaalista hyväksikäyttöä ennen kahdeksaatoista ikävuottaan ja (http://www.cdc.gov/nccdphp/ace/prevalence.htm, ACE Study – Prevalence – Adverse Childhood Experiences) yksi kuudesta pojasta on kokenut seksuaalista hyväksikäyttöä ennen kahdeksaatoista ikävuottaan (http://www.cdc.gov/nccdphp/ace/prevalence.htm, CE Study – Prevalence – Adverse Childhood Experiences). Noin 39 miljoonaa seksuaalisesta hyväksikäytöstä selvinnyttä elää nykyisin Amerikassa. (Abel, G., Becker, J., Mittelman, M., Cunningham-Rathner, J., Rouleau, J., & Murphy, W. 1987). Self reported sex crimes on non-incarcerated paraphiliacs. *Journal of Interpersonal Violence*, 2(1), 3-25
17. Dusk in Autumn Blog. *At what age are females at their hottest?*
<http://akinokure.blogspot.com/2008/03/at-what-age-are-females-at-their.html>, 25.5.2008.

18. April Garris. The Porn Effect Blog. "Myth 2 Exposed."
<http://www.whodoesithurt.com/april-garris/177-april-garris>,
8.3.2008.
19. Adam Higginbotham. *The porn broker*. Telegraph Magazine,
presented by The Age, 9.10.2004.
20. Shelley Lubben. *Aids, Suicide, Homicide and Drug Related Deaths Since
1999*.
http://www.shelleylubben.com/sites/default/files/PornFactoid2009deaths_lubben.pdf
21. *Kuolleet pornotähdet*. <http://www.rame.net/faq/deadporn/>
22. Glenn Peoples. *Analysis: Important Sales Trends You Need to Know*.
http://www.billboard.biz/bbbiz/content_display/industry/e3i4ad94ea6265fac02d4c813c0b6a93ca2, 2.6.2010.
23. Nominations for 2010 AVN Awards Announced.
<http://www.business.avn.com/articles/Nominations-for-2010-AVN-Awards-Announced-370904.html>, 2.12.2009.
24. The Dead Rock Stars Club web site.
<http://thedeadrockstarsclub.com/deadrock.html>
25. The Recording Industry Association of America (RIAA).
<http://www.riaa.com/aboutus.php>
26. Ibid., 20.
27. Kaiser Daily HIV/AIDS report. *Group Says HIV 'Outbreak' Contained
Among Adult Film Actors; L.A. Health Officials Obtain Workers' Medical
Record*. [http://www.kaisernetwork.org/daily_reports/rep_index.cfm?](http://www.kaisernetwork.org/daily_reports/rep_index.cfm?DR_ID=23346)
DR_ID=23346, 23.4.2004.
28. Rev. Daniel R. Jennings. *The Average Life Expectancy Of A Porn Star*.
<http://danielrjennings.org/TheAverageLifeExpectancyOfAPornStar>

XXIX: Paratiisin kanssa helvettiin

29. Blazing Grace. *Statistics and Information on Pornography in the USA*.
<http://www.blazinggrace.org/cms/bg/pornstats>